

12988
Concurs - Câștigă o vacanță la Sinaia!

Bonus Oriflame!

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

**Ai o CARTE
cadou!**

**Între europarlamentare
și referendum**

**Japonia
cu susul în jos**

Becali-story

Kosovo sparge Europa

**De la Uriah Heep
la Deep Purple**

interviul/exclusivitate

**Ramona Bădescu:
Vedetă în Italia**

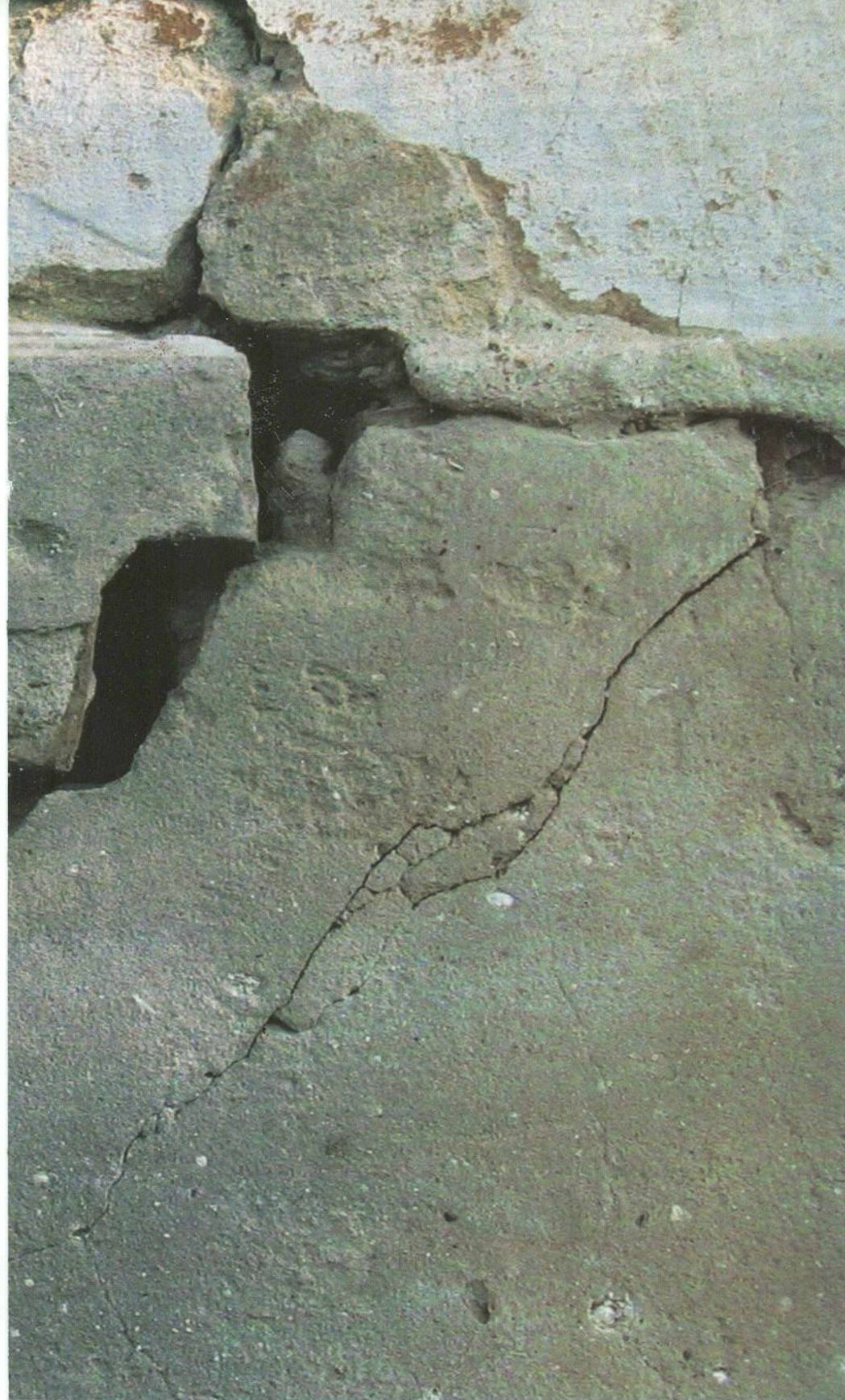
ASIGURARE - REASIGURARE

ASIBAN

P/12988

Casa ta vrea să-ți spună ceva!

GALAXE
LECTURA

Ascult-o până nu e prea târziu!

Asigurarea pentru locuință oferită de ASIBAN vă protejează împotriva riscurilor de incendiu, cutremur, inundație, precum și alte riscuri care vă pot amenința proprietatea. De asemenea, protecția asigurării se poate extinde și asupra bunurilor aflate în locuință.

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE!

www.asiban.ro

Militarii români în Irak:

Până la începutul anilor '90, atunci când trupele române au început să fie angajate în misiuni ONU prin Somalia sau Angola, cel mai îndepărtat loc în care fuseseră trimiși oștenii noștri de-a lungul istoriei era Caucazul: în 1473 voievodul Radu cel Frumos participase la campania sultanului Mehmed al II-lea împotriva hanului Uzun Hasan (printre aliații căruia se afla și Ștefan cel Mare), iar în 1942 armatele române luptaseră alături de aliatul (fără tratat) german împotriva Armatei Roșii a bolșevicilor. În mai 1945, am ajuns cu Regimentul 2 Care de luptă la 80 km de Viena. Dintr-o dată, în 2006, pasiunile și ambițiile politice dâmbovițene au fost aprinse de o dispută privind retragerea câtorva sute de militari români din Irak. De atunci, în flamboaianta retorică dedicată acestei teme, dar și a rostului prezențelor militare românești peste hotare circulă adesea informații vagi sau eronate, perspective de provincie, analize meschine sau după ureche. Iată însă zece argumente pro și contra menținerii contribuției militare românești în cadrul Coaliției din Irak. În ce parte va îndrina balanța?

plecăm sau mai stăm?

Înainte de toate se pune întrebarea ce ar putea pierde sau câștiga statul și națiunea română din retragerea sau menținerea trupelor sale din cadrul Coalității internaționale conduse de Statele Unite în Irak? În 2003, după războiul Coalității conduse de SUA și Marea Britanie contra lui Saddam Hussein, contribuția militară românească în Irak, la fel ca și cea cu un an înainte din Afganistan, alături de Statele Unite

în cadrul operațiunii *Enduring Freedom*, a însemnat pașaportul României pentru intrarea în NATO. Așadar, atingerea unui deziderat național. Tot pentru realizarea aceleiași mari dorințe naționale, trupele române fuseseră trimise în 1996 în Bosnia, în 1997 în Albania și în 2000 în Kosovo, zone aflate în imediata vecinătate a granițelor și a căror stabilitate și securitate nu ne putea lăsa indiferenți. A pune

PENTRU menținerea trupelor în Irak

1. În planul politicii internaționale

- Nu a fost luată încă o hotărâre oficială de retragere a trupelor de către SUA sau de prelungire a mandatului forțelor Coalității de către Consiliul de Securitate al ONU.
- Se află în discuție propunerea irakiană de numire a unui român – ambasadorul Radu Onofrei – drept Reprezentant Special al Secretarului General al ONU în Irak, ceea ce ar însemna nu doar o importantă premieră diplomatică, dar mai ales dobândirea unui imens prestigiu politic internațional și diplomatic pentru România.

2. În planul politicii naționale

- Politica României pe plan internațional dovedește în acțiunile sale continuitate, previzibilitate și loialitate.
- Respectarea, în condițiile cutumelor de drept internațional, a unor angajamente și înțelegeri.

3. Argumente geopolitice internaționale

- Greutatea și autoritatea poziției României la masa tratatelor și negocierilor bilaterale, precum și în cadrul instituțiilor internaționale, sunt direct proporționale cu amploarea contribuției directe cu trupe în teren în cadrul unor misiuni internaționale în teatre de operații fierbinți.

4. Argumente geopolitice regionale

- Guvernul irakian nu a declarat oficial că nu mai are nevoie de sprijinul și contribuția militară externă.
- Militarii români nu sunt priviți cu ostilitate de către populație și liderii locali.
- România își poate susține în mod activ interesele politice, diplomatice și economice în zona Orientului Mijlociu și în lumea arabă.

5. Considerente economice

- Prezența trupelor în teren favorizează în mod corespunzător realizarea unor contracte și legături economice și comerciale favorabile companiilor românești în Irak.

6. Considerente militare

- Participarea militarilor de toate gradele la o astfel de misiune reprezintă cea mai performantă formă de instruire și pregătire autentică, contribuind astfel în mod consistent la procesul de profesionalizare a armatei române.

7. Considerente sociale

- Cei 70/80 de dolari pe zi primiți ca diurnă de către militarii români care îndeplinesc o misiune pe timp de șase luni în Irak (remunerație dintre cele mai mici, în comparație cu celelalte națiuni participante) reprezintă pentru marea majoritate a acestora singura posibilitate de a obține unele realizări materiale personale (casă, mobilă, mașină etc.).
- Calitatea de fost participant la o misiune în Irak constituie pentru majoritatea militarilor un important element de prestigiu și mândrie personală față de colegi și în societate.

8. Considerente culturale

- Prin prezența și acțiunea în teren în mijlocul populației irakiene a militarilor români este stimulat dialogul intercultural, toleranța și cunoașterea reciprocă, se realizează o apropiere între civilizații.
- Contactul personal dintre militarii români și cei participanți la forțele Coalției are un efect pozitiv puternic asupra deschiderilor și înțelegerilor reciproce, cu efecte benefice pe termen lung.

9. Efecte de imagine

- Menținerea unei vizibilități consistente românești în mass-media locale, regionale și internaționale.
- Menținerea unei imagini convingătoare a României ca participantă pe scena politico-militară internațională.

10. Aspecte istorice și morale

- Ștergerea amprente românilor ca aliați nesiguri și imprevizibili, percepție creată în urma deciziilor și actelor politice românești din 1914 (neutralitate, în opoziție cu tratatul secret de alianță cu Austro-Ungaria din 1883), la 23 august 1944 și prin retragerea de facto din dispozitivul militar al Tratatului de la Varșovia începând cu anii '70.

astăzi problema retragerii sau reducerii contribuțiilor militare românești în cadrul KFOR din Kosovo sau ISAF din Afganistan, mi se pare oarecum similar cu a ne pune întrebarea dacă mai rămânem sau „ne reducem” puțin prezența în NATO.

Cu certitudine, România nu poate fi absentă cu desăvârșire din punctele fierbinți ale arenei internaționale, fie datorită obligațiilor pe care le are în baza tratatelor de apartenență la organizațiile internaționale (ONU, NATO, UE), fie datorită angajamentelor în cadrul parteneriatelor bilaterale și, nu în ultimul rând, dacă vrea să fie o prezență politică având un dram de autoritate și credibilitate în concertul intereselor naționale mondiale. În leat 2007, frontierele și interesele naționale nu se mai apără cu arma în mână la fruntarii sau în imediata lor vecinătate, ca pe vremea lui Ștefan cel Mare sau Mihai Viteazul. Problema care se pune este unde, cum, cât și când trebuie să-și joace România resursele (de cele mai multe ori sever limitate) și atuurile (uneori semnificative) de care dispune, pentru a nu fi purtată la întâmplare de valurile neiertătoare, imprevizibile și implacabile ale istoriei.

În Irak, lucrurile sunt deosebit de complicate din punct de vedere politic, militar și chiar cultural, dat fiind vorba de o Coaliție multinațională având acordul ONU, cu Statele Unite drept lider, de convergența mai multor tipuri de conflicte, de concurența uriașelor interese naționale ale marilor puteri, adesea divergente. Ecuația irakiană are foarte multe necunoscute și variabile, iar soluțiile nu sunt unice.

CONTRA menținerii trupelor în Irak

1. În planul politicii internaționale

- Din SUA și Marea Britanie vin semnale politice puternice privind perspectiva unei diminuări și chiar a retragerii trupelor.
- Marile puteri din UE se dovedesc a fi reticente față de un angajament militar pe termen lung în Irak.
- Țări membre NATO și UE, precum Spania, Italia și Bulgaria, și-au retras deja contingentele militare din Irak.

2. În planul politicii naționale

- Sunt semnale că o parte a opiniei publice nu înțelege rostul prezenței militare în Irak și crede că misiunea trupelor române s-a încheiat.
- Se continuă astfel profilul tradițional pacifist și umanitar al majorității misiunilor

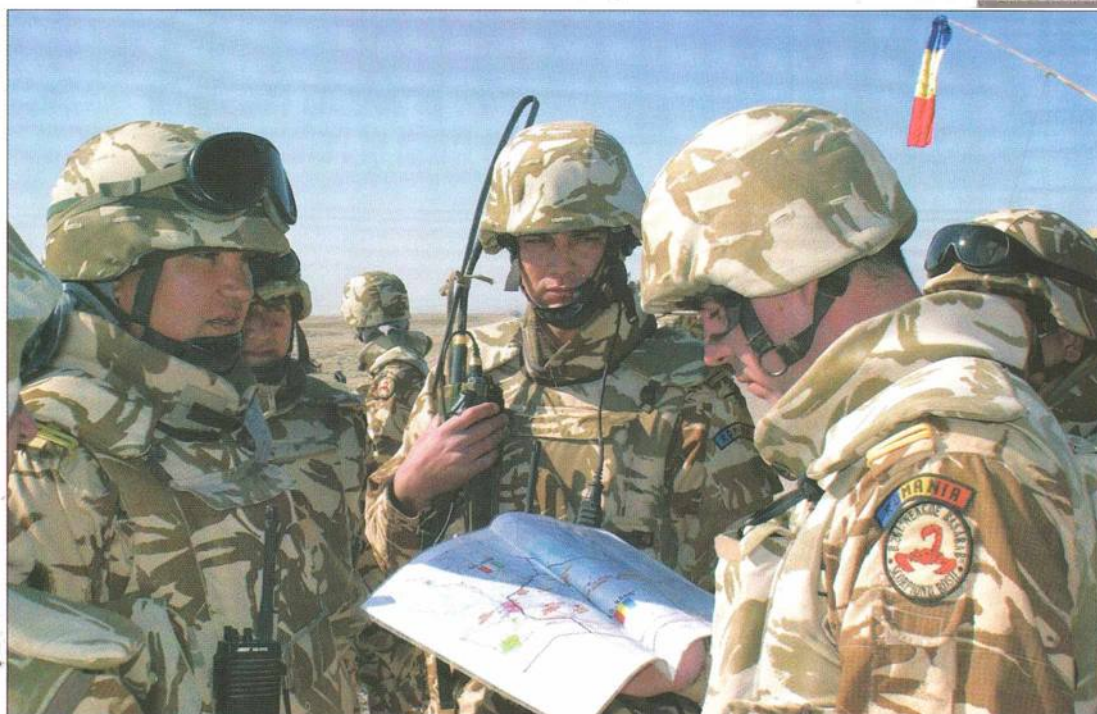
În mai 2007 (ulterior aceste contribuții au fost reduse) armata română avea reprezentanți în Irak în toate cele trei tipuri de misiuni: o companie de peste o sută de militari sub steag ONU în cadrul misiunii UNAMI, circa cinci sute de militari de diverse specialități în cadrul forțelor Coalțiției conduse de SUA (operația *Iraqi Freedom*) și chiar câțiva ofițeri în cadrul misiunii NATO de instruire a forțelor irakiene.

Cele zece argumente pro și contra nu sunt nici univoce și nici imuabile, ci reprezintă doar o perspectivă de plecare pentru găsirea celui mai bun drum de urmat având ca scop atingerea intereselor românești.

Acum doar zece-doisprezece ani, atunci când sutele de peace-keeperi români luau lungul drum al Somaliei sau Angolei, în misiuni ONU din care nu lipseau nici câmpurile de mine, nici gloanțele și nici malariala, sau mai apoi erau trimiși în însângherata Bosnie sau frământata Albania, era greu de imaginat o dezbatere politică de o asemenea intensitate ca cea de astăzi pe tema acțiunilor militare externe ale României. Discursurile patriotice cu iz emoțional-metaforic, reportajele și interviurile entuziast-exotice ale mass-media din acea vreme, au fost înlocuite în prezent de analize, interpretări și discuții la cel mai înalt nivel politic, purtate cu argumente din ce în ce mai pertinente, mai profesioniste și mai ales cu luarea în considerare a unei opinii publice devenite mai puțin inhibate și mai lucide. Un semn de normalitate, un semn de însănătoșire socială și politică.

text **Călin Hentea**

foto **arhivă**

militare externe postdecembriste (spitale de campanie, geniu, menținerea păcii etc.).

3. Argumente geopolitice internaționale

● În condițiile unor resurse umane și materiale limitate, România, prin forțele sale armate, trebuie să ia în considerare posibilitatea suplimentării sau deschiderii unor contribuții militare externe în cadrul unor misiuni ONU (în Sudan, Darfur), NATO (suplimentări de trupe în Kosovo sau Afganistan) sau UE (Bosnia, Darfur).

● După accesarea în NATO și UE, România nu mai trebuie să recurgă la contribuții militare externe doar pentru a convinge asupra capacităților și bunelor sale intenții. Astfel de gesturi sunt așteptate acum din partea unor națiuni candidate precum Albania, Georgia, Serbia.

4. Argumente geopolitice regionale

● Guvernul irakian a făcut progrese însemnate în operaționalizarea unor batalioane ale forțelor sale

armate și a celor de securitate internă.

● Populația irakiană are o percepție în general negativă asupra prezenței trupelor străine în țară.

5. Considerente economice

● Anularea costurilor privind menținerea contingentului militar românesc și eventuala reorientare a respectivelor fonduri ale Ministerului Apărării spre înzestrare sau susținerea altor contribuții în cadrul NATO.

6. Considerente militare

● Resursele umane angajate în prezent în Irak pot fi reorientate spre alte contribuții militare românești în cadrul unor misiuni ale NATO (de exemplu Kosovo, Afganistan), ONU sau UE.

7. Considerente sociale

● Se vor reduce în mod corespunzător riscurile destul de mari de accidentare, rănire sau de pierdere a vieții unor militari.

● Se reduce amenințarea unor eventuale acțiuni teroriste punitiv-revendicative împotriva intereselor românești.

8. Considerente culturale

● Se reduce, în rândul unor anumite segmente ale populației musulmane, percepția de cruciadă a popoarelor occidental-europene împotriva lumii islamice.

9. Efecte de imagine

● Ameliorarea imaginii României în anumite cercuri politice și sociale naționale și internaționale nefavorabile unei prezențe militare străine în Irak.
● Crearea imaginii unei politici externe românești flexibile și pragmatice.

10. Aspecte istorice și morale

● România nu are o tradiție semnificativă privind acțiuni sau participări militare în afara granițelor sale și cu atât mai puțin în Orientul Mijlociu.

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Gălbănu
mihail.galbănu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR-ŞEF: Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro
EDITOR: Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro
SPORT: Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Abotol, Mihail Belu, Dumitru (Pusi) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu, Marina
Loisou, Nicolae Macovei, Mișuțel Mărgărit, Dan Medeanu, Horia Pătrașcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Louis Stancu, Raluca
Șențiu, Băzilescu, Andreea Tudor, Tudor Călin Zoroianu

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDAȚOR: Laura Tîbăr - dtp@publicatiilefiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija
(SUA), Eugen Frunză (Canada), Lora Haranagiu (Portugalia), Anda Maculescu (Nova
Zeelandă), Anca Motoiu (Londra), Luiza Palanciu (Paris), Laurentia Stelea (Olanda),
Cornel Toma (Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Liesl Louw
(Senegal), Hoan Joe-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL: Marius Candari (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înregistrată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/3888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

george.arion@publicatiilefiacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin

alexandru.pasarin@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion

alexandru.arion@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb

gabriel.bumb@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -

manuela.arion@publicatiilefiacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian

petrut.stoian@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Anca Veliu - Tel: 317.91.42; 317.91.44

Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64880100720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14880100720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02880100720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra — România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Ioana Ionescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu și Ioan Grigoriță

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiilefiacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: (317.91.37, 317.91.44): Marian Celcan,
Constantin Epure, Mihail Ion

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Cititorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

12

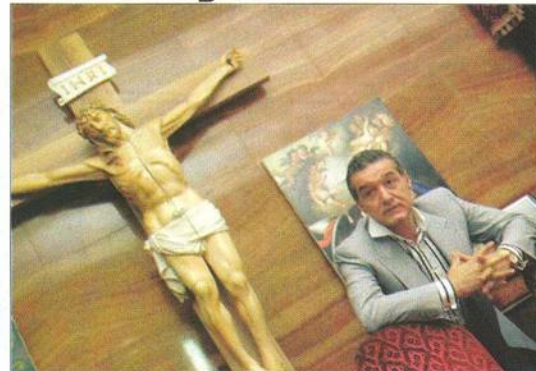
Între problema românilor din Italia și referendum

BUSINESS

18

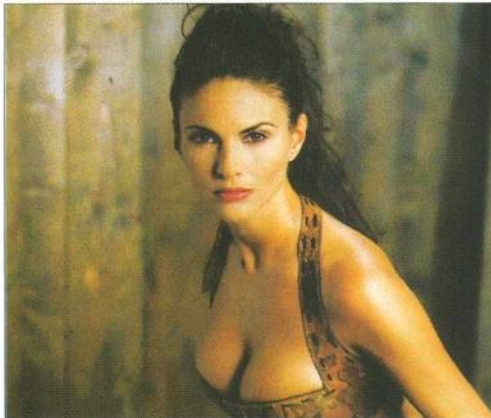
Becali. O Saga. Un om.

VIP

22

Frenetica Ramona Bădescu

INSIDER

26

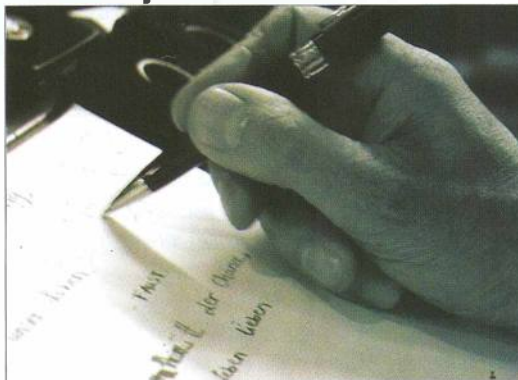
Japonia cu susul în jos

INEDIT

30

Frumusețea unei arte moarte

DOSAR

44

Kosovo „sparge” Europa

LIFE STYLE

34

Violeta Beclea, pe muzica lui Clayderman

SHOW

36

**Uriah
Heep,
pentru
cei care
simt
rock-ul**

RELIGIE

Biserica românească din Paris 14

INTERVIU

Radu Câmpeanu: „Sunt pentru alegerea
președintelui României de către Parlament“ 16

FILM

Transfer de captivi 32

BUSINESS

Ciel Awards merge mai departe 38

TURISM

Patru destinații și un Revelion de vis 48

UNDE IEȘIM

Un fenomen numit *Café Deko* 52

AUTO

Evoluție 4 x 4 54

FITNESS/BEAUTY

Power-Plate 56

MEDIA

Radu Coșarcă: „Prezentatorii de știri au
ajuns să facă divertisment“ 58

SĂNĂTATE

Vin, inimă, sănătate 64

STIL DE VIAȚĂ

Meli Melo 66

ISTORIA UNUI PRODUS

Ambasadorul *Ballantines* 76

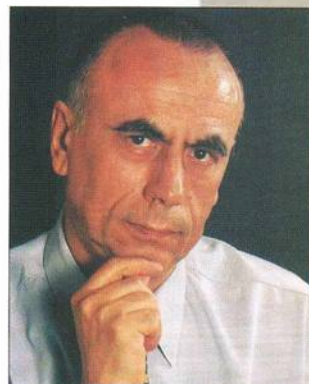
SPORT

Între două trageri la sorți 78

coperta 1
foto: arhiva Antena 1

Altceva

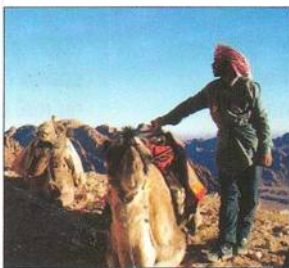
Un sentiment de nemulțumire îi bântuie
pe unii după ziua de 25 noiembrie când, în
România, au avut loc alegeri pentru
Parlamentul European și un Referendum
privitor la votul uninominal.

SUCCES ECLATANT

După respectivul eveniment, s-au aruncat vorbe grele: „o inutilitate costisitoare“, „un eșec răsunător“, „o palmă la adresa clasei politice“, „o mascaradă electorală... În opinia mea, astfel de răbufniri jenante nu-și au rostul. Dovedesc îngustime de spirit. O anxietate fără suport. Dimpotrivă, o analiză la rece dezvăluie un pas înainte pe calea democrației. De pildă, s-a reușit cheltuirea înțeleaptă a câtorva milioane de euro. Altfel, acești bani s-ar fi dus în buzunarele unora care înlocuiesc bordurile de anul trecut, cu cele tip 2007 – modelul 2008, iarnă-toamnă, ne va fi și el cunoscut în curând. Sau, dacă s-ar fi împărțit întregii mase de alegători, ar fi creat mari frustrări, deoarece un euro în plus la teșcherea nu are cum să te facă mai fericit. Apoi, în duminica respectivă, mulți români care nu aveau un program stabilit și nu știau cum să-și omoare timpul, au fost extraordinar de bucuroși că și-au găsit o ocupație nobilă, mergând cu voioșie și încredere la vot. Prilej de a mai întâlni niște cunoscuți, de a mai schimba o vorbă cu ei, iar după exercitarea dreptului legitim, de a bea un pahar. O ocazie minunată și pentru cei tineri de a înfirița o idilă. Ce, e de colo, ca peste decenii, când aștepti pensia privată, să-ți aduci aminte că primele vorbe pe care i le-ai îngânat consoartei au fost: „Domnișoară, nu vă supărați, v-a căzut ștampila!“? Nici cei care pun deseori la încercare vigilanța autorităților n-au avut motive de dezamăgire: au aflat dacă se poate vota de două ori și în ce condiții, sau dacă într-o cabină de vot încap mai multe persoane. Au acumulat o experiență de invidiat. Ce să mai zicem de cei care au asigurat buna funcționare a secțiilor de votare! Petrecând acolo o zi și o noapte și-au făcut un antrenament de vis pentru Revelion. Ei vor fi cei mai rezistenți la cumpăna dintre ani. Așa că zic din nou: din foarte multe motive – nu le-am enumerat pe toate – scrutinul și referendumul au fost un succes eclatant. De aceea, ar trebui să rostim în cor, mândri și demni: mulțumim din inimă partidelor, în frunte cu cine știți și dumneavoastră!

Sergiu Brion

În numărul viitor:

● **PARTY LA FLACĂRA** ● **BEDUINII VLAHI**, totul despre ei: story, exclusivitate, reportaj de la fața locului, din nordul Africii ● **POVESTEA INIMII REGINEI MARIA**, cu fotografii în exclusivitate din Balcic ● **AMADEUS**, cântărețe, impresari, culise: un careu de fete cu succes & priză la public ● **POLITIC: ANUL CEL MAI FIERBINTE**, începe campania electorală ● Cum se spune corect (politically): Iran sau Irak? ● **IZGONIREA DANCATOARELOR ROMÂNCE DIN JAPONIA** – o poveste scrisă de reporterul nostru, scriitoarea Claudia Golea, direct de la Tokyo ● Povestea unui român din Antalia, de Octavian Tibăr

Whiskey Facts - "Partea ingerilor"

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoaițele în care acesta este păstrat "respiră". Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de imbuteliere. Noi numim acest procent "partea ingerilor".

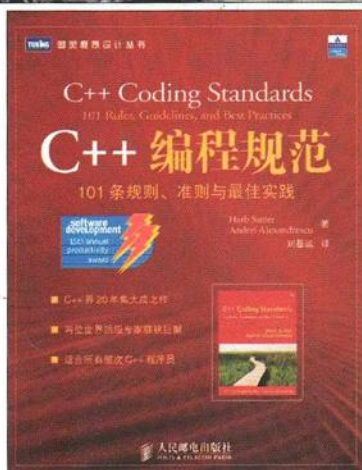
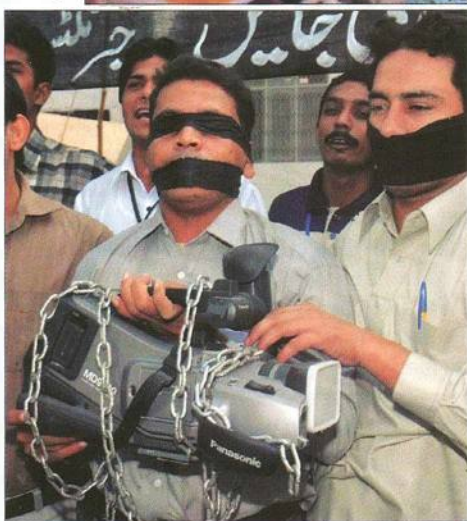
Mamma mia!

O femeie (Giovanna Reggiani) este agresată și moare. Un român (Romulus Mailat) este arestat drept autor. Ulterior, violul nu se confirmă, iar acuzatul susține că a comis doar un jaf. Între timp, tsunami: guvernul italian emite un decret – aspru criticat de UE – prin care prefectii pot decide expulzări, iar unii italieni își deversează ura față de români și în general față de străini. Adrian Mutu și Ramona Bădescu, până atunci adulați, sunt huiduiți. Mai mulți români sunt atacați, unii chiar uciși. Între timp, cei 560.000 romeni di merda aflați legal în Italia (dintre care 15.000 au firme!) continuă să producă 11 miliarde de euro pe an pentru PIB-ul țării de adopție, muncesc mai mult decât italienii și, în medie, sunt mai școliți decât ei. Comentariile sunt inutile.

Pakistanul fierbe...

Jurnaliștii pakistanezi au ales un mod sugestiv de a protesta față de închiderea a două dintre principalele canale private de știri (Geo News și ARY TV), operând din Dubai – din câte se pare, la presiunea guvernului condus de generalul Pervez Musharraf. Este unul dintre efectele secundare ale tensiunilor provocate de repatrierea fostului premier Benazir Bhutto. După mari demonstrații, dar și un cumplit atentat din care Benazir Bhutto a scăpat ca prin minune, s-a instituit starea de urgență, iar conducătoarea opoziției a fost „consemnată” la domiciliu, pentru a fi împiedicată să organizeze un miting la Rawalpindi.

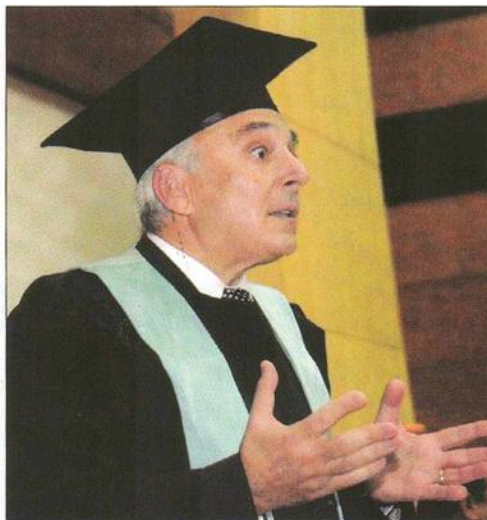
Un român

Nu Mailații sunt adevărații români. Andrei Alexandru a fost rocker, parașutist în Armata Română, consultant pe Wall Street, iar azi este autorul uneia dintre cele mai de succes cărți de programare din lume (foto). Considerat un adevărat „guru” în materie de C++ (limbajul de bază al calculatoarelor actuale), cercetător în domeniul recunoașterii limbajelor naturale de către calculator, Andrei Alexandru este de o dezarmantă simplitate și naturalețe. Dar câți ziariști elodieni sunt interesați de un asemenea personaj?

Co-ruptă

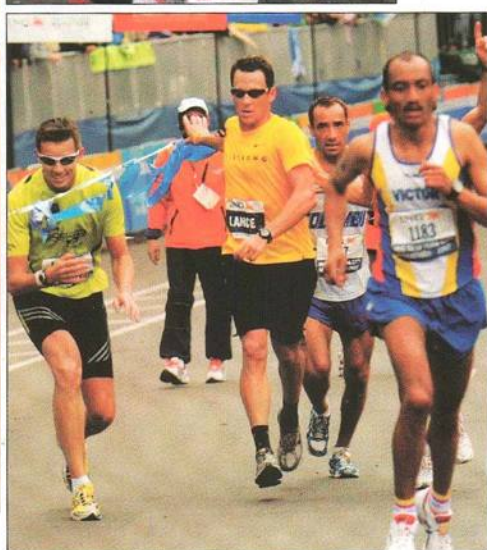
„Nu mai trageți atât de economia asta, că se rupe”, a cerut Guvernului Mugur Isărescu, conducătorul BNR, cu referire la majorările salariale și ajutoarele sociale, generatoare de inflație (își mai amintește cineva disputele asupra creșterii pensiilor?).

Câteva zile mai târziu am aflat că era un mesaj postum: România ratase deja ținta de inflație pentru 2007, 3,9%, îndreptându-se acum spre 5,7%. Fără legătură directă cu asta, guvernatorul BNR a devenit *Doctor Honoris Causa* al Universității de Vest din Timișoara.

... și nici Georgia nu se simte bine

Politia din Georgia a intervenit în forță împotriva simpatizanților opoziției, iar președintele Saakasvili, căruia i se cerea demisia, a decretat starea de urgență. Drept urmare, manifestanții pro-Rusia și-au pus măști de gaze, ținând cont că autoritățile apelasera la mai toate mijloacele pentru a-i risipi. Deocamdată, Europa tace.

Un luptător

Ce face un om când îl lovește cancerul? Dacă îl cheamă Lance Armstrong, se luptă cu boala, o învinge, apoi câștigă de șapte ori Turul Franței. Ce face același om când se plictisește de atâtea victorii în marea buclă? Se retrage liniștit? Nu, participă la maratonul din New York! În

2006 a ocupat locul 846, dar anul acesta a progresat până la poziția 698 din 37.000 de participanți, îmbunătățindu-și timpul cu nu mai puțin de 13 minute! Pe lângă Armstrong, la maraton au participat alți 130 de alergători din partea *Fundației Livestrong*, reușind să strângă donații de 500.000 de dolari pentru lupta împotriva cancerului...

PERFECTLY BALANCED.

John Jameson's smooth whiskey from Ireland.

John Jameson reminds you to taste responsibly

JAMESON
IRISH WHISKEY

www.jamesonwhiskey.com

Între problema românilor

Radiografia momentului politic actual indică o pendulare între probleme politice interne (referendum, vot uninominal, alegeri europarlamentare, cam astea ar fi cuvintele-cheie) și cele externe, provocate de presiunea fără precedent la care sunt supuși românii din afara granițelor, cu trimitere precisă la Italia. Liderii politici ai momentului s-au implicat, într-un mod ori altul, în dezamorsarea tensiunilor și managementul politic al situațiilor, popularizarea obiectivelor referendumului, alegerilor europarlamentare etc. A fost un fel de „demo” al campaniei electorale care va urma, o repetiție generală. Cum informațiile esențiale sunt, în mare măsură, cunoscute, am optat pentru un articol de opinie.

UN ACCIDENT SAU UN CAPITAL POLITIC?

La început au fost doar niște incidente. Apoi a apărut ca o problemă diplomatică. Pentru a ajunge, în cele din urmă, o problemă politică. De politică externă, pentru România. Și pentru Italia. O problemă

a Uniunii Europene. Dar și o problemă politică internă pentru România. Și, deopotrivă, pentru Italia. Sunt români și în alte țări europene? Sunt. Bunăoară, în Franța, în Spania. Acolo nu tâlhăresc? Nu violează? Acolo sunt alții? Nu sunt romei? Da, dar Franța are un minister de interne și o Poliție draconică, din categoria „trage și apoi întreabă cine ești”. Asta scuză ce

comit românii p-acolo? Nicidecum. Dar menține o disciplină internă mai bună. Francezii repatriază frecvent români & romei, nomazi. Supraveghează îndeaproape taberele de refugiați de pe la marginile orașelor. În timp ce, la ora asta, regimul emigranților în Spania, de pildă, e mai relaxat ca acela din Italia. De departe, chiar, aș spune. De ce a ajuns, însă, miză politică, „problema italiană”? În primul rând, pentru că în Italia se află peste un milion de români, deci „câmp de luptă” electoral, pe care se pot „păru” fecioarele dezbleuiate ale partidelor politice. Dar evenimentele din Italia s-au precipitat și datorită unui puseu al extremei drepte. Italienii s-au simțit „izgoniți” de la locurile lor de muncă tradiționale de către presiunea cu iz de „dumping” a forței de muncă românești, mai puțin pretențioasă și mai slab plătită, care „sparge” piața, adică, pe altă buclă, face cam ceea ce făceau fetițele românești pe la Stambuluri. Extrema dreaptă a alimentat această „ură” îndreptată împotriva românilor. Capital xenofob pentru extremiști.

VOTUL UNINOMINAL: PROBA DE RUPT GÂTUL

Fierbe supa votului uninominal. Miză politică babană de tot. Dacă se validează, de către *il popolo*, votul uninominal, așa cum e în 19 țări, vom vedea cine are dreptate. E unul dintre puținele locuri în care Traian Băsescu **chiar riscă să își rupă gâtul**. Dacă e **da, pentru vot uninominal**, și atunci o să avem în Parlament un soi de *Big Brother in prime time*, o să șomeze toți Lazarovii din România. Păi, cine să se mai uite la telenovela/don/șușă-șuetă *LA BLOC*, când poți să îi vezi pe Bezmuțani și Colombieni direct în Parlament, pe gaura

din Italia și referendum

cheii, cum pleoscăie, clipăie, se bat, se despart, se sucționează magistral, în beneficiu' lu' scopulu' audienței generale. Iar dacă **nu**, atunci lumea o să spună: bine c-am scăpat de constipații ăia dă baroni politici – și o să înalțe, pe mai departe, ossanale lui Băse. Dar, cine știe, s-ar putea să vedem pă sportiști cum își plimbă trapezele (trapezurile? Marean Vanghele, îndrumă-ne, oare cum s-ar putea spune corect?) pân sălile dă ședințe, pă irineloghine & dolănești & peremizte belalii&despletite, deh, cum ar fi? Pă guță-copilul-miracol, pă florinparizeri? Păi, ș'dacă nu? Imaginați-vă comisia de politică externă, cu un campion de la haltere, să zicem Nicu Vlad, alături de Mihai Leu, Lucian Doroftei sau Nicoleta Luciu. Atunci să vezi, nene, ce imagine ar avea România... Ceva de genul PLAYBOY-EUROSPORT. Da, dar poate că nu e tocmai așa, e un drăcușor care, totuși, ne șoptește... Io, unul, până la proba contrară, aș fi, încă, totuși înclinat spre a face acest experiment politic, măcar de dragul asanării actualei clase politice fetid-imunde...

ALEGERI EUROPARLAMENTARE: MARFĂ POLITICĂ SECOND-HAND

E o „cestiune“ la care *boborul* nu prea pune botul. Mai mult un soi de cocoșeală între politicieni. Și un os de ros. O încercare a puterilor, înainte de „marea încordare“ care începe la anul viitor și durează și ea până în 2009, soldându-se, în final, cu alegeri prezidențiale. E un fel de licoare pentru „connaisseurs“. O chestie cu ștaif. Deși, din partea partidelor noastre, „distribuția“ nu e atât de redutabilă precum speram. Fiecare, însă, defilează cu „marfa“ politică pe care o are. A fost, însă, un test: personal, am fost surprins de ce „marfă“ proastă putem să trimitem la export. No-name-uri politice prizărite, filosofie a nimicniciei. Și reciclați pe bandă rulantă. Marfă-politică second-hand. Pe România ar trebui să scriem: importăm țoale second-hand și, pe barter (balanță comercială scăpătată!), exportăm politicieni români second-hand în Europa.

text **Mihail Gălățanu**

foto **Rompres**

Datele finale furnizate de Biroul Electoral Central reflectă o realitate seacă. Prezența la vot: 29,46%. PD a dobândit dreptul de a avea 11 parlamentari la Strasbourg, PSD – 8 parlamentari, PNL, ceva mai puțini – 6, PLD – 2 și UDMR – la fel, tot 2 parlamentari. Prin redistribuirea voturilor, Partidul Democrat ar putea să mai dobândească 3 mandate, iar Partidul Social Democrat și Partidul Național Liberal, doar câte un singur loc. Partidul Democrat s-a poziționat primul, cu cele mai multe voturi: 28,81%, fiind urmat de Partidul Social-Democrat, cu 23,11%, Partidul Național Liberal, cu 13,44%, PLD, cu 7,78% – și UDMR, cu 5,52%. Și „independentul“ Laszlo Tokes, cu 3,44%, va dobândi un loc de europarlamentar. Sub prag s-au clasat Partidul „Noua Generație“ – 4,85%, Partidul „România Mare“ – 4,15% PC – 2,93% PIN – 2,43%. Din ce se știe la acest moment, posibili europarlamentari ar fi: PD/1. Frunzăverde Sorin; 2. Anastase Roberta Alma; 3. Filip Petru; 4. Iacob-Ridzi Monica; 5. Marinescu Marian Jean; 6. Petre Maria; 7. Niculescu Rareș Lucian; 8. Zlotea Marian; 9. David Dragoș Florin; 10. Popa Mihaela; 11. Dumitriu Constantin. După redistribuire ar mai putea deveni europarlamentari și: 12. Bulzesc Nicodim; 13. Bodu Sebastian Valentin; 14. Rus Flaviu Călin. PSD/1. Titus Corlățean; 2. Adrian Severin; 3. Rovana Plumb; 4. Daciana Sârbu; 5. Cătălin Nechifor; 6. Adriana Țicău; 7. Ioan Mircea Pascu; 8. Gabriela Crețu. După redistribuire: 9. Corina Crețu.

Biserica românească la Paris

Să deschizi împărăția lui Dumnezeu oamenilor

Ortodoxia nu e un accident al istoriei, ci al providenței

La numai 35 de ani, părintele Răzvan Andrei Ionescu, parohul parohiei *Sfânta Parascheva – Sfânta Genevieva* din Paris, este absolvent a două facultăți din București – Facultatea Departamentului de Științe Inginerești, filiera engleză, din cadrul Politehnicii (1995) și a celei de Teologie Ortodoxă – secția Pastorală, Universitatea București (2000) și autor sau coautor de studii și cărți de știință și religie. Este un om pasionat de dialogul între teologie și cultura științifică contemporană. Se află în Franța împreună cu soția lui, Andreea, și cu fițișii lor, Maria, născută la Paris în anul 2006.

Părinte, spuneți-ne câte ceva despre începuturile misiunii dv. aici, la Paris.

– Am fost hirotonit, în această parohie, ca diacon și apoi ca preot. Venisem la Paris pentru studiile mele și chemarea episcopului către hirotonie m-a surprins aici, în parohie. Cuvântul „surprins” acoperă realitatea, pentru că efectiv m-a surprins. Și mărturisesc, nu am fost capabil să spun „nu”, am simțit o lumină intensă care izbucnește în viața mea și că gestul refuzului mi-ar fi fost la modul cel mai concret un gest „peste putință”. În momentul hirotoniei nu am știut că voi ajunge și parohul acestei parohii, întrucât sunt și hirotonii care se întâmplă aici, iar persoanele care sunt hirotonite în treapta de diacon sau preot rămân să slujească o perioadă, după care pleacă spre parohiile unde sunt numite. Prima mea parohie a fost, dacă pot spune așa, cea de la Rouen, capitala Normandiei.

Câți credincioși păstoriți în parohia de la Paris?

– Mi-e greu să estimez. La slujbe sunt câteva sute, minimum două. Sunt și perioade când vin mai puțini.

De sărbători numărul crește?

– Parohia numără foarte mulți tineri, mulți studenți, iar aceștia în acele perioade se duc acasă, în țară. Există, totuși, un fenomen

interesant, în sensul că ei se duc în vacanță în țară, dar vin alții din țară aici, tot în vacanță...

Unii afirmă că parohia aceasta este una mai deosebită, mai înedită...

– Această parohie este într-o continuă căutare de a fi, în niște coordonate care să deschidă Împărăția lui Dumnezeu oamenilor. Întâi de toate trebuie spus că aici, unde ne aflăm, este Catedrala Înalt Prea Sfințitului Iosif, mitropolitul ortodox român pentru Europa Occidentală și Meridională. El a așezat o rânduială în care personal mă regăsesc din toți porii ființei mele.

Este greu să fii ortodox în Occident?

– Contrar a ceea ce unii văd mai curând ca pe un fel de accident al istoriei, eu cred că prezența Ortodoxiei în Occident este providențială. Găsesc că este o mare taină, dincolo de diversele rațiuni de suprafață, politice, economice etc., care au dus la o imigrație a popoarelor purtătoare de Ortodoxie către Occident – rușii, grecii, și, mai nou, românii, georgienii, bulgarii, sârbii ș.a. – că aici și acum Ortodoxia cheamă, prin rânduiala de Sus, la o rememorare vie, într-un context de sărăcie duhovnicească, la valorile de fond ale vieții în Hristos. Am fost uimit să constat în ce măsură eu, ca ortodox, sunt primit cu profund respect, cu atenție vie, de către catolici, și invitat să

dau mărturia a ceea ce suntem dintru începuturile creștinismului. Îmi pare adesea că ortodoxul, în Franța, este privit ca un fel de trăitor al unei dimensiuni aristocratice a creștinismului.

Puteți da în clipa asta, aici și acum, o definiție ad-hoc a Ortodoxiei?

– Cu mare drag: Ortodoxia este creștinismul Părinților care L-au trăit pe Domnul ca o ardere, mistuiți fiind de dorul după Dumnezeu. Pe de altă parte, să fim conștienți astăzi în ce măsură nu știm să trăim Ortodoxia. Olivier Clement, marele teolog ortodox francez, spunea că noi ortodocșii suntem precum acela care are o comoară și o ține ferecată într-un cufăr, închisă, și pe care s-a așezat astfel încât nici el nu o mai cercetează, dar și pe alții îi împiedică să o facă. Or, noi nu posedăm ortodoxia, fie noi și ortodocși, ci Ortodoxia este o sălășluire a noastră în Adevăr în măsura în care îl trăim cu inima curată, și cu gest de dăruire către ceilalți. Ortodoxia aparține neamului omenesc în întregime, chemat, așa cum deslușește arhimandritul Sofronie de la Essex – și vedeți, un călugăr athonit devenit sfânt în mijlocul culturii occidentale, în suburbiile Londrei – să se apropie de Dumnezeu, să se împărtășească din prezența Lui spre „a-L vedea pe Dumnezeu precum este”. Traducerea franceză a titlului îmi este foarte dragă – *Voir Dieu Tel qu'il est* – întrucât propune un prezent veșnic, și pe care ne străduim să îl trăim de aici și de acum. Traducerea română, în versiunea părintelui Rafail Noica, este poate mai exactă – „vom vedea pre Dumnezeu precum este” – însă, personal, o găsesc pe cea franceză foarte mângâietoare.

Până acum credeam că trăirea ortodoxă poate atinge apogeul numai în Est...

– Personal, găsesc că Ortodoxia se poate trăi viu în Occident. Aici ești obligat să te legitimezi în raport cu ceilalți, într-un fel de Babilon al culturilor de pe toate meridianele pământului, iar Ortodoxia devine o chestiune de identitate interioară pe care o exprimi cu necesitate. În fața distincției, pe care societatea laică o face între *pratiquant* – *nonpratiquant* în sânul trăirii religioase, Ortodoxia cheamă la un singur mod de viață: a fi cu Domnul prin toate

gesturile vieții tale. Nu poți fi ortodox doar la biserică, pentru că riști să devii schizofrenic: la serviciu laic, și la biserică religios.

- Cum sunt românii din Paris în relația cu Biserica?

- Cred că prezența ortodoxă în Franța, chiar în Paris, s-a schimbat radical odată cu venirea ÎPS Iosif ca arhiepiscop. Este ceea ce credem cam toți, întrucât venirea ÎPS Iosif este, de asemenea, una providențială. Este omul care prin gest de delicatețe personală și de ancorare în harul lui Dumnezeu ocrotește, împlinind dimensiunea de Părinte, comunitatea românească – și nu numai, dacă observăm numărul de ortodocși de alte naționalități care îl caută ca Părinte – de pe cuprinsul unei largi părți din Europa. Sigur că în Occident există mulți români. Situația diferă de la țară la țară. Se pare că cei mai mulți sunt în Italia, apoi în Spania, Franța este pe locul trei sau patru... Sunt, totuși, foarte mulți români în regiunea pariziană. Aici, în Franța, după cum am spus, prima mea parohie a fost cea de la Rouen, o parohie francofonă constituită din câteva familii de francezi, de turci, de români, și sporadic de greci, de ruși, de bulgari, de sârbi, de armeni, de georgieni ș.a. Românii sunt acolo mai ales studenți, și mulți vin sporadic. Însă, dincolo de asta, este o bogăție uimitoare să simți universalitatea Ortodoxiei prin prezența atâtor nații, și, deopotrivă, Domnul, cu harul Lui, întărindu-te, te lasă să simți și greutatea de a face față nevoilor într-un context de aspră sărăcie duhovnicească. La Rouen sunt douăzeci de persoane la o liturghie obișnuită, și o sută de Paști. La Paris duminica sunt două-trei sute de persoane, în timpul săptămânii, la liturghiile de la ora 07.00 – am pus două liturghii pe săptămână, care durează o oră și un pic, pentru ca oamenii să se poată împărtăși mai des, și mai ales în zilele când merg la serviciu, întrucât ce minunat poate fi să te duci împărtășit cu Domnul la munca ta, la activitatea ta... – sunt până la douăzeci de persoane, sâmbătă până la o sută poate etc. La Rouen sunt doar două liturghii pe lună, una o slujesc eu, cealaltă părintele Marc Antoine Costa de Beauregard, și, mai nou, părintele Yves Dulac. La Paris sunt cam patru liturghii

pe săptămână, pe care le împart în special cu părintele Nicolae Florea, și, mai rar, cu părintele Emilian Marinescu, ambii preoți în parohia noastră, dar acoperind în același timp și alte parohii. Unul acoperă Tours, celălalt mănăstirea de la Rosiers.

- Am vrea să povestim cititorilor revistei câte ceva despre locul în care este amplasată această biserică.

- Aici, la Paris, funcționăm într-o criptă a bisericii catolice Saint Sulpice. Biserica se găsește în arondismentul șase, ultracentral, unul dintre cele mai scumpe și mai bine cotate din Paris. Este o biserică foarte mare, în România i-am zice catedrală – deși, e limpede, în Paris există doar o singură catedrală, Notre Dame de Paris, unde are episcopul catolic de Paris catedrală – și, adaug aici, paradoxal părănd poate, dar pentru noi Saint Sulpice este, în fapt, catedrala noastră, în sensul că ÎPS Iosif aici slujește prin excelență, este „catedrala” lui. Asta în pofida faptului că noi avem ca lăcaș de cult o criptă la demisolul bisericii, un fel de catacombă care nu are nimic din măreția zgârie-norilor cu turle. Ne amuză de altfel să spunem că așa suntem noi, ortodocșii, un pic mai catacombici, și ce sentiment de continuitate cu Biserica primară avem slujind două mii de ani mai târziu în catacombe! În fapt, asta este starea Ortodoxiei noastre în Occident, și cu siguranță va veni și momentul ieșirii din catacombe, mai târziu, odată ce ne va fi ajutat Domnul să zidim întâi bisericile din sufletele oamenilor. Deopotrivă, glumind serios, prezența noastră la subsolul, la „baza” bisericii catolice este mărturia pe care o dăm de fundament creștin neperisabil, necesar tuturor creștinilor. Noi mărturisim chipul din totdeauna al Bisericii, și am conștiința că suntem în Occident nicidecum numai pentru noi, emigrația, ci ca gest de întărire, de susținere a creștinismului întreg, în valorile lui de trăire esențiale. De fapt, francezii au fost ei înșiși ortodocși până la Schismă, deci prezența Ortodoxiei aici nu face decât să-i pună mai deplin în relație cu propriul trecut, cu propria mărturisire. La Rouen, hrana bisericii mici în care slujim, împrumutate de catolici nouă, este sfântul Victrice, un sfânt din secolul patru, care la epocă s-a deplasat la Roma pentru a-și mărturisi în fața papei ortodoxia. Eu îl consider sfânt al Bisericii nedivizate, simplu, al Bisericii. Și slujesc în biserică lui.

- Ni se pare nouă, celor aflați departe, în țară, sau este chiar adevărat faptul că în Occident credința suferă o laicizare?

- Eu sunt speriat mai curând de triumfalismul Ortodoxiei noastre pe plaiurile mioritice! Sunt uimit să constat că, dacă, de exemplu, aici, în parohia noastră, încercăm să ne spovedim o dată pe lună – și nicidecum din An (Nou) în Paști, sau o dată pe an, sau de patru ori, sau după alte rețete –, și încercăm deopotrivă să ne împărtășim mai des, sub

patruzeci de zile – și există, iubiți creștini, canon dat de Sinodul Apostolic, valabil și astăzi, care rânduește ca acela care trei duminici la rând nu participă la liturghie împărtășindu-se, și dacă nu are motiv serios, să fie adus în fața Bisericii și excomunicat, adică înlăturat de la împărtășire –, deci, dacă procedăm așa, suntem considerați catolici- cizați.

- Probabil că unii dintre noi sunt mai habotnici, mai exagerați în manifestări...

- Da, mergând chiar până la un penibil grotesc... de la momentele penibile de atingere evlavioasă a preotului – dar, atenție! Este vorba despre o proastă evlavie! – cu lungiri pe jos și cu treceri peste, și până la sărutatul cădelniței – se pare chiar că cineva era să-și lase buzele pe cădelniță, vă imaginați cât este ea de fierbinte... Dincolo de amuzament, este dramatic... oare înțelegem ce este sfânta liturghie?

- Să înțeleg că Occidentul a devenit un „rai” al Ortodoxiei?

- Să nu ne ambalăm... deși, să știți că părintele Rafail Noica mărturisea, se pare, acum câțiva ani, încrederea pe care o are în trăirea Ortodoxiei în Occident. Eu sunt conștient că există și pentru noi, aici, o mulțime de riscuri. Dar cred deopotrivă că, dacă vom avea o căutare onestă, Domnul nu ne va lăsa să ne pierdem pe cale.

- În ce relații sunteți cu credincioșii catolici? La Paris, de pildă, se poate vorbi despre un ecumenism autentic?

- Privirea noastră asupra catolicilor ne ajută să ameliorăm propriul drum. Am fost odată să fac o nuntă între doi ortodocși la Le Havre. El a fost botezat ortodox la vârsta adultă și se căsătorește cu o tânără româncă. Eram patru ortodocși în toată biserica, și restul, catolici. Îmi lasă parohul un bilet: iertați-mă că nu am putut fi de față, dar acopăr ca preot vreo treizeci de parohii și nevoile m-au silit să fiu prezent în altă parte. Este frapant: ce lipsă acută de preoți în Franța! Ceea ce numesc ei lipsă de vocație, mie, personal, îmi pare rezultatul dramatic al impunerii celibatului la preot. Realitatea este că, creștinismul francez suferă, că nu există minimă prezență la nivel de preoți spre a acoperi nevoile de bază ale tuturor credincioșilor, că importă preoți din Africa, din păcate cu mentalități și educații la nivel de cultură diferite... Însă, să nu ne amăgim, iată, în București, există preoți cu parohii care acoperă un cartier întreg, poate zeci și zeci de mii de oameni... are timp acest preot să întrețină o relație personală cu credincioșii lui?

- Transmiteți un mesaj special cititorilor revistei Flacăra?

- Da. Să caute „înțelegerea cea duhovnicească”, cea pentru care ne rugăm în timpul sfintei liturghii.

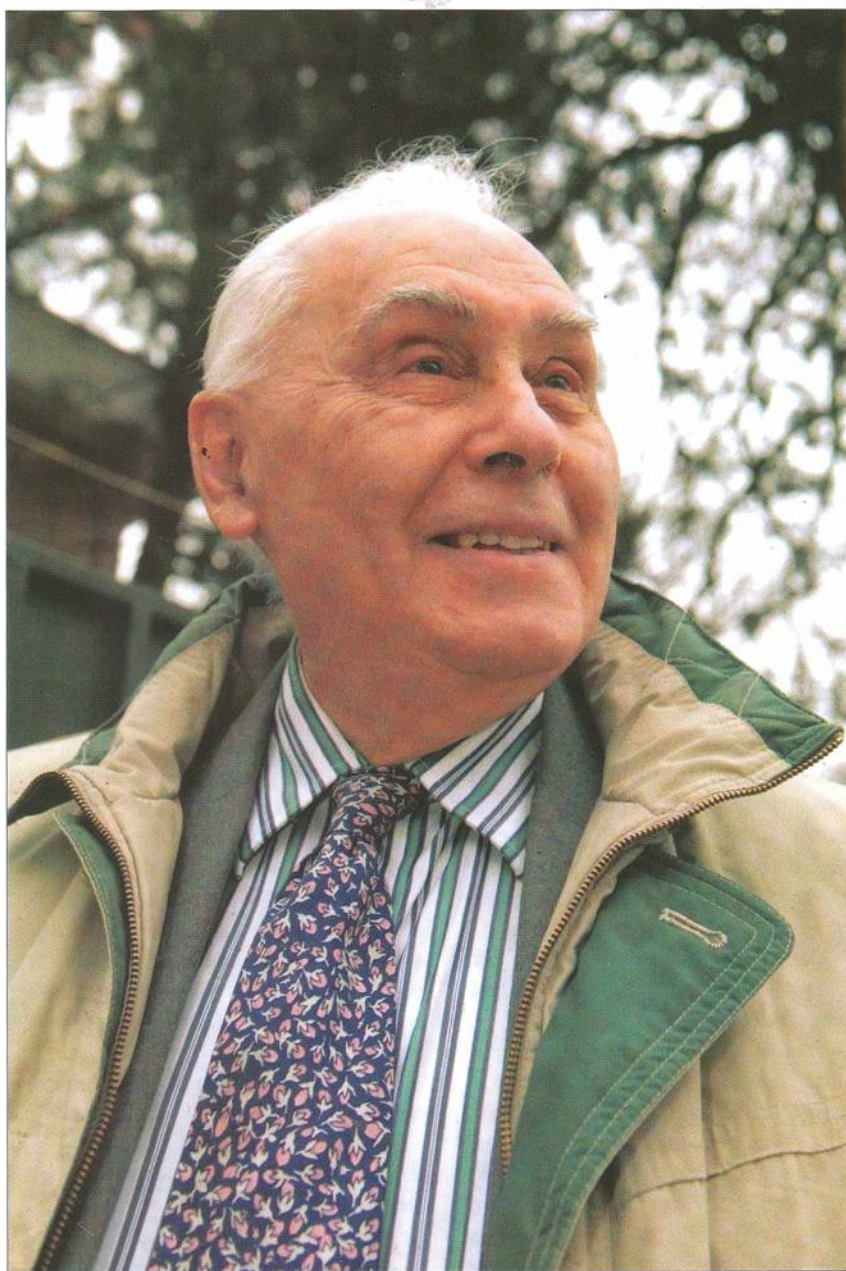
text și foto Victor M. Ionescu

Radu Câmpeanu: „Sunt pentru alegerea președintelui de către Parlament”

▼ Poate un cuplu politic PNL-PSD să conducă România în următorii cinci ani?

– Există diferențe conceptuale între noi, dar nu văd imposibil acest lucru. Într-o viață politică normală există diferențe de opinie, dar ele nu trebuie înțelese ca niște războaie între partide. Nu este imposibil de presupus, în perspectivă, dacă stabilitatea și interesul general al țării cer să se facă o astfel de înțelegere. Compromisul, nu compromiterea, în politică este ceva care s-a petrecut în toată istoria. Faci compromisuri atunci când e necesar pentru evoluția pozitivă a societății.

„Monarhia nu are viitor în România”

– Vă considerați un „Corneliu Coposu” al liberalilor?

– Nu. Când am revenit în țară nu am fost ales președinte al PNL ca decan de vârstă, de fapt, eu nu venisem în țară cu acest gând. Am sosit în România pe 5 ianuarie 1990 împreună cu soția. Am pășit cu emoție pe pământul țării. Reveneam după 18 ani de exil. Eu credeam că nu știa nimeni că m-am întors. Leșeam printre ultimii din avion, când am fost salutat de un maior de poliție. M-am gândit că probabil mă cunoștea din dosarul meu la Securitate. Apoi am fost salutat de un maior de grăniceri. După care

am văzut că sunt așteptat de circa 30 de persoane care îmi făceau cu mâna, multe dintre ele, necunoscute mie.

Anunțaseră la *Europa liberă* că vin în țară să refac Partidul Național Liberal, dar era ideea lor, eu nu discutasem cu nimeni. Apoi am fost invitat acasă la Dan Amedeo Lăzărescu și acesta mi-a propus să fiu secretar general al partidului.

– Cum ar fi arătat România dacă, în 1990, în loc de 10% ați fi câștigat 40%?

– Cifra exactă a fost 14%, dar se pare că în realitate au fost 26%. Oricum, cred că ar fi fost mult mai bine și asta nu datorită capacității mele de a conduce, ci datorită faptului că eu aveam un mare avantaj – ca de altfel și Ion Rațiu în acel moment – puteam vorbi occidentalilor pe picior de egalitate. Ce însemna asta? Oamenii ca noi nu mai trebuia să demonstrăm că nu am fost comuniști, securiști, că nu am

omorât pe nimeni etc. Fiindcă aveam toți dosarele noastre la serviciile secrete din țările de adopție și ne știau foarte bine.

– Mai are monarhia viitor în România? Mai sunteți un susținător al ei?

– Nu cred că mai are viitor. Nu am fost un admirator al monarhiei. Când l-am propus pe regele Mihai, l-am propus ca președinte al României, considerând că fiind un om cinstit, onestitatea sa se va răsfrânge asupra întregului ansamblu politic și social. Când Majestatea Sa a refuzat, eu am făcut o mare greșală, trebuia, imediat, să-mi depun eu candidatura. De ce? Ca să pot să explic românilor, având astfel mai mult timp de antenă, că nu am vrut să aduc monarhia la putere, ci am încercat astfel să moralizez clasa politică, fiindcă regele e un om onest. Dar eu mi-am zis: nu pot, după ce l-am propus pe omul acesta, să candidez eu. A fost o greșală politică.

– Sunteți pentru alegerea președintelui de către Parlament?

– Încep să cred că e mai bine ca președintele să fie ales de către Parlament. Am făcut parte din comisia care a redactat în 1991 prima Constituție. S-a ales atunci soluția votului universal, dar eu eram pentru o soluție medie. S-a optat pentru varianta semiprezidențială, ca în Franța, dar constat că trebuiau aduse niște amendamente și, deci, limitări serioase președintelui.

– Care este poziția liberală vizavi de votul uninominal?

– PNL e pentru votul uninominal. Eu, personal, nu sunt un entuziast al votului uninominal fiindcă spre a fi aplicat eficace și util are nevoie de amendamente serioase. În nici un caz, nu sunt pentru un vot uninominal cum propune dl. președinte Traian Băsescu, fiindcă dumnealui propune un vot uninominal care poate duce la un partid cu puteri dictatoriale, cu o opoziție fragilă. Trebuie să existe totuși un control al partidelor, nu oricine să vină să ia voturi și să vedeți – deși dl. Becali e un om simpatic – o becalizare a Parlamentului!

– Considerați că dl. președinte Băsescu s-a amestecat cam mult în problemele interne ale PNL?

– Evident că da. PLD-ul nu e altceva decât efectul intervenției sale în PNL.

– Este Tăriceanu tipul politicianului dur sau al celui soft?

„Alegerile
euro-
parlamentare
sunt
un barometru
de opinie“

– Eu îl susțin pe Tăriceanu și cred că a fost un bine că a venit la conducerea partidului și că a plecat Stolojan. Spun asta fiindcă Tăriceanu este un om cu care se poate discuta civilizat, e un liberal autentic. Nu a avut suficientă energie la început, iar Băsescu l-a lovit des, acum e din ce în ce mai tare și cred că o să vină și vremea lui să-i răspundă lui Băsescu.

– **Prietenia cu Dinu Patriciu îi aduce prejudicii de imagine?**

– L-a adus puțin prin faptul că opinia românească e îndreptată un pic greșit către așa-zișii moguli și toată frazeologia lui Băsescu, care are un vocabular politic de propagandă comunistă cu lupta împotriva burghezo-moșierilor. Deocamdată, Patriciu nu mai are nici un rol în partid, eu cred că e un foarte bun om de afaceri.

– **Cât de importante sunt alegerile euro-parlamentare pentru PNL?**

– Sunt importante fiindcă vrem să vedem ecoul în opinia publică, în electoratul român. Ca om care a trăit 18 ani în Occident și m-a interesat tot timpul politica, trebuie să vă spun că în Vest alegerile de acest gen nu prea interesau opinia publică decât în mică măsură. Electoratul mergea la vot pentru că e o datorie cetățenească, dar nu are efect asupra politicii interne. Noi suntem la început și de-aia interesează. Aceste alegeri euro-parlamentare sunt interesante ca un barometru de opinie.

– **Care este poziția liberală vizavi de situația românilor din Italia? Ce trebuie să facă guvernul Tăriceanu în dezamorsarea crizei de acolo?**

– Tăriceanu a făcut deja un lucru util când s-a dus acolo și a vorbit cu Romano Prodi și cu Papa Benedict al XVI-lea – care are autoritate morală în toate țările din Europa de Vest și poate calma spiritele. E cert că unii emigranți români au comis infracțiuni, e cert că cerșetoria țiganilor supără. Dar de aici și până la a da vina pe un întreg popor... Cred că e o complicație și de ordin politic a italienilor. Ce trebuie făcut în continuare? Trebuie să avem o atitudine categorică față de guvernul italian. Eu aș face o declarație mai dură la adresa guvernului italian și a autorităților italiene și, deja s-a făcut, să trimitem polițiști români în Italia care să ajute la descoperirea mai rapidă a operațiunilor infracționale comise de români. Trebuie spus clar că, dacă există infractori, nu înseamnă că tot poporul român trebuie insultat și văzut astfel. Cred că ar trebui spus lucrul acesta mai direct.

text **Alice-Claudia Gherman.**

Mihail Gălățanu

foto **Rompres**

1 LEU
APARE ÎN FIECARE LUNI

PREZENT
www.prezentonline.ro
UN NOU CONȚINUT! UN NOU PREȚ

7 evenimente în 7 zile
Analiza economica
Editorial
Politica economica
Economie mondiala
Turism
IT & Communication
Media & Advertising
Afaceri
Auto
Sport
Timp liber

SCHIMĂ PERSPECTIVA
PREZENT

Becali. O saga. Un om.

Gigi Becali, George în buletin și Jiji pentru „apropiații” care își permit să-l ia peste picior, este un adevărat personaj de saga. Indiferent din ce unghi îl privești, indiferent dacă aprobi sau nu actele sale de politician, de patron de echipă de fotbal sau de mogul miliardar al afacerilor imobiliare, Gigi este un personaj emblematic. El este cel care a reușit să evadeze din România, o țară incapabilă să iasă din tranziție.

Vara lui 2007 se poate spune că a fost vara lui Gigi. A depășit toate așteptările și a uimit în ceea ce privește cota de simpatie atinsă, așa cum a rezultat din sondajele de opinie. Se instalase pe o poziție de egalitate cu mogulul ideologic al PSD, Ion Iliescu, și îi sufla în ceafă șefului statului, Traian Băsescu. Echipa *Steaua* și, mai ales, actele de caritate, l-au propulsat în această poziție. Sfârșitul anului îl găsește în polul opus, supărat, trist, în cădere liberă în sondaje, depășit lamentabil în cursa alegerilor europarlamentare, dezamăgit de *Steaua*, abandonat de suporterii, cu poza afișelor electorale mângălite și mășcarite. Dincolo de toate acestea, Gigi Becali este unul dintre cei mai bogați români, iar averea sa, în ciuda scandalurilor, problemelor cu fiscalul, a impozite-

lor, cheltuielilor legate de Clubul *Steaua*, a actelor de binefacere și a zecilor de biserici ridicate din banii săi, sporește constant. Conform celor mai proaspete declarații, făcute de Becali însuși, la depunerea candidaturii pentru Parlamentul European, de la sfârșitul lui octombrie, acesta ar avea, ban peste ban, vreo trei miliarde de euro. Gigi recunoaște că banii respectivi sunt destul de împrăștiați, ba pe la unii și alții, dați cu împrumut, ba pe la *Steaua*, ba băgați în ceva investiții, terenuri și altele. Dincolo de propriile declarații, Becali figurează în topul Celor mai puternici 66 de români, secțiunea *Oameni de afaceri*, clasament întocmit de publicația *Banii noștri*.

În 25 iunie anul acesta, George Becali a

împlinit 49 de ani. Petrecerea a fost discretă, cât de discretă poate fi petrecerea dată de un miliardar ca Jiji. Oricum, cheful cel mare se dă anul viitor, că „o dată face omul 50 de ani!”. Născut în 1958, undeva într-un sat din județul Brăila, într-o familie de oieri macedoneni, George Becali este mândru de originea și de părinții săi. Din satul natal al lui Gigi Becali, Zagna Vădeni din județul Brăila, cândva un adevărat lagăr pentru „dușmanii de clasă”, nu a mai rămas astăzi nimic, oamenii s-au împrăștiat care încotro, amintirile din anii '50 s-au șters. Deși el și familia sa au fost hărțuiți, la propriu, de Militia comunistă și nu rareori de ofițeri ai Securității, copilăria și prima tinerețe a lui Gigi au fost tihnite și îndestulate. Recunoaște nostalgic, oftând, că meritul este exclusiv al tatălui său,

**Tase și Gigi,
copie la indigo**

Cea mai frumoasă femeie din lume

Luna de pe cer

La Steaua

Ca să-mi întregesc imaginea despre Becali, am apelat la o formulă de compromis. L-am căutat pe M.M. Stoica și i-am propus să-mi vorbească despre patronul Stelei. Replica m-a lăsat mută: „Adică să vă povestesc despre Gigi. În nici un caz! Bună ziua!”

Tase Becali, oier harnic și om cu frica în Dumnezeu. Rădăcinile familiei sunt undeva la sud de Dunăre, în Bulgaria. Familia sa a fost bănuită de legături cu Garda de Fier, motiv pentru care nu au fost niciodată lăsați să prindă rădăcini și cheag pe undeva. Tase, om mândru și hotărât, și-a dorit întotdeauna doar ceea ce era mai bun, pentru el, pentru nevasta lui și pentru familie. Dacă își cumpăra un cal, atunci trebuia să fie cel mai frumos cal din sat, altfel nu avea rost. Nu conta că trebuia să dea pe el de zece sau de o sută de ori mai mult decât făcea un cal obișnuit. Cânta și vorbea mult. Nu-i așa că tatăl și fiul seamănă izbitor?

După ce domiciliul forțat sau restricțiile de deplasare impuse familiei Becali au fost ridicate, prin anii '60, Tase Becali s-a stabilit cu familie tot în apropiere de București și a reușit să facă avere din oierit. Tase vinde turme întregi de oi arabilor, devine sursă de brânzică bună pentru hotelul *Intercontinental*, pentru cliența politică, pentru milițieni și securiști, ca să nu mai vorbim de comerțul cu bucureștenii de rând, mari amatori de brânză, carne sau piei de oaie. „Tata a fost și este modelul meu de viață. De la el am învățat tot ceea ce știu. Iar mama a fost cea mai frumoasă femeie!”,

spune Gigi. Cu fiecare an care trece, Gigi seamănă din ce în ce mai mult cu tatăl său. Și este mulțumit. „Aveam, la începutul lui 1990, cu ajutorul lui tata, dar și de pe urma muncii mele, o mică avere, adică vreo 150.000 de dolari. De acolo am început!”. În cercul de amici ai familiei se știe că visul lui Tase Becali a fost să-și facă o fermă mare de animale în Pipera. Fiul i-a împlinit visul, mult mai mult chiar, a devenit „latifundiarul din Pipera”.

Luminița, nevasta lui Gigi, este stăpâna absolută în casă. Spre deosebire de nevestele altor milionari, este o persoană modestă, nu-și afișează opulența financiară și aproape că nu apare în public. Mai tânără cu 11 ani decât Gigi, este tot macedoneancă, brunetă, înaltă, îngrijită și simpatcă. Cei doi au trei fete, Teodora, mezina, Cristina mijlocia și Alexandra, cea mai mare, toate semănând mai mult cu mama lor, decât cu tata. „Este un bărbat dintr-o bucată. Un familist convins. Dacă are o nemulțumire, îți spune în față, fără ocolișuri”, își descrie Luminița bărbatul. „Nu am suficient timp pentru familie, dar fetele mele sunt totul pentru mine. Nevasta mea este stăpână în casă, dar nu se bagă în treburile mele. Asta este legea la macedoneni. Știe însă că dacă vrea luna de

pe cer, eu sunt în stare să fac orice ca să i-o aduc!”, se confesează Gigi.

Gigi Becali a devenit un nume cu notorietate după ce omul de afaceri Viorel Păunescu l-a cooptat în conducerea clubului *Steaua*. În 1998, *F.C. Steaua București* era echipa de casă a familiei Păunescu. Și cum nu-i mergea deloc bine din punct de vedere financiar, Viorel Păunescu l-a făcut pe Becali vicepreședinte al clubului, în schimbul promisiunii că va investi bani în club. Descurcăt din fire, lui Gigi i-au trebuit patru ani pentru ca să ajungă să dețină majoritatea acțiunilor la *F.C. Steaua*. Au fost patru ani în care marca „Becali” s-a consolidat, odată cu averea. Indiferent în ce context ar vorbi despre el, Gigi Becali va începe mereu cu *Steaua*. Și tot cu *Steaua* va termina. Statutul de președinte al Consiliului de Administrație al *F.C. Steaua București* și poziția de acționar majoritar sunt în biografia lui Becali un fel de blazon de onoare sau echivalentul unui titlu de noblete. *Steaua*, echipa de fotbal, și Becali, omul, sunt într-o simbioză perfectă. Ar fi imposibil să imaginezi *Steaua* fără Becali sau pe Becali fără *Steaua*. Suferă și se bucură împreună, deodată. Este evident că *Steaua* a făcut din Becali o instituție, și invers.

Imobiliare și galinacee

**Oai cu pușca,
nu ia foc!**

**Politics
affair**

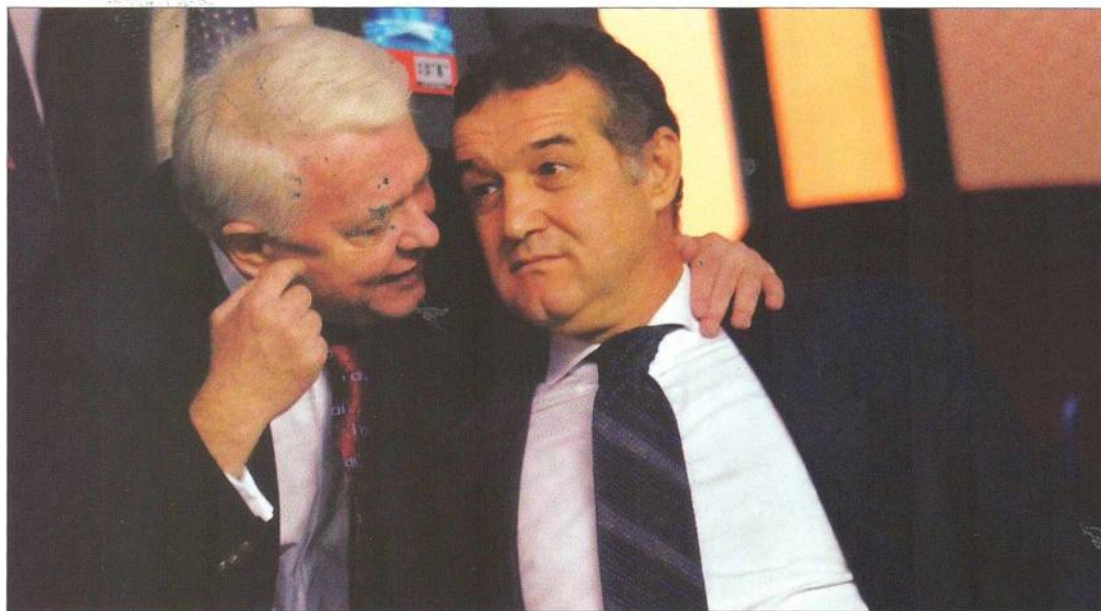
Grosul banilor i-au venit și îi vin în continuare din investițiile imobiliare. Afaceri grele înseamnă uneori și scandaluri de răsunet. Cine nu a auzit de afacerea cu Ministerul Apărării? Un schimb de terenuri, bine și foarte bine cotate, vânzări a căror legalitate a fost pusă sub semnul întrebării, miniștri implicați indirect... Una peste alta, un dosar vechi, foarte vechi, chiar și foarte plictisitor, care nu mai convinge și nici nu mai sperie pe nimeni. Oricum, indiferent cât scandal ar aduce și lăsa în urmă afacerile cu terenuri ale lui Gigi, ce

este al lui, este al lui! Este autorul celor mai mari tranzacții imobiliare din România, depășind cu mult concurența. Becali învârt terenuri pe degete nu numai în București, Pipera și Băneasa, dar și la Popești-Leordeni sau Timișoara. De asemenea, vizează și periferiile Iașiului sau Brașovului. Întreprinzător înăscut, Gigi a sărit ușor de la imobiliare, la... găini! Un pariu cu sine însuși, zice el, de pe urma căruia vrea să-și dovedească și să dovedească scepticilor că reușește, indiferent ce s-ar apuca să facă. *Avicola Iași*, o companie muribundă în 2004, a fost luată sub aripă de

Becali, iar acum galinaceele fac ouă de... aur, afacerea dovedindu-se profitabilă. Pentru că este extrem de ocupat, Gigi a lăsat afacerea de la *Avicola Iași* în grija unui nepot de văr, Cristi Becali. Familia și rudenia de sânge sunt sfinte la macedoneni. Reguli nescrise, de fier, le guvernează familia. Niciodată nepotul, vărul sau fratele, nu este lăsat deoparte, iar străinii nu sunt acceptați. Afacerile sunt doar ale familiei.

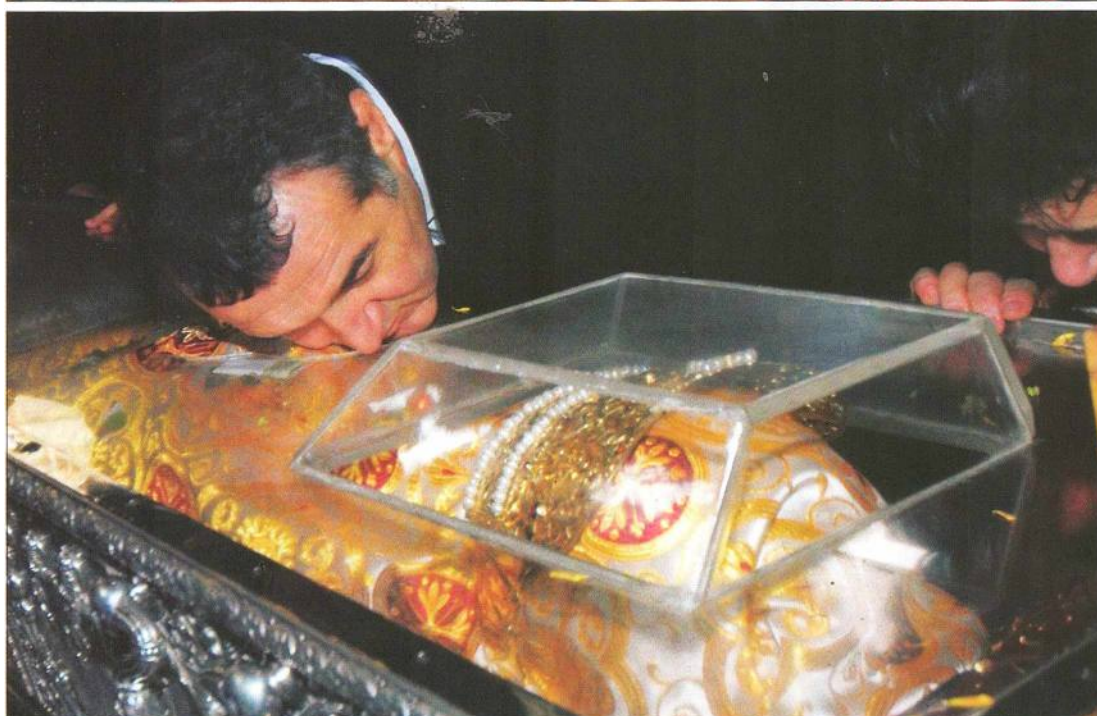
Întâmplător sau nu, tot în vara lui 2004, Gigi Becali cumpără pachetul majoritar de acțiuni de la *Uzina Mecanică Drăgășani*, desprinsă din *Romarm*, împreună cu Asociația Salariaților. Valoarea tranzacției a fost de 139 de miliarde de lei vechi. Aceasta a fost a doua mare investiție făcută de Becali în ajunul ultimelor alegeri, cele din 2004, și, cu siguranță, momentul ales pentru dezvoltarea afacerilor sale nu a fost întâmplător. Dacă investiția în găinile ieșene dă semne că s-a pus pe picioare și merge bine, cu fabrica de arme de la Drăgășan, Gigi are încă probleme. Totul s-a afundat într-un proces sec cu AVAS, în care Gigi este acuzat că nu a investit așa cum s-a angajat la preluarea pachetului majoritar de acțiuni. Pe de altă parte, Becali susține că orice ban investit ar fi fost automat luat de fisc în contul datoriilor istorice ale fabricii, a căror reeșalonare i-a fost refuzată. Oricum, Becali și-a cam pierdut interesul față de afacerile cu armament, și pare să fi trecut deja „experiența Drăgășani” la capitolul eșecuri amortizate.

Până în momentul în care Gigi Becali a preluat *Partidul Noua Generație*, această formațiune, înregistrată cu acte în regulă, aproape că nu exista. PNG a fost înființat de un grup de 17 absolvenți de facultate, specializați în științe juridice și politice, la 20 martie 1999: Partidul, care exista doar pe hârtie, a fost preluat de Becali la 10 ianuarie 2004. În perioada respectivă, „cumpărarea” de partide de buzunar devenise oarecum o modă, Becali nefiind singurul care a recurs la astfel de „achiziții”. În zece luni, până la ultimele alegeri legislative, din 28 noiembrie 2004, Becali a transformat partidul celor 17 într-o formațiune care a obținut 2,24% din voturi! PNG nu a obținut nici un loc în Parlament, dar a fost primul partid căzut sub linie, cum se spune, după marile alianțe (PSD și PUR, PNL și PD) și UDMR și PRM. Toate cele 225.171 de voturi date PNG-ului au fost tot atâtea date pentru Becali, candidat la președinție al PNG, și asta în condițiile în care Becali este orice, dar numai politician nu! În aprilie 2006 Becali adaugă denumirii partidului său terminația *Creștin Democrat*. În martie 2007 PNG-CD era creditat cu 18% din voturi, conform unui sondaj IMAS. În prezent lucrurile nu stau tocmai bine pentru Becali, acesta fiind într-un evident declin de simpatie și imagine. Suportă politic efectele eșecurilor de

Supărat sunt, Doamne, supărat...

L-am sunat pe Gigi Becali pe telefonul lui privat. Evident, nu mi-a răspuns. Am insistat. Seara, târziu, m-a sunat el pe mine. Nu s-a prezentat, doar a mormăit ceva. L-am spus repede cine sunt și ce vreau. Mi-a închis înainte să-mi termin vorba, dar îi smulsesem, deja, promisiunea unei întâlniri. Recunosc că gestul lui de a suna înapoi, la un număr necunoscut, m-a mirat și, pe undeva, mi-a schimbat părerea despre el. În bine. După alte câteva zile, când am vorbit din nou, mi-a spus: „Sunt supărat, foarte supărat! Nu mai vreau să vorbesc cu nimeni despre nimic! Sunt mai supărat decât am fost vreodată! Nu vezi?” Mă gândesc că între timp și-a mai revenit. Măcar pentru locul doi din *Top 300*!

Dar din dar

**Zidul
Plângerii**

la *Steaua* (echipa de fotbal cu cei mai mulți suporterii), și pare să le suporte cu o oarecare resemnare, fiind conștient că *Steaua* a fost motorul care l-a propulsat în viața politică și i-a netezit drumul în afaceri. Un sondaj *Data-Media* efectuat la finele lui septembrie, îl plasa pe Becali pe locul 13 în topul părerilor favorabile, cu 26,8%, cu o pierdere de imagine de 6% față de martie 2007. *PNG-CD* se afla în același sondaj pe locul șase după *PLD*-ul lui Stolojan

dar, spectaculos, înaintea *Partidului Conservator*. După scandalul violent cu Gică Hagi, imaginea lui Becali s-a stricat și mai mult, sondajele din noiembrie plasând *PNG*-ul la doar 5% din opțiuni. Despre politicianul Becali merită spuse câteva lucruri. Becali însuși înțelege că politica este exclusiv un joc al celor puternici, obligatoriu, zice el, al celor puternici financiar. „Dacă nu aș fi avut bani, credeți că aș mai fi avut curaj să mă lupt cu toată

lumea? Nu, pentru că nu aveam putere!”, afirmă Becali. Analistii politici sunt de părere că *PSD*, *PD*, *PRM* și *PC* mai au câte ceva în comun cu defunctul *Partid Comunist*, că *PNL* și *PNT* sunt mărci interbelice, că *PNG* este singura formațiune desprinsă din realitatea românească de azi și, nota bene, că Becali, ca politician, nu și-a spus încă ultimul cuvânt.

Nu cred că mai există cineva în România ultimilor ani care să fi făcut mai multe acte de caritate decât Gigi Becali. Ce se ascunde în spatele donațiilor și actelor lui de milostenie? O inimă bună, nevoia permanentă de publicitate, o foame de voturi...? Aproape că nu contează, odată ce mii de oameni au o viață mai bună de pe urma lui. Cred că merită reținută consecvența gesturilor sale. Becali iubește să fie „creștin”. Iubește lăcașurile de cult și mănăstirile, pe care fie le-a ridicat din temelii, fie le-a renovat. Și nu doar în România. A construit o biserică în SUA și a refăcut Biserica românească de pe muntele Athos. Pe lângă generozitatea de creștin practicant, a fost un generos social. A construit 200 de case la Vadu Roșca, în județul Vrancea, case distruse după inundațiile din 2005, și alte 75 de case în comuna Arbore din Suceava, pentru oamenii lăsați în drum de apele revărsate în 2006. El, singur. Nici Patriciu, nici Vântu, și nici Țiriac, nici toți la un loc, nu au făcut cât a făcut Becali. În acest context, parcă vezi cu alți ochi grămada de amărăți care îi taie calea, ba prin Ghencea, ba prin Ferentari, ca să se capete cu o bancnotă de 10 euro. Becali își joacă foarte bine rolul de boier, care bagă mâna în buzunarul de la pantaloni și scoate un teanc gros de bancnote europene. Poate este puțin teatral, dar mulți oameni scapă de foame de pe urma acestui rol...

Numărul de telefon al lui Becali este un adevărat Zid al Plângerii, unde oamenii vin și își spun ofurile. Dacă ai puțină răbdare, să scoțezi cum trebuie pe internet, descoperi o altfel de România, una schiloadă și urâtă rău. Un blog intitulat *Batrânețe, coa... crețe*, face audiență doar pentru faptul că promite furnizarea numărului de telefon a lui Becali. Citez: „Datorită numărului mare de utilizatori care vor numărul lui Gigi Becali, începând de azi oricine îl poate obține. Trebuie să existe un motiv serios ca să și-l dorească. Pentru numărul domnului Gigi Becali trebuie să lăsați un comentariu care să cuprindă: numele, data nașterii, motivul pentru care vă trebuie numărul domnului Gigi Becali și o adresă de mail pe care vă vom trimite informațiile cerute. Atenție! Numai cererile serioase vor fi luate în calcul!!!!” Dramatic este că, pe acest blog, o groază de oameni amărăți își spun poveștile și dramele. Sunt atât de coplesitoare încât ar trebui studiate de către sociologi. Acesta este Becali. Un om.

text **Silvana Pătrășcanu**

foto **Rompres**

Nori negri peste fruntea lui Gigi

George Becali a strâns aproape un sfert de milion de voturi din totalul de peste cinci milioane care au fost colectate la urne. Dacă ar mai fi reușit să agonisească încă aproximativ 7.000 de voturi, ar fi devenit europarlamentar. N-a reușit. Îi rămâne doar consolarea că a fost destul de aproape. Cu 10-15% (din voturi) în plus, războinicul luminii s-ar fi transformat, cu adevărat, într-un învingător, în această privință. La această veste proastă, s-a mai adăugat un eșec: pe teren propriu, *Steaua* nu a reușit să învingă *Slavia Praga*, terminând la egalitate, 1-1, cu un gol primit în ultimele zece minute, situație în care echipa din Ghencea rămâne pe dinafara primăverii europene, iar în clasament se află cu mult în urma liderului, *CFR Cluj*. (M.G.)

Ramona Bădescu:

„Viața mea e frenetică”

Ramona Bădescu este mai mult decât o actriță. Este o ambasadoare a românilor în Italia, un om care demonstrează poporului italian că românii sunt altfel decât au lăsat ultimele evenimente din peninsulă să se înțeleagă despre România. Ea susține cu tărie imigranții români care muncesc și își văd de ale lor. „Mă zbat să redeschid la Roma o biserică ortodoxă, care ne-a fost dată de către Papa. Am diverse întâlniri la Vatican, în acest sens. Consider că în situații de criză și de nemulțumire, oamenii pot găsi alinare prin credință”, crede Ramona Bădescu.

▼ **Care este starea de spirit a celui mai cunoscut român din Italia în contextul tensiunilor din ultimul timp? Ați simțit, pe propria piele, aceste tensiuni?**

– Este un amestec de furie, de durere și de neputință de a arăta adevărata imagine a României. Sunt împotriva generalizării acestei situații, pentru că eu respect românii care muncesc din greu în Italia și care se sacrifică departe de țară pentru ca ei și familia lor să aibă o viață mai bună.

– **Felul în care ați sărit în apărarea comunității românești din Italia a fost perceput ca fiind mai eficient decât al autorităților din România. Ne puteți detalia poziția dv. și felul în care ați exprimat-o, în Italia?**

– Ceea ce s-a întâmplat a fost cea picătură care a umplut paharul, a fost picătura care a declanșat o situație generală a emigranților din Italia. Și polonezii și alba-

ceștii să știe că nu sunt singuri în această țară.

– **Vă rugăm să ne descrieți și câteva situații în care ați fost jenată de prezența unor cetățeni români în Italia.**

– Jenată nu sunt niciodată de români. Este drept, că mi-a părut rău când am auzit de aceste fapte de cruzime ale conaționaliilor mei și m-am gândit că nu este posibil să fie români. Românii sunt oameni mai înțelepți și mai răbdători. De multe ori românii au fost confundați cu rromii, iar eu am încercat să explic că rromii sunt aproape un „popor” de-sine-stătător, cu regulile, tradițiile, obiceiurile și cultura lor și care nu trăiesc numai în România, ci și în alte țări din Europa și din lume.

– **Ce părere aveți despre prestația Ambasadei României și a consulatelor din Italia?**

O zi obișnuită de-a mea nu seamănă niciodată cu cealaltă, așa că ar trebui să descriu programul a 365 de zile, ceea ce mi-ar fi imposibil. Am luptat pentru libertatea de a decide, de a-mi schimba programul, așa că viața mea este frenetică. Mă trezesc dimineața devreme, dansez de trei ori pe săptămână, merg la antrenamente, am un regim alimentar echilibrat, sănătos, dar foarte strict, am cel puțin trei întâlniri pe zi, lucrez cu agentul meu la diferite proiecte, citesc foarte mult, mă culc seara devreme și încerc să nu pierd nopțile.

nezii au fost considerați la un moment dat problematici, deci venise și vremea românilor, dar nu este just ca toți românii din Italia să plătească pentru greșala unuia. În Italia trăiesc peste un milion de români și, chiar dacă au existat câteva cazuri în care aceștia au acționat violent, lumea trebuie să înțeleagă că românii nu sunt un popor virulent.

– **Ați avut neplăceri în urma acestor intervenții?**

– Nu, dimpotrivă, eu am primit foarte multe mesaje de susținere și apreciere din partea italienilor și a românilor. Am primit aproape 2.000 de mail-uri, care mi-au arătat cât de mult sunt iubită aici. Mulți români au văzut în mine o persoană de referință. Voi participa și la o reuniune a românilor din Italia, pentru că vreau ca

– Ambasada României a făcut tot ceea ce i-a stat în putință, dar trebuie să și previi, nu numai să combați. Din păcate, în Italia nu sunt suficiente consulate. Sunt foarte mulți români și în sud și este foarte greu să obții o audiență la un consulat sau la ambasadă. De aceea, propun să se creeze mai multe instituții de acest fel.

– **Aveți legături cu oficialii români?**

– Da, există o frumoasă colaborare cu oficialii români. Îl cunosc foarte bine pe fostul Consul al României la Roma, Edmond Neagoie, care este o persoană extraordinară, un om foarte sufletist și care a făcut tot ceea ce i-a stat în putință pentru românii de aici, acum două săptămâni i s-a terminat însă mandatul; îl cunosc și pe noul ambasador al României în Italia, Răzvan Rusu, o persoană tânără, în care îmi pun

toate speranțele și care sper să ia măsuri concrete. El va intra în funcție de Crăciun. Desigur, m-am întâlnit cu primul-ministru Călin Popescu Țăriceanu, și cu ministrul Culturii, Adrian Cioroianu, când au venit la Roma pentru a se întâlni cu Romano Prodi și am discutat despre situația românilor în Italia, îl cunosc personal și pe ministrul Justiției, Clemente Mastella, care va veni și în România în viitorul apropiat, deci se poate spune că am legături nu numai cu oficialii români, ci și cu cei din Italia.

– **Dar cu asociațiile românești?**

– Cu asociațiile românești păstrez mai puțin legătura, dar eu sunt membru onorific al Partidului Identitatea Românească și mă implic activ în „politica” de restabilire a imaginii românilor în Italia. Particip la reuniunile românilor de aici, sunt invitată la majoritatea emisiunilor de mare audiență din Italia, în special emisiuni politice, unde am vorbit despre situația românilor în Italia.

– **Ce vă place cel mai mult în Italia? Ce nu vă place?**

– Sunt multe lucruri care îmi plac în Italia. Îmi place soarele, faptul că lumea zâmbește pe stradă, speranța de a avea o viață mai bună, pizza, istoria și mai ales faptul că în Italia trecutul se îmbină cu prezentul. Nu îmi place consumismul și faptul că lumea aleargă după bani, după putere, după înavutire.

– **Cum „merge” La magie du Moulin Rouge? Dar colaborarea cu televiziunea din România?**

– Este un spectacol care are foarte mult succes. În momentul de față mă aflu în tur-neu și, de aceea, azi sunt într-un oraș, mâine în altul. Spectacolul a avut premieră la Salerno, apoi am fost la Bari, la Napoli, iar pe 29, chiar de ziua mea, am avut premieră la Roma, de aceea sunt foarte emoționată. La fiecare spectacol trăiesc o experiență importantă, o emoție diferită când se aprind luminile, iar apoi când primum aplauze și se lasă cortina. Este o muncă implicând multe sacrificii, dar în același timp una frumoasă, pentru că teatrului este cel mai nobil lucru din viața unui artist. În ceea ce privește colaborarea cu televiziunea din România, simt că în sfârșit mi-am luat revanșa. Îmi părea rău că lucrez departe de țară, pe alte scene ale lumii și că nu pot fructifica în România experiența pe care am acumulat-o în cei 17 ani de televiziune. La începutul acestui an, însă, am început cu Antena 1 o frumoasă colaborare. Am fost invitată la emisiunea **Femeia conduce** și a fost iubire la prima vedere. Am îndrăgît echipa și profesionalismul acesteia, așa că am așteptat 5-6 luni până când a apărut proiectul **Noaptea erorilor**, o emisiune de divertisment produsă de Valeriu Lazarov, pe care am considerat-o cea mai potrivită pentru personalitatea mea și pentru ceea

*„Din păcate,
banul a devenit
suprema valoare
la care oamenii
se raportează
în viață
și care a dat
la o parte
tradițiile
și familia.“*

ce puteam să ofer publicului român. Emisiunea a fost înregistrată în luna august și nu îmi pare rău că am renunțat la vacanța mea de vară pentru că este un proiect care se bucură de succes și are o audiență bună, ceea ce mă face foarte fericită. Voi continua colaborarea cu Antena 1, pe 17 decembrie mă întorc în țară și voi participa la o ediție specială a **Duminicii în familie**, pe care Mihaela Rădulescu mi-o va dedica, iar apoi urmează să particip la fimările pentru programul de Reveiion.

– **În ce proiecte mai sunteți implicată?**

– În Italia, până în luna februarie mă aflu încă în turneu cu spectacolul **La magie du Moulin Rouge**, apoi, în martie, voi filma pentru un serial de televiziune.

– **Este adevărat că urmează să vă căsătoriți în 2008? Puteți să ne dați câteva detalii? Cum arată „bărbatul ideal“?**

– Nu este adevărat. Eu sunt logodită cu

despărți oricând. Cel mai mult și mai mult țin la familia mea, la părinții mei!

– **Care este rețeta frumuseții Ramonei Bădescu? Este adevărat că fratele dv., medic, vă ajută cu sfaturi, în acest sens?**

– Rețeta are niște ingrediente simple: multă muncă, sacrificii, suferință (care face minuni când trebuie să slăbești) și gustul fericirii. Dacă trăiești plat nu suferi, dar nici nu știi ce înseamnă să fii cu adevărat fericit. Bineînțeles, am foarte mare grijă de imaginea mea. Lucrez în televiziune și nu în radio, de aceea țin un regim alimentar strict: mănânc multe fructe, zarzavaturi, grâu incolțit și arpacaș care, pus în salată sau la cuptor, cu câteva legume, îți dă foarte multă energie, fără să te îngrașe totuși. Fratele meu este un medic foarte competent, așa că, ori de câte ori ajung acasă, îi cer sfaturi în acest sens, merg la consultații și îmi fac analize.

Vreau să organizez un festival, la nivel național, cu Ministerul Culturii, în care să arătăm că România a avut și un Ionesco, un Enescu, un Brâncuși, are un Mungiu... că avem cultură, tradiție și nu suntem un popor din lumea a treia. Eu am multe porți deschise în Italia, la nivelul prefecturilor, dar, bineînțeles, aceste inițiative ar trebui să plece din partea României. Vreau să le transmit românilor de aici un mesaj de optimism. Trăim un moment dur, care nu este just și care nu ne aparține. În acest moment este important ca românii să ridice fața cu mândrie și să nu se ascundă pentru că nu au de ce.

munca și, nefiind o persoană infidelă, nu o pot trăda! Bărbatul ideal trebuie să mă fascineze, este acel bărbat care mă face să tremur când îl văd, acel bărbat pe care în primul rând îl iubesc eu și apoi mă iubește el pe mine. Este adevărat că mie îmi plac brunetii, dar cu toate acestea nu pot schița un portret robot al bărbatului ideal. Ceea ce mă ține legată de un bărbat este acel farmec neașteptat și acea emoție pe care o am în prezența lui.

– **Care sunt lucrurile personale la care ți-ai cel mai mult? Casă, mașină, bijuterii, obiecte cu valoare sentimentală...**

– Casa, mașina, bijuteriile sunt lucruri materiale, deci efemere. Sunt lucruri pentru care am muncit mult, pe care sunt încântată că le am, dar de care mă pot

– **Sunteți superstițioasă? E adevărat că ți-ai cont de prezidiile unei prietene, care vă ghicește în cărți?**

– Este adevărat, sunt o persoană superstițioasă. Am o prietenă de 27 de ani, Luminița, care îmi dă în cărți. Este o persoană deosebită, care mi-a fost alături când mi-a fost greu și, într-adevăr, ceea ce prevede ea s-a adevărit de fiecare dată. Însă, spre deosebire de alte persoane care se ocupă cu magia, ea nu face o meserie din acest lucru, fiind de profesie inginer și ocupându-se în țară de un Centru de copii handicapați.

– **Care sunt relațiile dv. cu familia? Ce vă lipsește, din Craiova?**

– Sunt relații foarte bune, aș putea spune relații viscerale. Sunt încă legată de

părinții mei printr-un cordon ombilical. Acum, am cam schimbat însă rolurile. Încerc eu să-i protejiez, să-i răsfăț și să-i țin aproape de mine. Chiar dacă ne desparte o anumită distanță, suntem legați sufletește. Din Craiova îmi lipsește camera în care am copilărit și prietenii mei din adolescență.

– **Este adevărat că doriți să intrați în partidul lui Gigi Becali și să faceți o filială în Italia?**

– În urmă cu câteva luni, m-am întâlnit cu Gigi Becali în Italia, un sfert de oră, și am discutat că este nevoie de o forță care să unească românii de aici și care să ne reprezinte. Este mare nevoie de o prezență carismatică și care să susțină drepturile românilor, dar de la această discuție, la faptul că îmi doresc să intru în partidul lui Gigi Becali și să fac o filială în Italia, este cale lungă.

– **Am înțeles că aveți și proiecte sociale. Puteți să ne dați detalii?**

– Eu sunt implicată, în acest moment, într-o campanie care se desfășoară în Nordul Italiei. Împreună cu mai mulți soliști faimoși din Italia, precum Adriano Celentano, Eros Ramazzotti, am cedat drepturile de autor ale unor melodii care vor face parte dintr-o compilație. Fondurile strânse din vânzarea acestui CD vor fi donate unei fundații care luptă împotriva cancerului, care cercetează cauzele acestei boli și modul de vindecare și care încurajează oamenii să descopere această boală, mergând să-și facă analize, la timp, pentru a se putea trata. Bineînțeles, pentru această compilație eu am ales o melodie românească, compusă de Ovidiu Komornik, care este difuzată deja de radiourile italienești.

– **În ce fază se află „visul american“?**

– Într-o fază statică, din păcate. Având în vedere faptul că în momentul de față sunt concentrată asupra activității mele în teatru, nu am putut sta la Los Angeles: atât cât aș fi avut nevoie. Păstrez legătura cu agentul meu, am fost chemată la câteva întâlniri, la care nu am putut merge însă. Visul american se poate realiza când mă voi duce în SUA și voi putea sta acolo pentru câteva luni. Intenționez să urmez niște cursuri de actorie, la o mare școală americană, unde poți învăța cu actori celebri precum Dustin Hoffman sau Robert DeNiro.

– **Cum credeți că ar trebui gestionată situația creată în Italia în legătură cu emigranții români? Aveți un mesaj, în acest sens?**

– Este o problemă care trebuie realizată la nivel politic, o situație căreia îi trebuie acordată mai multă atenție. După cum spuneam, în Italia nu există suficiente consulate. Propun să se creeze mai multe instituții de acest fel, la care românii să primească asistență.

text: Liliana Petruș

foto: arhiva Antena 1

La „Crucea de piatră“, varianta niponă

JAPONIA CU SUSUL ÎN JOS

Părăsirea României se anunță cât se poate de fericită, căci m-am săturat. Dovada: la Otopeni totul este ca în *Țara lui Papură Vodă* și polițiștii îmi spun că nu am voie în bagajul de mână cu sticlele de vin pe care le duc cadou. Trebuie să mă întorc astfel la *check-in* la *Lufthansa* și să le trimit la cală. „Or să se spargă, probabil“, îmi spune angajata firmei germane, româncă proaspăt intrată în Europa. Sunt cât pe ce să fac scandal, dar îmi văd de drum. Peste cincisprezece ore, ajung pe aeroportul internațional de lângă Tokyo, *Narita*, și, la ieșirea din avion, zăresc o pancartă mare pe care scrie „Mrs. Claudia Golea“ lângă care așteaptă două angajate japoneze ale *airline*-ului. Întâmpinarea mea cu oarecare (mică) pompă mă face să mă gândesc la lucruri cât se poate de grave.

Pinot Noir la Narita

Pentru ce
nu-mi place
Japonia...

Gunoii: altă
bătăie de cap!

Am un instinct vag masculin, așa că mă îndrept către fata mai frumoasă. Îmi zâmbește cu finețe și infinită compasiune. O, Doamne, ce nenorocire s-o fi întâmpnat?

„Regret să vă anunț, dar vinul Domniei Sale Claudia a fost reținut la Otopeni prin vina unor angajați nedemni ai umilei noastre firme.”

„Vinul meu?”

„Da. Dar nu vă speriați! Ajunge mâine cu același avion. Vă rugăm să ne dați adresa unde veți sta în Japonia ca să vi-l aducem.”

Răsuflu ușurată și, condusă de frumoasa în uniformă, străbat tot aeroportul pentru a semna formalitățile cu privire la *Pinot Noir*-ul meu. Aveam într-adevăr să-mi primesc vinul a doua zi, împachetat cu măiestrie și cu infinite scuze pentru impardonabila întârziere. Pentru asta îmi place Japonia.

...aveam să-mi dau seama din prima zi în care am ajuns la Tokyo, după o absență de mai mulți ani. Am coborât de pe *highway* în vechiul cartier central Asakusa. Este fostul district al bordelurilor, o *Cruce de piatră* în varianta niponă, iar acum n-a mai rămas decât patina vremii, în acest loc păstrându-se cel mai bine la Tokyo farmecul vechii Japonii. Aici se află templul shintoist Sensoji și aici fac o baie în fumul bețișoarelor parfumate *senko*, ceea ce sigur îmi va aduce noroc. Ies din templu și trec de numeroasele tarabe ale negustorilor cu obiecte specific japoneze și apoi ies într-o stradă oarecare. Vreau să-mi aprind o țigară. „Nu e voie!”, îmi spune amicul meu japonez. „Dacă te prind că fumezi pe stradă, îți dau o amendă de 320 de dolari”. Intrăm într-un restaurant, dar nici aici nu se fumează, motiv pentru care simt că explodez.

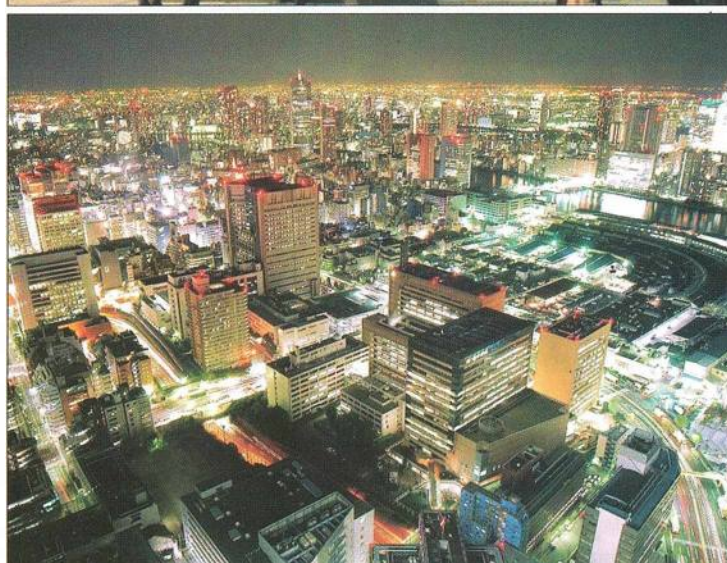
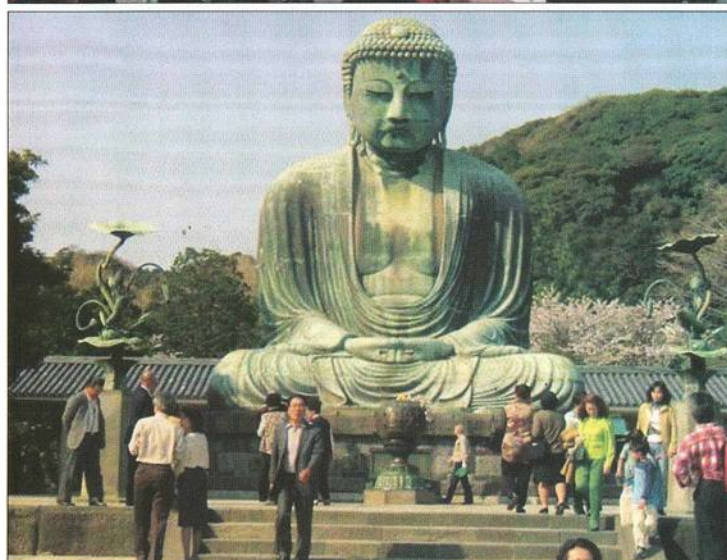
Din fericire, întâlnim pe stradă, în fața unui alt restaurant, două băncuțe și o scrumieră cu un fel de aspirator. Aici se poate fuma și, în sfârșit, mă dedau

tradițional, se aflau foarte mulți fumători. Și, în general, pe stradă este o curățenie atât de perfectă încât deranjează, făcându-te să te simți nu

într-o metropolă de pe Terra, ci într-un mediu septic, în ceva așa ca un laborator, pe o altă planetă. Din fericire, sunt câteva modalități prin care fumătorii înrăiți rezistă intemperiilor vremii. În stațiile de tren s-au înființat locuri speciale pentru fumat, adevărate oaze pentru vicioși, nefolosibile însă la orele de vârf. În multe clădiri, precum impresionantul *Roppongi Hills*, cu cele 53 de etaje ale sale, companiile de tutun au amenajat spații speciale pentru fumători, în care, privind la peștișorii de toate culorile care înoată grațios în acvariul lor, te simți ca într-un *smoking paradise*. O frumoasă angajată a companiei *Japan Tobacco* îmi oferă chiar pe gratis un pachet de țigări mentolate *Aqua* și o tabacheră. Așa mai zic și eu.

O altă durere în c... – cum ar zice un brit – este treaba cu gunoiul. Sunt anumite zile speciale în care acesta trebuie dus la locul de aruncare și sunt zile pentru gunoiul care poate fi ars, zile pentru plastic și zile pentru gunoiul reciclabil, precum sticle goale și spălate, borcane, sticle de plastic, conserve, baterii etc. Gunoiul trebuie astfel aruncat în pungi speciale și pungi trebuie cumpărate de la primărie! Și acest din urmă lucru este prea mult pentru mentalitatea mea de *gaijin* și mă calcă pe nervi. Am adunat în curte tot gunoiul

de mai bine de o săptămână și trebuie să fac ceva ca să scap de el. O șansă nesperată se arată în sfârșit la orizont.

acestei plăceri tipice pentru un parazit al societății. Chestia asta cu fumatul e una dintre noutățile care te întâmpină în Japonia, o țară unde, în mod

Taifun Kyu Go, adică Taifunul nr. 9, mai pe șleau furtună tip „Casă de nebuni“!

Ohayou Nippon!

Aceasta se prezintă sub forma așa-numitului TAIFUU KYU GO – adică Taifunul Nr. 9 – ca spitalul nostru de nebuni – japonezii având obiceiul să numereze taifunurile din an. 2007, adică epoca Heisei anul 19, luna a noua, fatidica zi de 6. Taifunul, cu o forță la epicentru, ceva mai încolo în Pacific, de 970 de hectopascali, are o viteză relativ mică, de 20 de km la oră, dar o forță destul de mare și mătură multe chestii în calea sa până să ajungă la Tokyo și în suburbiile sale și să plece apoi mai departe, a doua zi, spre nord unde se află insula Hokkaido. Cea mai afectată prefectură a fost Kanagawa, unde se află cea mai renumită stațiune japoneză la mare, Kamakura. Râul Tamagawa, care desparte prefectura Kanagawa de Tokyo, s-a revărsat și a inundat selectele cartiere Setagaya și, mai ales, Futago-Tamagawa-En, cartierul rezidențial al străinilor auți, cu casele sale albe imaculate și școala străină de limba engleză Saint Mary's. Un curios de 53 de ani s-a dus să caște gura ca să vadă și el spectacolul râului Tamagawa, dar, cum bine zic *gaijin*-ii din cartier, *curiosity killed the cat* – nu s-a mai auzit nimic de individ. Unui alt bărbat i-a căzut în cap un copac dezrădăcinat și a murit pe loc. În rest, s-au înregistrat peste 50 de răniți și o sumedenie de persoane rămase fără adăpost în urma inundațiilor. În seara de 6, multe dintre trenurile japoneze renumite pentru punctualitatea lor, s-au oprit de-a dreptul lăsându-și pasagerii în gări sau stații. Trenurile super-rapide *shinkansen* ale JR-ului (*Japan Railways*), cu boturile lor albe ascuțite, au rămas jalnic de neputincioase în stații. Cei care se deplasau spre suburbii de la serviciu au rămas să doarmă

în stații ca să vadă și ei măcar pentru o noapte ce înseamnă să fii *homeless*. Taxi-urile sunt extrem de scumpe și, luate pe distanțe lungi, te usucă de-a dreptul. Hotelurile sunt ceva mai avantajoase, mai ales dacă este vorba de cele capsulă, în care dispui numai de o

plăcut taifunul acesta numărul 9, mai ales când, uitându-mă la un moment dat pe geam, am avut plăcuta surpriză să constat că a luat în zbor unul dintre sacii mei de gunoi și i-a cărat pe aripi undeva departe, pe una dintre proprietățile învecinate.

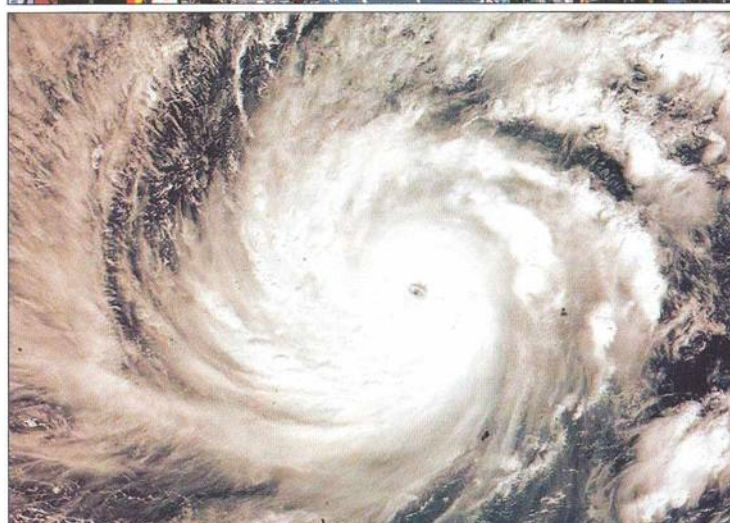
Oricât de perfectă ar fi Japonia, este suficient un mic taifun ca oamenii să nu mai ajungă la casele lor, trenurile să întârzie, avioanele să nu mai decoleze, pe scurt, să fie aproape ca în România, o Țară a Soarelui Răsare cu susul în jos. După toate cele, *gaijin*-ii perfizi ca mine profită de haosul climatic ca să submineze sistemul de ordine și disciplină și să-și arunce gunoarele aiurea.

5 de dimineață este ora la care începe emisiunea de știri la televiziunea națională NHK, *Bună-dimineața, Japonia!* Căci niponii sunt extrem de matinali. Gunoiul cu pricina trebuie astfel aruncat până la ora 8 dimineața. Profit de faptul că totuși nimeni nu s-a sculat încă, de ploaia care continuă și-mi iau sacii rămași. Trec pe lângă mica plantație de orez inundată din suburbia în care locuiesc și mă îndrept spre păduricea din apropiere. Nu mă duc acolo unde se aruncă sacii, căci sigur m-ar bănuși pe mine. Oare de ce?, mă întreb. Dispun de ei și mă întorc acasă. Pe drum se oprește ploaia și cerul se deschide parcă spre un orizont senin. Ajung în grădină și, soarele e deja sus. Mă întâmpină broscuțele verzi tipic japoneze care-mi plac atât de

mult, fac uac-uac sau *kero-kero*, cum spun japonezii, și fluturi de toate culorile și mărimile. M-am gândit de-atâtea ori că mi-ar plăcea să le cunosc numele, dar nimeni n-a știut să mă învețe.

cușetă, care și alea costă vreo 25 de dolari pe noapte. Dar nu mai există practic camere sau cușete libere într-o astfel de noapte.

Eu însă am avut inspirația să rămân acasă unde m-am baricadat și m-am uitat la televizor. Aproape că mi-a

HUMANITAS

Sponsor

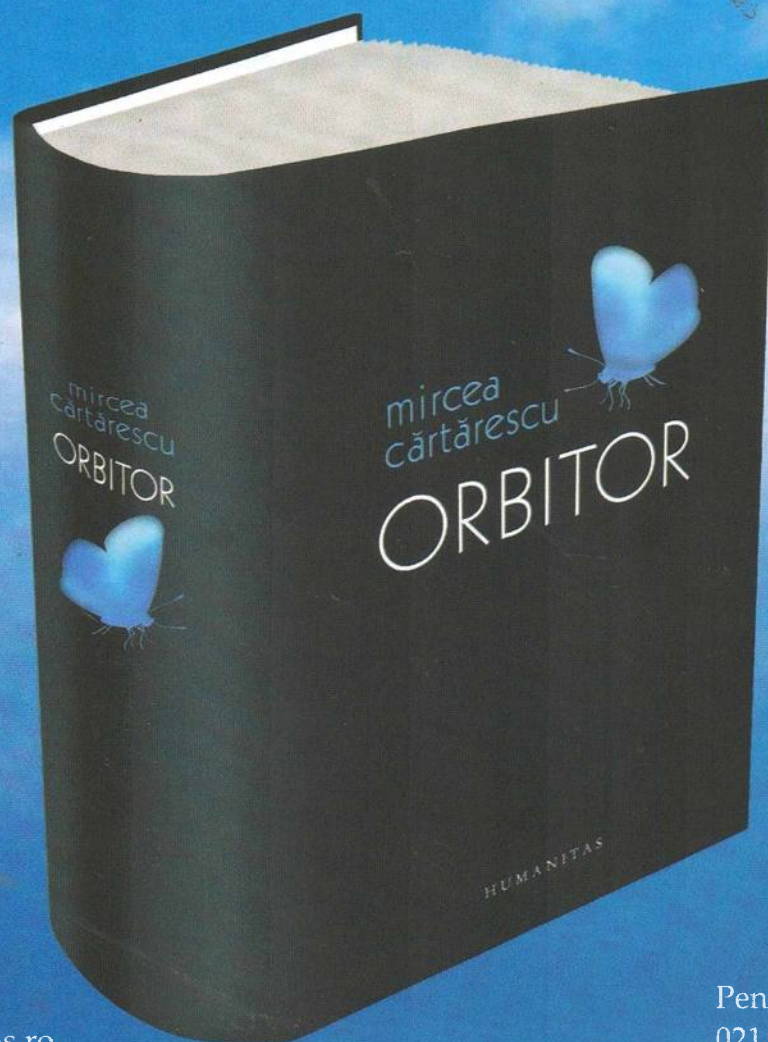

vodafone

mircea
cărtărescu

ORBITOR

Ediție definitivă

www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

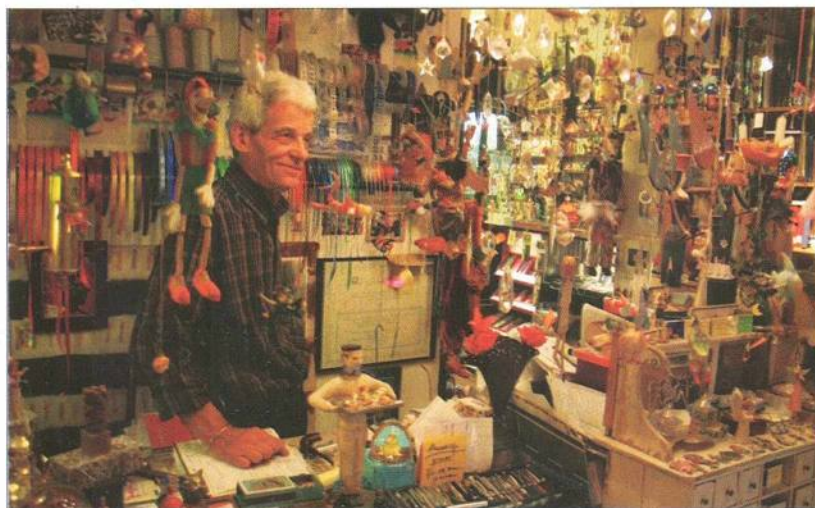
Tratat despre frumuse

Interviu cu Rolf O

delirului, universul uman se deschide oricărui combinații leșite din sfera evidentului. Trecători necunoscuți se îmbrățișează și se sărută pe străzile înguste, schimburile de replici fără logică se fac în toate limbile pământului, vânzătorii ambulanți de gogoși, clătite cu șuncă și cârnați sunt adulați de mulțimea de tineri din ce în ce mai infometăți, membrii celulelor revoluționare latino-americane în exil dansează salsa pe trotuare, bătrâni cu bărbii îngrijite și Biblii luterane sub braț fac profeții apocaliptice. Pe cerul întunecat zboară zeppeline cu mesaje publicitare și baloane fosforescente umplute cu heliu. În depărtare se înalță cele două turle fantomatice ale Domului, mândria orașului, cu zidurile lui din piatră sculptată, atât de asemănătoare dantelei negre. Trei magi se odihnesc sub lespezile Domului, așa se spune, și că sfârșitul lumii va veni odată cu finalizarea construcției acestuia, neîntreruptă de mai mult de opt sute de ani, dar cine mai poate distinge ce e adevăr și ce e legendă în șarada aceasta de minciuni și miracole care fac din Köln un loc atât de fascinant.

Ajungem din întâmplare pe Zùlplicherstrasse, atrași de șuvoiul de oameni în căutare de baruri ieftine, cu muzică bună. Tramvaiele încă mai circulă, perechile se sărută pe sub balcoane, grupuri gălăgioase de fete tinere, bine îmbrăcate, aleargă în toate direcțiile. Privim cu încântare la tot acest spectacol uman gratuit și încercăm să ne integrăm în bucuria generală și atât de iute-trecătoare. Dintr-o dată ajungem în fața unei vitrine mai delirante decât orice am văzut până acum. Într-un spațiu de câțiva metri cubi, mâna și imaginația unui singur om reușise să îngrămădească, într-un haos aerisit și elegant, o colecție întreagă de obiecte splendide și fără utilitate practică: sticlute de cerneluri, press-papiers în formă de animale mitologice, șoricei zburători, încălțați cu pantofiori miniaturali de catifea violetă, papirusuri cu citate din autori celebri, caiete cu pagini din frunze uscate de smochin și coperti pictate, vederi cu actori din epoca de aur a cinematografului mut. În mod miraculos, magazinul nu era închis, așa că am intrat și am făcut astfel cunoștință cu Rolf Ormanns,

Sâmbătă noaptea, în cartierul universitar al Kölnului, orice întâlnire este posibilă. Îmbibat în aburi colorați de droguri, alcool, narghilea, cafea turcească, muzică de toate felurile și un rafinament dus până la extremele

cel despre care am descoperit, în cursul celor câteva ore de conversație nocturnă, că este unul dintre ultimii caligrafi ai Europei. Interviu care urmează, scris cu creionul pe paginile liniate ale unui carnet *Moleskine*, nu pot desigur să redea fascinația acestei unice întâlniri cu o mare artă moartă.

➤ Bună ziua, domnule Rolf Ormanns. Sunteți caligraf și proprietarul magazinului Papelito din Köln. Cum de ați ajuns până aici? Care a fost traiectoria vieții dumneavoastră? Când și cum a început aventura Papelito? De ce ați ales Kölnul?

– M-am născut la 13 ianuarie 1940, în Düsseldorf, într-o familie de oameni de știință, deci nu s-ar putea spune că aș fi moștenit vreo înclinație ereditară spre artă, și mai ales spre caligrafie, dar nici nu am fost împiedicat să-mi urmez calea. Familia mea a întreținut dintotdeauna o bună relație cu lumea artistică a momentului, și am avut privilegiul de a poseda acasă o bibliotecă mare, cu clasici ai literaturii universale în ediții originale. De altfel, mai apoi am studiat literatura și filozofia în Köln și Berlin, iar meseria mea de bază este aceea de librar. *Calitatea* de caligraf a venit abia mai târziu. Aventura *Papelito* a debutat în 1995, după ce m-am hotărât să îmi închid librăria și să pun astfel capăt unei lungi și esențiale aventuri. *Papelito* este un cuvânt spaniol care înseamnă *hârtiuța* (râde). Am ales Kölnul pentru că acesta este orașul meu adoptiv, locul studenției mele și al librăriilor mele. Aici este casa mea.

– Ce înseamnă caligrafia pentru dumneavoastră? A fost o alegere voluntară să deveniți caligraf, sau ați fost ales?

– Caligrafia înseamnă, în traducere, pur și simplu *scriere frumoasă*, și reprezintă arta de a da formă fizică semnelor lingvistice într-un stil expresiv, armonios și estetic. Caligraf am devenit după ce am fost ucenic al mai multor maeștri, dar și, firește, prin studiu și efort individual; caligrafia a început să mă intereseze încă din copilărie, când am descoperit misterul scrierii, pe care am încercat să îl descifrez. Așa ceva nu se poate studia, e o contradicție în termeni să studiezi frumosul, de aceea caligrafia este și trebuie să rămână o disciplină profund autodidactă, aparținând celui mai pur domeniu artistic. Firește, alte studii de artă ajută întotdeauna. Eu, pe lângă caligrafie, am făcut și studii de istoria artei, pentru că m-au interesat întotdeauna diferitele contexte și corelații în domeniul artei în cele mai diferite epoci și perioade.

– Deci caligrafia este o artă...

– Da, caligrafia este cu siguranță o artă, dar o artă scripturală. Scrișul înseamnă pentru mine a da expresie unei idei, unei abstracțiuni poetice sau filozofice. Scrișul e ceea ce ne pune în legătură organică,

Artă de moarte

Hermanns, ultimul caligraf al Europei

directă, cu orice limbă. Pentru mine, caligrafia este cu siguranță o pasiune încă neconsumată, una dintre acelea care îți împregnează treptat viața, și pe care apoi nu o mai poți părăsi vreodată. Caligrafia în nici un caz nu poate fi privită ca fiind ceva inutil, ea având încă aplicații practice în invitații, meniuri, reclame scrise... Caligrafia este în primul rând un mod frumos de a te exprima. Acest sentiment de frumusețe estetică este punctul de pornire pentru orice iubire.

– Care a fost punctul dumneavoastră de pornire?

– Cum am mai spus, am fost dintotdeauna interesat de posibilitățile estetice nelimitate ale scrisului, dar într-adevăr am avut și o întâlnire esențială, și anume, un manuscris caligrafiat al cărții *Libri tres de occulta philosophia*, de Heinrich Cornelius Agrippa, care, de altfel, s-a și născut aici, în Köln, în 1486. Un maestru de-al meu pose-da un exemplar caligrafiat al acestui studiu esențial de filozofie ocultă renașcentistă. Faptul că toate acele idei oculte, inteligente, stranii, despre astrologie, kabbalah, puterea magică a numerelor, despre îngeri și numele divine pot fi exprimate în scris într-o formă atât de desăvârșită, m-a făcut să îmi defnesc cu mai multă forță drumul viitor.

– Există o breaslă a caligrafilor în Germania?

– Nu există, din nefericire, o breaslă a caligrafilor în Germania, există acum foarte puțini caligrafi instruiți și care speră să aibă succesori în această artă. Eu însumi mă simt destul de singur din acest punct de vedere.

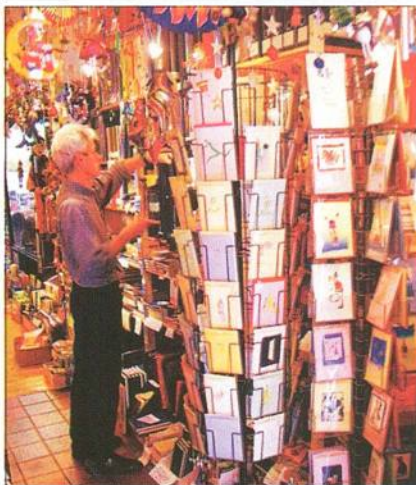
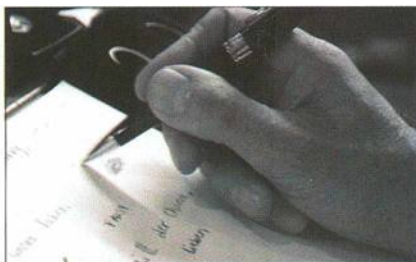
– Cum de continuați să vă ocupați de caligrafie în această epocă subjugată de tehnoredactarea computerizată și de e-mail?

– Caligrafia este o artă în continuă evoluție, este una dintre puținele arte care a rămas vie, pentru că oamenii au căutat întotdeauna modalități de a se exprima prin scris în mod estetic. În plus, cred că acum se scrie de mână la fel de mult ca înainte. E adevărat că, descoperiri relativ recente, precum e-mailul, ocupă un loc din ce în ce mai conturat în existența contemporană dar, după o vreme, fiecare se întoarce la scrisul de mână, înțelegându-i adevărata valoare și forță expresivă.

– Când spunem caligrafie, ne gândim, probabil, în primul rând, la scrisul oriental. Poate deveni și scrisul european o formă de caligrafie?

– Firește, caligrafia își are rădăcinile în scrierea din țările orientale, unde documentele religioase din lăcașurile de cult erau

împodobite cu astfel de scrieri. Caligrafia germană reprezintă practic un împrumut din această tradiție milenară. De aceea am considerat esențial pentru evoluția mea să învăț câteva limbi orientale, printre care per-

sana, care este o operă de artă în sine. Am lucrat până acum pentru câteva companii publicitare, care doreau să își exprime mesajul într-o scriere imitând modele deja existente din scrierea orientală.

– Cum arată o zi din viața dumneavoastră?

– Cea mai mare parte a timpului mi-l

petrec în magazinul meu, care este deschis de dimineața până seara, fără a avea un program fix. După ce închid magazinul, mai lucrez o vreme la biroul meu de scris. În aceste ore de singurătate îmi place să mă bucur de lucrurile simple, de exemplu, îmi place să fumez pipă, să amestec cerneluri, să ascult muzică barocă.

– Ce fel de clienți aveți? De unde vine marfa expusă aici?

– Clienții mei sunt, firește, foarte diferiți, de toate vârstele și toate nivelurile de educație, care vin din toată Germania. Ceea ce îi apropie este dragostea pentru scris, și curiozitatea vie pentru modalitățile în care acesta poate fi transformat în artă. Mărfurile mele vin din toată lumea, le adun de peste tot pe unde călătoresc, din multe țări din Europa, firește, dar și din Japonia, China sau America, pentru că nevoile și dorințele clienților mei sunt foarte diverse. Am încercat întotdeauna să am un stoc important de cerneluri dintre cele mai diferite, pene și penițe de scris, dar și mașini de scris și, bineînțeles, hârtie; am de vânzare o mare varietate de hârtie de scris, pornind de la cea din mătase florentină, până la hârtia cehă, renumită pentru finețea ei. Ce se vinde acum foarte bine sunt faimoasele cerneluri *Moleskine*, așa cum aveau Van Gogh, Picasso sau Hemingway, pentru că oamenii le-a plăcut dintotdeauna să se reîntoarcă la tradiția marilor maeștri. Apoi mai am o mare varietate de albume, doșare, caiete, jurnale și în general tot ce este în legătură cu scrisul, toate tipurile de hârtie de scris care servesc diferitelor scopuri.

– Există în Germania un sentiment al frumosului, al decorativității?

– Ah, aceasta nu este o sentință care poate fi dată atât de ușor sau de direct. Nu pot să spun dacă acest sentiment al frumosului este german, cred că poate fi considerat mai degrabă internațional. Iar înclinația spre decorativ nu este ceva specific german, este ceva care se transmite prin contact uman, probabil că în România este la fel de pronunțat ca aici, dar în alte feluri, pentru că tot timpul vor exista oameni pe care aceste aspecte să îi intereseze și oameni cărora să nu le spună nimic. Și acest lucru va fi valabil întotdeauna, atâta vreme cât va exista civilizația, nu credeți? Trebuie să simțiți cu adevărat o încântare vizavi de aceste lucruri, să prețuiești cumva frumosul... Ca acum, de exemplu... Nu?

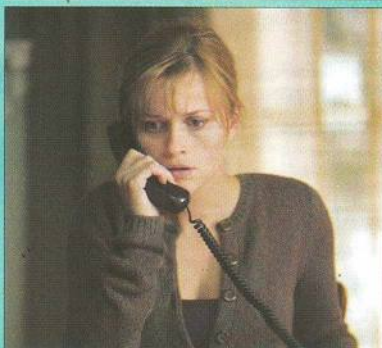
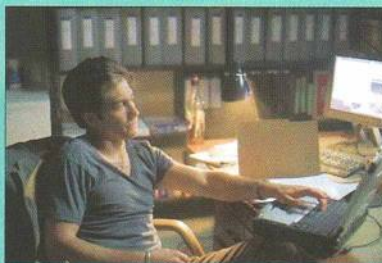
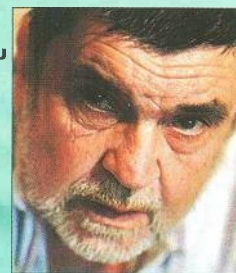
text: **Alina Savin, Răzvan Sofroni**

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Transfer de captivi

Horia Pătrașcu

internațională nu conține adevărul noutăți dintre cele mai sumbre. Este vorba de „transferurile excepționale” de arestați ale unor „bănuți” doar de acte teroriste, și care sunt plasați în serviciile CIA din alte țări, pentru a fi „anchetați” (citește: *torturați!*), fără judecată, în vederea obținerii unor informații.

În cazul de față, un american de origine musulmană este răpit și trimis într-o țară nord-africană și anchetat (sălbatic!), de un ofițer al CIA, *musulman get-beget...!*

Istoria se dovedește a fi deseori mai puternică decât legile morale, noțiunea de „uman” sau milă dispar cu totul... și uite-așa, ușor-ușor, anchetați și anchetatori laolaltă se pomenesc încurcați în intrigi false, în timp ce veritabilii teroriști-sinucigași rămân liberi spre a-și provoca exploziile devastatoare în locurile publice dintre cele mai aglomerate...!

Un film sângeros, amar, susținut de o distribuție de excepție (ca să o pomenim aici, în treacăt, numai pe **Meryl Streep!**).

Rendition, SUA, 2007 – 122 de minute

Distribuit de: „INTERCOMFILM DISTRIBUTION S.A.”

Filmul regizat de **Gavin Hood** (autorul de origine sud-africană care a câștigat anul trecut *Oscarul* pentru cel mai bun film străin, *Tsotsi*),

un puternic și foarte dur thriller politic, aduce pe ecran o problemă care dă multă bătaie de cap autorităților americane și despre care presa

Speranța moare ultima

A Mighty Heart, Anglia/SUA, 2007 – 100 de minute

Distribuit de:

...În ianuarie 2002, șeful Biroului din Asia al cotidianului *Wall Street Journal* – ziaristul **Daniel Pearl** – este răpit și luat ostatic de către o grupare Al Qaeda din Pakistan, apoi asasinat cu bestialitate în timp ce era purtat spre locul unde urma să acorde un interviu; soția lui, **Mariane Pearl** – pe atunci însărcinată în luna a cincea – scrie o carte de memorii referitoare la acest caz...!

Película de mai sus este o ecranizare fidelă, *cumplită!*, a acestor memorii: dar poți face, oare, o cronică perfect *obiectivă* asupra unui astfel de film...?! Nu e prea mare încărcătura emoțională pe care o are chiar faptul real, *oribil* în însăși esența sa ideologică!, pentru a mai comenta (sub pavăza cronicarului de specialitate!), „performanțele” artis-

tice ale unui astfel de produs...?!

Regizat de **Michael Winterbottom** (un soi de „justițiar”, al cărui *Drum spre Guantanamo* – despre deținuții torturați în SUA fără judecată – a fost transmis recent și de posturile noastre TV); interpretat impecabil de către **Angelina Jolie** (în rolul Mariane); susținut public și financiar de către **Brad Pitt** (nu doar soț al Angelinei, dar și co-producător!) – filmul nu a stârnit, deocamdată!, prea mare vâlvă pe acolo pe unde a fost prezentat în premieră – deși Angelina Jolie s-ar zice că e o candidată aproape sigură la următorul *Oscar*...! Și – *cam atât*.

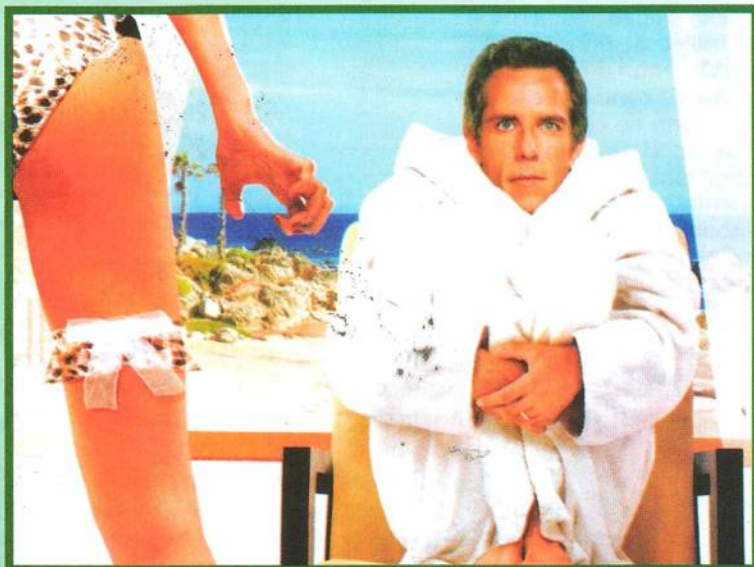
(Personal, mi-aș fi dorit ca acest film să nu fi fost realizat niciodată! Adică: să nu fi fost ucis mișelește acel sărman ziarist...!).

Cât durează o căsnicie

by
oriflame

natural swedish cosmetics

The Heartbreak Kid,
SUA, 2007 –
115 minute
Distribuit de:
„RO IMAGE 2000“

„Domnilor și doamnelor: un nou film cu BEEEEEN STIIIIIEEEER!“ Cine apreciază acest gen de umor pârâitor și gregar al de-acum super-populare creaturi ce se numește **Ben Stiller** – sau, poate dorește doar a uita timp de două ore de haznă în care trăim zi de zi! – poate viziona perfect liniștit această peliculă atinsă, vizibil, de *elefanti-*

azis (în sensul „umflării“ potențialului comic al unor scene, până când efectul devine un sărman și palid „rânjet“...!).

Pe scurt: în a treia zi a lunii de miere, Ben Stiller își abandonează soția închizând-o în camera unui hotel, pentru a se cupla cu o tânără cunoscută la barul de la parter (**N. B.:** soția s-a dovedit a

fi o ființă cu limbaj vulgar și amatoare de sex sălbatic, pe când cea de jos e o ființă tulburătoare și pură... până la proba contrarie). De aici, o serie de încurcături... (Ce fel de încurcături?! „Sexuale“ – măi, impotențe intelectuale!).

De altfel, cei doi regizori (**frații Bobby și Peter Farrelly**) mărturisesc: „Ne simțim bine realizând comedii pentru adulți, pentru că asta știm să facem cel mai bine, chiar dacă unora nu le place, publicul asta vrea! Credem că scene de sex ca în filmul nostru nu au mai fost în nici o comedie!“ Mai notăm că scenele astea au fost pigmentate cu superbe vederi din Mexic, San Francisco etc... iar ele, *dau bine!* În plus, mai apare și tatăl lui Ben, Jerry Stiller („care, numai dacă te uiți la el, mori de răs!“; *poți să mori – dar NU de răs!*, **n.a.**).

În sfârșit, un fapt divers; neavând nici unul studii de film, cei doi frați-regizori au avut un destin exemplar: Peter s-a remarcat în transportul maritim, iar Bobby a inventat un prosop rotund de plajă (*Sun Spot*), pe care nu mai ești nevoit să-l muți după soare...!?!

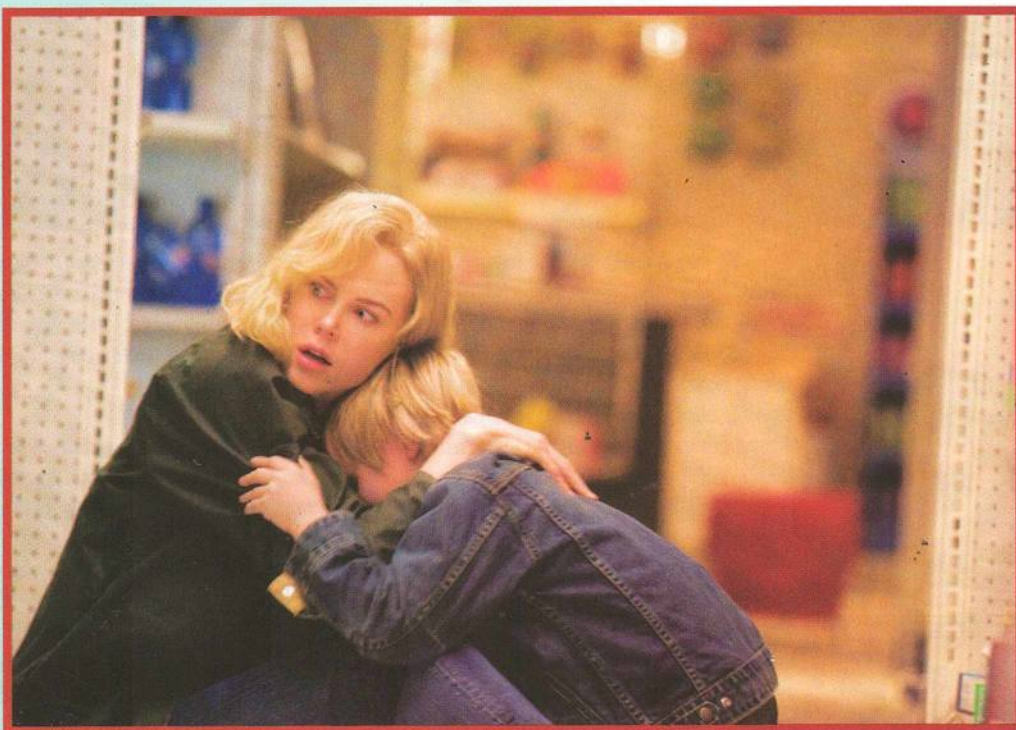
Veritabile performanțe, așadar: de ce or fi renunțat la ele...?!

Invazia

The Invasion, SUA, 2007 – 93 de minute
Distribuit de: „INTERCOMFILM
DISTRIBUTION S.A.“

Un pretins film-horror (dar mai curând: o **oroare de film**...!). Un vehicul spațial explodează (pentru a câta oară?!) deasupra Statelor Unite (iarăși!), resturile sale prăbușite la sol aducând – și risipind totodată – o substanță mortală (a câta?!), capabilă să pună în pericol viitorul omenirii...! Ea atacă ADN-ul uman, transformând orice persoană într-un soi de robot imbecil și indiferent și se la ori printr-o piele fină ce se desprinde de palmă – ori prin scuipat direct, adică gură la gură...! Singura modalitate de a nu capta boala este aceea de a *nu adormi niciodată* (!?) și de a poza într-un cretin desăvârșit, insensibil și incapabil să scoată o vorbă... ceea și face eroina filmului, împreună cu copilul ei, reușind astfel să dea o șansă de scăpare unei întregi omeniri aflate în colaps (s-a ajuns, de pildă, ca – nu se știe de ce?! – Venezuela să propună aprovizionarea cu energie a... New York-ului...!).

Eroina este interpretată de superba **Nicole Kidman!** *Degeaba...*!

(Oricum, dacă ieșiți de la film și nu se află nimeni prin apropiere care să vă sărute pe nepusă

masă – evitați să vă priviți propria palmă: s-ar putea să descoperiți acolo o piele fină, ce se poate desprinde cu ușurință...!?!).

Violeta Beclea a știut mereu ce vrea de la „Pe muzica lui Clayder

Despre Violeta Beclea-Szekely (42 de ani) se spune că ar fi „doamna de argint” a atletismului românesc... Aceasta pentru că, în aproape un sfert de veac de alergare, ea n-a reușit să „prindă”, cum și-ar fi dorit, decât medalii de argint. Am găsit-o pe Violeta Beclea la Departamentul de marketing și comunicare al Comitetului Olimpic și Sportiv Român (COSR). A lăsat pista de concurs pentru a ajuta mișcarea olimpică. Vrea să facă multe pentru tinerii sportivi. Nemulțumită de relația dintre școală și sport, de dispariția bazei de selecție, doamna Szekely este optimistă atunci când vine vorba de Jocurile Olimpice de la Beijing, de anul viitor. O adevărată doamnă a sportului românesc, o performeră care a știut mereu ceea ce vrea de la viață. Femeie de afaceri, comentatoare de televiziune și vânător din întâmplare, pasionată de magia parfumurilor, atrasă de modeling și de ritmul valsurilor vieneze, Violeta Beclea este o stea care radiază fericire. O novă cu scipirile aurului olimpic pe care și l-a dorit atât de mult dar la care n-a reușit să ajungă. Pentru cinci sutimi de secundă...

„Sydney 2000, o finală care mă va urmări toată viața”

„Relația școală-sport ar trebui reglementată la nivel național.”

– Vă mai amintiți de întâlnirea cu... atletismul?

– Cum să nu. Am avut marele noroc ca în clasa a VIII-a să întâlnesc un profesor de educație fizică generală care își făcea meseria așa cum scrie la carte. Primul contact cu atletismul l-am avut în 1980, la Clubul Sportiv Școlar Suceava. Debutam în liceu, dar și în atletism. Ce vremuri...

– Anii au trecut. Lumea s-a schimbat, iar odată cu ea și sportivii. Între junioara de atunci, Violeta Beclea, și tinerii performeri de astăzi, există diferențe majore?

– E greu de comparat mentalitatea Violetei Beclea cu mentalitatea tinerilor din ziua de astăzi. Am fost un copil echilibrat, iar apoi un adult echilibrat. Totdeauna am știut ce vreau. Am avut noroc că în preajma mea s-au aflat oameni de valoare, care au știut să-mi îndru-

me pașii spre performanță. Fiecare dintre noi ne naștem cu un har care e musai să fie șlefuit cum trebuie, când trebuie și de cine trebuie ca să strălucească. Restul a fost doar muncă.

– Școala poate fi o trambulină de lansare pentru sportul de performanță. Sunteți mulțumită de relația școală-sport? Mai există o bază de selecție?

– Nu cred că mai există o relație între școală și sport. Din păcate... Pe undeva, copiii de astăzi sunt „victimele” goanei părinților după carieră și bani. E foarte greu să poți găsi, zilnic, o fereastră de timp în care să-ți poți duce copilul la sport. În București este și mai greu din cauza traficului supraaglomerat. Eu cred că relația școală-sport ar trebui reglementată la nivel național, pe baza unor principii clare. Nu mai există bază de selecție.

Astăzi, cine vrea să facă sport își caută un club. Pe vremea mea veneau antrenorii în școli și chemau copiii la selecții.

– Ați fost la doar cinci sutimi de secundă de aurul olimpic, fapt incredibil pentru o cursă de semifond. Vă mai aduceți aminte de ziua aceea?

– Da, pentru că mi-a marcat întreaga existență. O finală care va rămâne totdeauna în sufletul meu. În 2000, la Jocurile Olimpice de la Sydney, am pierdut aurul olimpic la... fotografie. Algerianca Nouria Merah Benida a avut doar cinci sutimi de secundă în fața mea. Asta e, și argintul e bun! M-am revanșat în 2001, când am câștigat IAAF Grand Prix-ul, fiind declarată „atleta lumii”. Am fost singura sportivă care în acel an am ieșit victorioasă în toate cele șapte etape ale circuitului *Golden League*, împărțind jackpot-ul de 50 de kilograme de aur cu alți cinci sportivi. Tot în 2001 am mai cucerit două medalii de argint, la Mondialele de sală (Lisabona, Portugalia) și Campionatele Mondiale în aer liber de la Edmonton (Canada).

– Cu toate astea, nu ați rămas lângă atletism. De ce?

– Oferta COSR a fost o provocare pentru mine. Ca antrenor pot reveni la orice oră pe pistă, dar nu mereu ți se oferă șansa de a lucra pentru mișcarea olimpică a țării tale.

– Anul viitor avem „Olimpiada chinezească”. După ultimele rezultate ale sportivilor români, suntem la un pas de dezastru. Ce șanse avem?

– Bine, dacă e să ne raportăm la ultimele ediții ale Jocurilor Olimpice, probabil că va fi cel mai trist an. Suntem în timpul schimbului de generații și de aceea sportul românesc nu traversează o perioadă favorabilă. Trebuie să rămânem optimiști.

a viață:

„man pot să fac orice!”

„Imnul Chinei
ar putea deveni
hitul anului
2008”

„Ador Viena
și valsurile
vieneze”

„Vânătoarea?
Un hobby
de... nevoie!”

„Parfumul
Magie Noir
mă răscolește,
dar mă
și descrie”

Categoric, nu se vor lua medaliile de la Sydney 2000 și Atena 2004, dar cu siguranță ne vom întoarce cu medalii acasă. Imnul Chinei ar putea deveni hitul anului 2008.

– **Se aude că sportivii chinezi ar folosi stimulente neconvenționale, dar care nu se află pe lista interzisă. Încotro mergem?**

– Eu nu cred în astfel de lucruri, iar medicina tradițională nu este interzisă. Asiaticii sunt renumiți în așa ceva. China va face tot posibilul să învingă, în clasaamentul pe medalii, delegația Statelor Unite. Chiar nu știu dacă medicina tradițională va juca un rol în lupta asta.

– **Sunteți de acord cu ideea ca un sportiv depistat pozitiv și sancționat conform regulamentelor în vigoare să nu mai poată face parte din lotul olimpic?**

– Astfel de decizii sunt luate de către Biroul Executiv al COSR. Acolo sunt reprezentanți ai tuturor federațiilor, sunt oameni de sport. Eu zic că, dacă sportivul și-a ispășit pedeapsa, ar fi normal să aibă dreptul la a doua șansă. Repet, este o decizie a Biroului Executiv, care trebuie respectată.

– **Ați colindat toată lumea. Unde v-ați simțit cel mai bine?**

– Mi-a plăcut să ajung în toate colțurile lumii, dar să nu stau foarte mult. Mereu mă apuca dorul de casă, de ai mei, de mâncarea românească, de muzica noastră. Totuși, orașul care și-a pus amprenta asupra mea este Viena. Acolo a fost primul contact cu Occidentul. Eram junioară și mă îndrăgostisem de valsurile vieneze.

– **Intrăm în familie. O familie de campioni. Adrian Szekely, campion național și balcanic la judo. Violeta Beclea, multiplă campioană la atletism. Fiica dumneavoastră, Alexandra, va deveni și ea o mare campioană?**

– Greu de spus. În general, copiii marilor campioni nu se îndreaptă spre marea performanță. Sincer, nu mi-aș dori ca Alexandra să facă sport la cel mai înalt nivel pentru că toată lumea o va compara cu mine. La 11 ani e plină de personalitate. Ea este unică în sinea ei. Cred că ar suferi mult să fie comparată mereu cu mine. Alexandra vrea să devină actriță, dar nu neglijează sportul. Dansul,

atletismul, înotul, tenisul, schiul și patinajul sunt practicate doar pentru sănătate. Dacă va decide să facă performanță, eu am să fiu alături de ea.

– **Sunteți o femeie de afaceri. De unde a venit ideea unei fabrici pentru ferestre din PVC?**

– Pur și simplu. Mergeam la plimbare cu soțul meu, care este administratorul afacerii, și am văzut că orașul este în schimbare, că are nevoie de ferestre noi. Sunt mulțumită de rezultatele financiare și de condițiile oferite angajaților. Alex Delta, de la Alexandra, este firma ideală pentru viitorul familiei mele.

– **Cu televiziunea cum a fost?**

– Ca fostă performeră, am primit mai multe oferte de a comenta la televiziune marile competiții ale atletismului mondial. Așa am ajuns la Eurosport. Chiar îmi place această postură, care într-un fel m-a ajutat să înțeleg mai bine lumea mass media.

– **Priveam în colecția de fotografii și v-am văzut cu o armă de vânătoare. Nu vă e frică?**

– Nu sunt genul de om care să stau cu arma în mână. De câțiva ani, absolut întâmplător, am devenit membră a Asociației Vânătorilor și Pescarilor Acvila București. Soțul meu este un vânător pasionat. Pentru că pe un permis nu poți deține mai mult de două arme de același calibru, iar Adrian avea mai multe, m-a adus și pe mine în lumea vânătorilor. Am tras în pădure după niște gugustiuci. Doar i-am speriat...

– **Știu că vă fascinează parfumurile. Esențele pure, adevărate. Poate defini un parfum felul de a fi al unei femei?**

– Da. *Magie Noir* este parfumul care mă reprezintă. Am acasă zeci de esențe, dar *Magie Noir* mă prinde cel mai bine.

– **Este moda o evadare în decor pentru Violeta Beclea?**

– Nu. A fost, mai demult, o provocare lansată de creatoarea Zina Dumitrescu, pe care am luat-o drept o joacă. Am

depășit de mult vârsta pentru modeling și, pe deasupra, nici nu mă mai încadrez în dimensiunile standard. Pentru mine moda nu este o pasiune, ci o eternă provocare la nou.

– **Vă plăcea să mergeți prin discotecă, cu colegii de lot. Astăzi?**

– Da. Așa e. Ne găseam timp, în special sâmbătă seara. Poiana Brașov era destinația preferată.

– **Aveți un interpret preferat sau un gen muzical care vă reprezintă?**

– Îmi place muzica veche. Când vreau să mă liniștesc, să mă simt bine, îl ascult

pe Richard Clayderman. Chiar îmi place muzica lui. Pe muzica lui Clayderman pot să fac orice!

– **În încheiere, ce ați recomanda tinerilor performeri?**

– Posibilitățile de a ajunge astăzi campion olimpic sunt mult mai mari decât pe vremea mea. Cu dorință, cu dăruire, cu perseverență, tinerii sportivi pot ajunge acolo sus, în vârful piramidei. Altfel n-au nici o șansă.

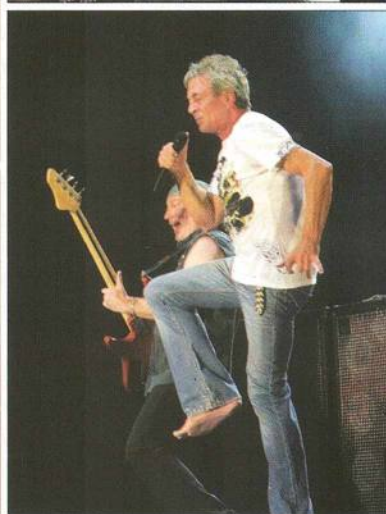
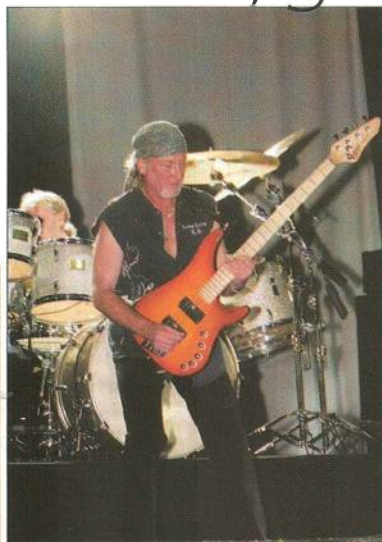
Interviu realizat de **Nicolae Predeșel**

foto: **Octavian Tîbăr**

De la **Uriah Heep** la **Deep Purple**

Pentru cei care simt, gândesc și trăiesc rock

Primul impresar al Rollingstonesilor, Giorgio Gomelsky, un adevărat patriarh al rock-ului; spunea odată că un concert în club nu se poate compara cu unul într-o sală de concerte. M-am convins încă o dată că bătrânul are dreptate.

Am asistat pe 16 octombrie la clubul *Becker Brau Live Music* la cel mai trăsnet concert *Uriah Heep*, cel mai bun din cele trei văzute anterior în săli de concerte sau spațiu deschis în București. Există o vibrație specială care ține de atmosfera intimă și relaxantă dintr-un club și poate nu numai atât. Comunicarea trupă – public, și reciproc, este la o cotă mai înaltă, mai relaxantă, dar și mai tandră. Artiștii parcă sunt mai aproape de spectatori (nu numai fizic), cât și invers. Într-o formulă nouă, cu un nou toboșar în locul membrului original al trupei – Lee Kerslake, *Uriah Heep* au debordat o virtuozitate și un dinamism aparte, oferind un concert de zile mari. Selecția și ordinea pieselor au construit crescendo o atmosferă incendiară. Evident, relaxarea și buna dispoziție au fost stimulate și de berea excelentă și de grătare.

Printr-un noroc, recunosc puțin forțat, am reușit să ajung înainte de concert în *backstage* și să-i abordez pe *Deep Purple* pentru, de acum mult prețioasele autografe obținute pe coperta vinilului *Deep Purple in rock*. Vroiam în primul rând să îl revăd pe Roger Glover pe care îl cunoscusem cu 14 ani în urmă într-o situație inedită.

**Mult mai Deep
și mult mai Purple**

După un concert excepțional la Town Hall în New York susținut de Elvis Costello și *Brodsky String Quartet*, mă aflam din nou în culise (o manie a mea). În anticamera cabinelor artiștilor, forfota obișnuită de ziariști și VIP-uri. M-am așezat modest într-un colț dar cu mândria că vedetele sunt prietenii mei. Îi cunoscusem cu câțiva ani în urmă pe membrii quartetului la București și am rămas în relații foarte amicale cu ei. Lângă mine apare un mărunțel, urâțel, bărbosel și tare volubil. Începuse chiar să mă agaseze cu: „Ce concert mișto, ce muzică formidabilă!... da' tu ești artist, ziarișt, stai în New York, ești prieten cu ei?...”. Politicos, m-am retras de la interogatoriul cicăitorului. Mai târziu, la petrecere, stând de vorbă cu cei de la *Brodsky*, cicăitorul se bagă în vorbă iarăși. Unul dintre amicii mei îl întreabă pe mărunțel, urâțel, bărbosel: „Tu ești muzician, la ce instrument cântă?”. El zice modest: „La chitară bas”. Amicul continuă: „Ai

formație?”. Iar volubilul spune: „Da.... Se numește *Deep Purple*”. Am amuțit toți cu gura căscată. Nu îl recunoscuse nici unul dintre noi. Era chiar Roger Glover. Ne-am amuzat copios de gafa noastră. Roger Glover și-a adus aminte exact de această situație amuzantă și am râs din nou. Mi-a semnat coperta și a fugit pe scenă.

Ce a fost pe stadionul *Cotroceni* în seara de 31 octombrie, nu poate fi descris decât ca un prețios dar oferit

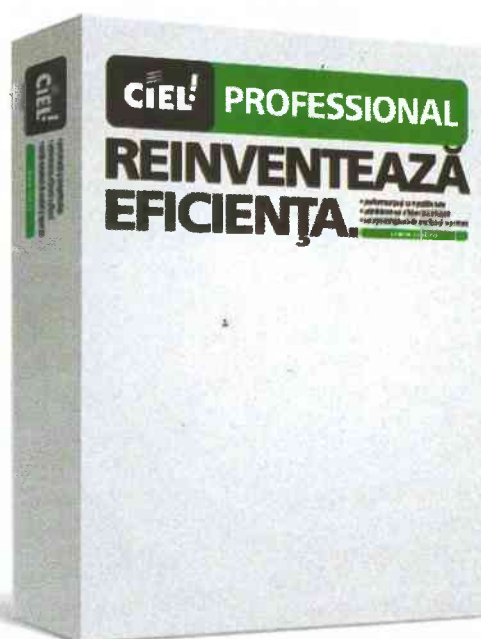
de *Modus Production* miilor de spectatori prezenți la concertul *Deep Purple*, a doua etapă a tumeului *Rapture Of The Deep*. Ian Gillan, Roger Glover, Ian Paice, Steve Morse și Don Airey au cântat cu energia de la 20 de ani și maturitatea de la 60. O trupă încheată și matură în perfect unison, au oferit un grandios concert de rock simfonic și de pură trăire emoțională. Momentul cel mai emoționant pentru noi a fost includerea într-un potpouri a Rapsodiilor enesciene. Iar momentul care ar putea fi ironic interpretat ca și cel mai nostalgic pentru unii, și singurul care a deranjat puțin acest concert sărbătorire, a fost acela în care sistemul PA a căzut, astfel piesa *Smoke on the water* a sunat ca un disc de vinil uzat la maximum și zgâriat, așa cum reușeam cu greu să găsim un exemplar în urmă cu treizeci și ceva de ani. Noaptea s-a lăsat cu un frumos *lullaby* pentru noi în bis cu *Hush* și *Black Night*.

text **Daniel Ionescu**

DE CE SĂ AJUNGI DEVREME LA BIROU ȘI SĂ PLECI TÂRZIU CÂND SE POATE INVERS?

De acum îți termini treaba mai repede și ai mai mult timp pentru tine. **CIEL Professional** îți oferă o administrare cât mai eficientă a afacerii printr-o soluție complexă de analiză și raportare.

Detalii pe www.ciel.ro/professional

Proiectul *Ciel Awards* merge mai departe

Anul trecut, **Fundația Ciel România** iniția un proiect destinat tinerilor întreprinzători, până în 35 de ani, cu idei viabile de afaceri, fără prea mulți bani în buzunar, însă acordându-le premii în bani, susținere logistică și consiliere financiară. Inițiativa *Ciel* merge mai departe. Cea de a II-a ediție a premiilor *Ciel Awards 2007* și-a desemnat câștigătorii la toate cele trei secțiuni: **Best Student**, **Business Start-up** și **Special Prize** pentru cea mai bună IMM. Din juriu au făcut parte profesori de la Academia de Studii Economice București: Florin Mihai – conf. univ., Ofelia Aleca – asist. univ., Ioan Roșca – prof. univ. la Facultatea de Contabilitate și Informatică de Gestiuie; Mircea Țiplea – CFO-ul *Coca-Cola HBC România*, Miruna Constantinescu – Marketing Manager *Xerox România* și Republica Moldova, Dania Steiner – Business Segment Manager *Romtelecom*, Pierre Yves Morlet – fondatorul *Ciel* ș.a.

La Hotel *Sofitel*, sala *New York*, gala de decernare a premiilor *Ciel Awards 2007* a strâns și la actuala ediție numeroși oameni de afaceri, tineri întreprinzători aflați la început de drum, studenți la ASE și ziariști. Cel care a dat tonul începerii ceremoniei de acordare a premiilor a fost Dan Damian, președintele *Fundației Ciel România*. „I-am urmărit și chiar i-am invitat pe toți câștigătorii de anul trecut să participe anul acesta, la actuala ediție a premiilor *Ciel*. Mai mult, doi dintre câștigătorii ediției trecute vor înmâna premii acum. Mă refer la Endre Dombay din Brașov, care a câștigat anul trecut locul I la *Business Start-up* respectiv câștigătorul locului al III-lea – Lavinus Marcu, din București. Suntem mândri că aceștia deja își conduc afacerile cu succes și îi vom urmări în continuare, după cum îi vom urmări și pe câștigătorii ediției cu numărul doi, de anul acesta”, ne-a declarat Dan Damian. Printre participanții de marcă la premiile *Ciel* s-a remarcat Marius Ghinea, președintele *PCfun.ro*, invitatul special al evenimentului. El a punctat câteva lucruri absolut esențiale pentru un tânăr întreprinzător aflat la început de drum. „Ingredientele «critice» ale unui antreprenoriat de succes sunt: **oportunitatea de afaceri, echipa potrivită** – nu bună ci **POTRIVITĂ** afacerii pe care o ai – **atitudinea corectă**, adică optimismul, fiindcă la începutul oricărei afaceri există o mulțime de probleme și deci vulnerabilități. La toate acestea se adaugă **șansa**, fără șansă nu pleci într-un business. După mine ideile sunt mult supralicitate, în lipsa acestor patru ingrediente critice, niciodată o idee nu ajunge să aibă succes.” Afară de cele patru *ingrediente critice*, Marius Ghinea a ținut să vorbească asistenței și despre cele patru greșeli care pot duce la faliment o companie: „Sunt patru greșeli antreprenoriale fatale: **alegerea nepotrivită a echipei** – într-o companie cu 2.000 de angajați, dacă sunt doi-trei angajați nepotriviti

companiei, nu vor exista totuși pierderi imense, dar pentru o întreprindere mică având cinci angajați, doi ori trei angajați nepotriviti înseamnă o pierdere imensă pentru succesul afacerii. De asemenea, **intrarea pe un segment de piață nepotrivit** – o piață în regres sau necompetitivă, **evitarea luării unor decizii importante** pentru business, amânarea acestor decizii și **absența unei analize asupra rezultatelor companiei** reprezintă toate catastrofe pentru business-ul respectiv.”

Decernarea premiilor a fost făcută începând cu premianții secțiunii *Best Student*. Anul acesta câștigători au fost: locul al III-lea – Nicoleta Neacșu (premiu în valoare de 1.000 de euro pentru susținerea masteratului, o licență *Ciel Financial*, abonament pe un an la net, revistele *Money Express*, *Business Standard*, un computer, licențe *Microsoft – Windows Vista*, *Office* și *Visio*); locul al II-lea – Georgiana Crețan (1.500 de euro pentru masterat și toate rechizitele și produsele ca și la locul al III-lea) respectiv locul I – Ester Szaniszló (2.000 de euro și rechizite ca și premianții celorlalte două locuri). La categoria *Business Start-up* fericiții câștigători au fost: locul al III-lea – Lucian Brăgaru, 24 de ani (i s-a acordat un capital inițial de 2.000 de euro, un credit nerambursabil de 15.000 de euro, abonament și licență *Ciel*, tehnică de calcul, soluții telecom, birotică, papetărie, promovare site, consultanță, susținere PR); locul al II-lea – Laura Costache, 24 de ani (capital inițial de 3.000 de euro, credit nerambursabil, fără

dobânzi, de 20.000 de euro plus restul produselor acordate și în cadrul premiului anterior), iar locul I a revenit lui Marius Răpă, 27 de ani (capital inițial de 5.000 de euro, credit nerambursabil de 25.000 de euro plus produse asemănătoare cu cele de la premiile anterioare). Anul acesta premiul special pentru cea mai bună companie IMM a revenit *SC Optimal Activ SRL* din cadrul grupului *RTC*.

Marius Răpă, 27 de ani, București, locul I:

„*Business plan*-ul meu a fost făcut pentru o grădiniță unde oferim trei servicii: grădiniță, program *after school* și supraveghere. A fost un proiect la care am lucrat împreună cu prietena mea Diana Cazacu, care a participat și ea, anul trecut, la concursul *Ciel Awards Business Start-up*, dar nu a câștigat. Am ales să fac o afacere și să o dezvolt, deocamdată pe hârtie, fiindcă mă caracterizează: iubesc foarte, foarte mult copiii. De ce să fac altceva când pot face o afacere care să și-mi placă? Imediat după facultate am lucrat în *Fan Curier Express* trei ani, am ocupat posturi de conducere. Apoi am fost asociat într-o societate numită *Estel Service Net* – rețea de cartier pentru internet pe care am dezvoltat-o cu bani din buzunar, dar după un an am vândut-o. Grădinița se va numi *Queen Been Kindergard* – Regina Albinuță. Pe lângă ajutorul venit de la *Ciel* aveam în buzunar deja circa 20.000 de euro să-mi finanțez afacerea.”

Laura Costache, 23 de ani, București, locul al II-lea: „Am câștigat concursul cu un plan de afaceri pentru a deschide o spălătorie, amplasată în Complexul Regie. Am făcut tot posibilul să oferim o calitate bună, la un preț acceptabil pentru studenți, avem public țință numeros și sunt sigură că o să meargă foarte bine. Premiul din această seară îmi dă multă încredere că voi reuși și pe mai departe.”

Lucian Brăgaru, 24 de ani, din Brașov, locul al III-lea: „Vreau să înființez o firmă pentru pregătire profesională în domeniul IT, cursuri de calificare în domeniul IT. Am găsit o nișă în acest domeniu, deci o oportunitate, cu cerere foarte mare pe piață, și doresc să adaug valoare acestui domeniu. Aveam bani, dar destul de puțini, doar

3.000 de euro, și cum niciodată banii nu sunt suficienți, ajutorul dat de *Ciel* e perfect.”

Câștigătorii de anul trecut vorbesc despre succesele lor.

Endre Dombay, locul I anul trecut: „Mi-am deschis clinica veterinară acum patru luni. Am vrut încă din luna februarie, dar diverse probleme administrative și birocratice m-au împiedicat. Oricum, chiar din prima lună de la deschidere a fost peste așteptările mele. Am făcut, ce-i drept, reclamă la greu în primele două luni. Este situată în Brașov – cartierul dintre gară și ieșirea către Sighișoara, concurență în zonă nu am. Mi-a asigurat deja venituri care îmi acoperă cheltuielile. Lunar, cheltuielile mele, inclusiv cele privind personalul, ajung la 35-40 de milioane de lei vechi. Din primele luni am avut un venit de 50-60 de milioane de lei vechi, înregistrând creșteri de la o lună la alta. Pentru ca să meargă bine afacerea, ar trebui ca la mijlocul anului viitor să am încasări de 120-130 de milioane de lei vechi.”

Lavinus Răzvan Marcu, locul al III-lea, anul trecut: „Eu mi-am deschis o agenție de turism on-line *Captain Go*, care a fost lansată chiar astăzi. Ne-a trebuit fix un an de zile – anul trecut pe vremea asta câștigam premiul – până am reușit să îmi deschid afacerea. Am beneficiat de sponsorizarea din cadrul concursului și pe lângă asta am venit și cu bani de acasă. Ca să fie businessul profitabil este nevoie de 50.000 de euro. Așteptări la primul an de funcționare: țințim spre o cifră de afaceri de un milion de euro. Avem cea mai mare bază de date cu hoteluri și săli de conferință din România (350 de hoteluri și cu 500 de săli de conferință aferente) – un element în premieră pentru țara noastră. La început suntem focusați pe hotelurile din România, ne vom gândi și la străinătate abia după ce vedem cum reușim să pénétrăm piața autohtonă, care îi sunt nevoile. Am cinci oameni angajați, eu și încă patru și am beneficiat de suportul moral al *Ciel* România.”

text: **Alice-Claudia Gherman**

foto: **Octavian Tîbăr**

Premianții
actualei ediții
Ciel Awards
la sesiunea
Business
Start-up

Afaceri puse pe
picioare cu
Ciel Awards
Business
Start-up

E-Finance?

A fost **Gala E-FINANCE** la Hilton și a venit Varujan Vosganian, ministrul Economiei, cu tonuri proaspete & optimiste. A avansat un prognostic fâstăcitor: că, în 2020, ar trebui să câștigăm de câteva ori mai mult ca acum. S-a lansat și produsul *România, Top 100 companii*, un top mult mai solid și mai bine argumentat decât ceea ce vedem pe piață. (M.G.)

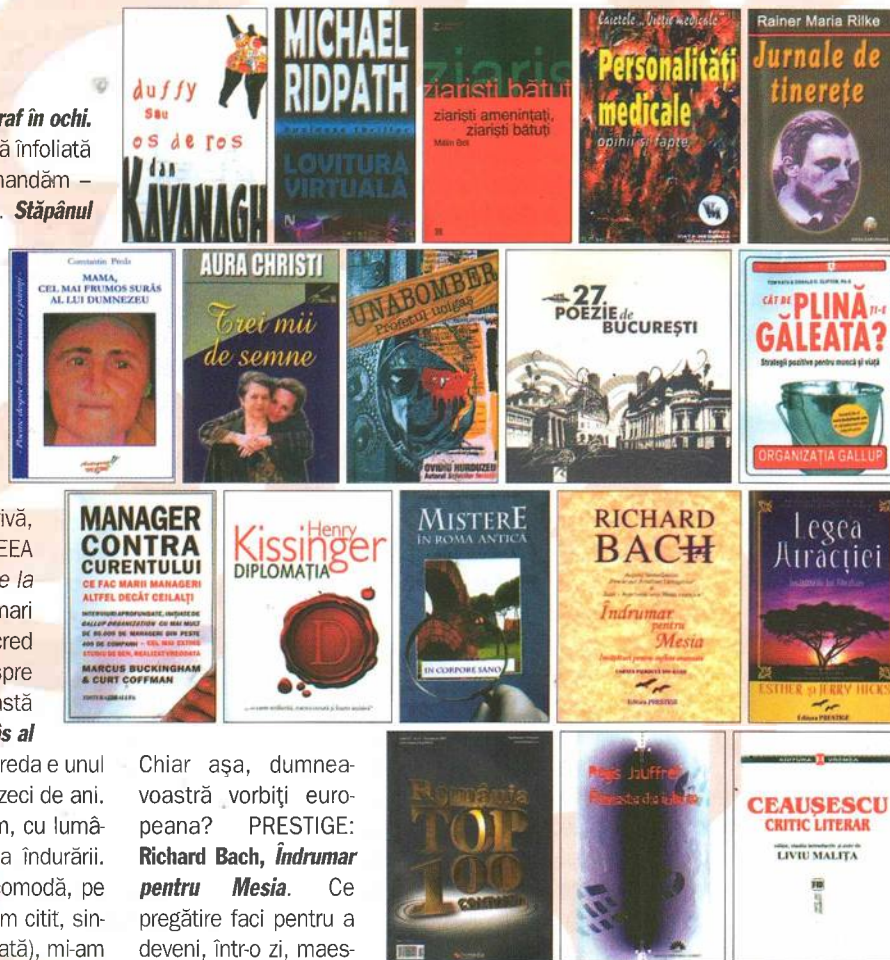

Călătorii imaginare

Ce are un pergament chinezesc din Antichitate în comun cu o fotografie făcută de un paparazzi, sau o piatră din preistorie cu ultima creație video? Răspunsul ni-l oferă Julian Bell, în cartea sa *Oglinda lumii*, călăuză acestei călătorii imaginare admirabile, întreprinse de-a lungul mileniilor și de-a latul oceanelor lumii, pe firul unei narațiuni incitante din care este țesută cea mai bogată istorie a artei din câte s-au povestit. Făcând parte din categoria sintezelor de istoria artei, *Oglinda lumii* se diferențiază de majoritatea lucrărilor anterioare prin faptul că oferă și o perspectivă consistentă asupra unor spații culturale altădată superficial cunoscute, ori chiar neglijate, deopotrivă de către cercetători și de către publicul european, în general. (A.G.)

Oglinda cărților

NEMIRA: Seria de autor **Dan Kavanagh: Duffy. Sau os de ros. Sau praf în ochi. Sau cu stângu-n dreptul. Sau cum se taie cașcavalul.** Întreaga serie se află înfoliată cu *Revista Flacăra*, motiv pentru care vă prezentăm – și vă recomandăm – aceste cărți cu care noi deja ne-am asociat. Seria **Michael Ridpath. Stăpânul jocului**, business thriller. În aceeași serie: **Eroare fatală, Tranzacții sângeroase, Lovitură virtuală.** Michael Ridpath inaugurează un nou soi de thriller, poate mai hard, mai greu de digerat: thrillerul economic. Cărți înfoliate (atenție, întreaga serie!) cu *Flacăra*. HUMANITAS: **Mălin Bot, Mafia Cămătarilor.** Colecția Ziariștii. **Mălin Bot, Ziariști amenințați, ziariști bătuți.** Colecția Ziariștii. Cărți zguduitoare, cărți mărturie. Nu oamenii sunt torturați, ci Cuvântul. Nu carnea, slabă, ci Logosul, cel puternic. Cărți de asemenea înfoliate cu revista noastră. VIAȚA MEDICALĂ: **Personalități medicale.** O monografie de care avem de multă vreme nevoie, carte utilă și frumoasă deopotrivă, scoasă de cea mai bună editură „de profil” a momentului. IDEEA EUROPEANĂ: **Rainer Maria Rilke, Jurnal de tinerețe.** Autorul *Elegiilor de la Duino* este, după cum Nichita Stănescu îl și propunea, printre cei mari poeți, autori secolul XX. EUROPRESS: **Aura Christi, Religia viului.** Nu cred că avem, în generația noastră, un spirit mai destoinic, mai înclinat spre maeștri și mai seren, îndurând miraculos încercările sortii, decât această Aură-Aurelie. AUTOGRAF: **Constantin Preda, Mama, cel mai frumos sură al lui Dumnezeu.** Dacă nu știți, deși eu cred că ar fi trebuit, Constantin Preda e unul dintre cei mai buni poeți de-un leat cu mine, adică, așa, la vreo patruzeci de ani. **Aura Christi, Trei mii de semne.** Am greșit mult necăutând, până acum, cu lumânarea, cărțile Aurei Christi. Ele profesază o artă a dărzenei și a îndurării. Profesează și starea de răspăr productiv cu lumea. O scriitoare incomodă, pe care unii o vor adora. **Leon Volovici, De la Iași la Ierusalim și înapoi.** N-am citit, sincer să fiu, până acum, Leon Volovici, dar răsfoind volumul (deocamdată), mi-am dat seama că țin în mână o atât de necesară carte despre evreitate, despre cum a fost ea – și, încă, mai este. LOGOS: **Ovidiu Hurdzeu, Unabomber.** Unul dintre primii trei esești ai generației mele, 90. De pus alături de Cristian Bădiliță, Silviu Lupașcu. **27 – Poezie de București.** Antologie coordonată de Dan Mircea Căpăriu, care, în ciuda unor posibile omisiuni, e chiar... antologică! Și completată, secundată, urmată de clipurile video ale textelor. ALL și ALLFA: **Tom Rath, Donald O. Clifton, Cât de plină ți-e găleata?** Strategii pozitive pentru muncă și viață. Excelentă, de o mie de ori excelentă. Și extrem de binevenită, seria „managerială”, chiar dacă, uneori, e vorba doar de a-ți manageriza bine viața. **Marcus Buckingham, Curt Coffman, Manager contra curentului.** Adică, așa cum chiar coperta ne explică în extenso, interviuri aprofundate, inițiate de *Gallup Organization*, cu mai mult de 80.000 de manageri din peste 400 de companii. Cel mai extins studiu de gen, realizat vreodată. **Henry Kissinger, Diplomazia.** Cine știe că pe vremea lui Kissinger, ca și cancelar, s-au tras sfori esențiale care au creionat altfel viitorul nostru prezent, va citi ca pe Biblie cartea cu pricina. **Danila Comastri Montanari, Mistere în Roma antică.** Publius Aurelius 6, In corpore sano. **Dicționar European de Conversație.** Cum e să vorbești în mai multe limbi? Ca și darul apostolilor.

Chiar așa, dumneavoastră vorbiți europeană? PRESTIGE: **Richard Bach, Îndrumar pentru Mesia.** Ce pregătire faci pentru a deveni, într-o zi, maestru? Citește cartea lui Bach și, cine știe, sufletul tău ar putea fi mai melodios. **Charles Capps, Puterea creatoare a cuvintelor.** Ce este cel mai puternic lucru din Univers? Cuvântul, pentru că a fost la început. Cuvântul, cuvântul. **Esther și Jerry Hicks, Legea Atracției, Învățăturile lui Abraham.** O carte care poate să te modeleze și să îți modeleze și viitorul. Apropo, știți care sunt legile după care se atrag ființele? Și lucrurile? FIN-MEDIA: **România, Top 100 Companii.** Unul dintre cele mai bune topuri pe care le-am văzut, de ceva ani încoace. Se articulează remarcabil pe un suport teoretic serios. **Revista Româno-Americană.** Numerele 14, 15. Semnături prestigioase: Mihnea Gheorghiu, Dan Berindei, Răzvan Theodorescu, Valeriu Răpeanu, Gheorghe Buzatu, Mircea Ghițulescu, Constantin Hlihor, Solomon Marcus. CORINT: **Regis Jauffret, Poveste de iubire.** Dragul meu de prieten Alexandru Matei (critic literar remarcabil și fiul unei alte iubite prietene, Angela Marinescu) a prezentat volumul la lansarea care, la târgul de carte, l-a adus pe autor în fața noastră. VREMEA: **Ceașescu, critic literar.** Ediție, studiu introductiv și note de Liviu Malița. Cum? N-ați auzit de criticul literar Nicolae Ceașescu? E un tovarăș de încredere, care ar putea fi ales, eventual, secretar general al partidului...

Acum
primești
bani
în plus!

Știm întotdeauna ce-ți dorești.
Creditul de nevoi personale.

BCR
Gândim la fel.

Cu numai 299 RON* lunar acum poți lua un credit de nevoi personale în valoare de 19.000 RON față de 17.900 RON, cât puteai primi până în prezent.
Ofertă valabilă în perioada 12 noiembrie - 31 decembrie 2007.

* pentru un credit de 19.460 RON (comision de acordare inclus), pe 10 ani, cu dobândă fixă în primele 3 luni; DAE = 19,67%

THE CHIVA

When five stars are just not enough.

Consumați cu moderație.

WAS LIFE

Kosovo „sparge“

În cazul în care Moscova și Belgradul își vor menține poziția de blocare a negocierilor privind stabilirea statutului provinciei Kosovo, albanezii kosovari își vor declara unilateral independența. Occidentul va trebui să meargă pe acest drum inevitabil și plin de riscuri.

In contextul presiunilor tot mai mari pe care albanezii kosovari le fac pentru recunoașterea independenței provinciei lor (decizie care se preconiza a fi luată în anul 2006), problema kosovară riscă să divizeze Europa dacă nu se va găsi în scurt timp o soluție pașnică și de compromis agreată de majoritatea actorilor politici implicați și mai ales de cei doi actori principali, Serbia și provincia Kosovo. Disponibilitatea acestora față de realizarea cât mai urgentă a unei concesiuni este determinantă în menținerea stabilității în Balcani, întrucât din 1999, de când provincia se află sub administrație ONU, albanezilor kosovari fiindu-le promisă recunoașterea provinciei ca regiune autonomă, s-a realizat prea puțin în această direcție. Discuțiile de negociere sunt permanent blocate de diverși reprezentanți internaționali care văd periclitate interesele regionale mai mari decât cele ale minorității albaneze.

Pozițiile pe care se află Serbia și Kosovo

În prezent, **Belgradul** și **Pristina** se află pe poziții ireconciliabil încordate: cele 13 luni de discuții mediate de negociatorul ONU pentru Kosovo, finlandezul Martti Ahtisaari, și de adjunctul său, austriacul Albert Rohan, nu au adus cele două părți mai aproape de un acord. Acest lucru se datorează în principal respingerii deschise de către Belgrad a declarării independenței provinciei, în baza legislației ONU și a Actului Final din 1975 de la Helsinki privind nemodificarea granițelor țărilor europene (Kosovo fiind considerată o parte inalienabilă din teritoriul său).

Susținerea integrității teritoriale de

Europa

către guvernul sârb este atât de vehementă, încât Serbia își menține poziția fermă chiar și în fața amenințărilor venite din partea mai multor diplomați UE, care au pus în vedere că Serbia trebuie SĂ UITE de Kosovo dacă vrea să intre în UE. Vojislav Kostunica, șeful guvernului sârb, a catalogat această ofertă ca fiind indecentă.

În consecință, albanezii kosovari, tot mai nemulțumiți de mersul negocierilor, întetesc protestele, amenințând că vor întreprinde măsuri pentru obținerea cu orice preț a independenței. Ei resping vehement revenirea la guvernarea sârbă și cer deschis încheierea perioadei de opt ani în care provincia a fost administrată de ONU, luând în calcul chiar aplicarea unui plan „C”, de declarare unilaterală a independenței prin parlamentul kosovar, fără acordul internațional (ONU). Celelalte două planuri, Planul „A” și planul „B”, eșuate până acum din cauza neagreedării lor unanime, nu au reușit decât să conducă la creșterea urii și nerăbdării albanezilor kosovari și atragerii de tensiuni internaționale.

Planul „A” – Planul Ahtisaari – prevedea independența monitorizată a provin-

Soluții temporare luate până acum

În prezent, pentru a modera înverșunarea Rusiei, pentru a liniști spiritele europene și pentru a tempera nerăbdarea tot mai evidentă a populației albaneze care cere independența provinciei, a fost retrasă propunerea Ahtisaari de pe agenda Consiliului de Securitate (proclamarea independenței și rămânerea sub supravegherea UE).

Reprezentanții UE, îngrijorați că proclamarea independenței, fără un acord internațional, ar duce la destrămarea unității atât în cadrul Uniunii cât și în cadrul NATO:

- au lansat un apel către majoritarii albanezi din Kosovo să nu declare unilateral independența regiunii față de Serbia;

- au decis să propună organizarea de discuții trilaterale cu **Rusia** și **SUA** privind statutul provinciei Kosovo, frământându-se tot mai mult în jurul celui de-al treilea plan de pace pentru Kosovo: a treia încercare de a obține un compromis politic între majoritatea albaneză și guvernul Serbiei, propus de SUA și UE la 13 iulie 2007, respectiv, negocieri directe între cele două părți, ar trebui să le permită liderilor sârbi și albanezi din provincie să ia o decizie cu privire la statutul Kosovo. În cazul nereușitei, atunci decizia privitoare la viitorul provinciei va fi luată de Consiliul de Securitate, care, în opinia Rusiei, va duce probabil din nou la planul inițial propus de negociatorul pentru Kosovo, Martti Ahtisaari.

În funcție de acestea, Consiliul de Securitate al ONU ar urma să ia o decizie privind independența provinciei separatiste sârbe. În consecință, dacă și comunitatea internațională va recunoaște independența Kosovo, atunci Consiliul Europei va susține decizia Consiliului de Securitate al ONU.

ciei, cu recunoașterea drepturilor minorității sârbe din provincie. Acest plan este sprijinit de Consiliul de Securitate al ONU și este agreat de majoritatea țărilor. Planul „B” – planul ruso-sârb, de menținere a integrității teritoriale – este nerecunoscut de UE și ONU. Ba mai mult, la nivel internațional se afirmă inexistența vreunui plan „B”, adjunctul ambasadorului ONU în Kosovo, Albert Rohan, anunțând că nici ONU nu are „un plan B” pentru viitorul provinciei separatiste.

Totuși, în prezent se discută, spre neliniștea comunității internaționale, despre un plan „C”, unilateral, independent, ca reacție la eficiența scăzută a negocierilor comunității internaționale, incapabilă să ajungă la un consens constructiv și

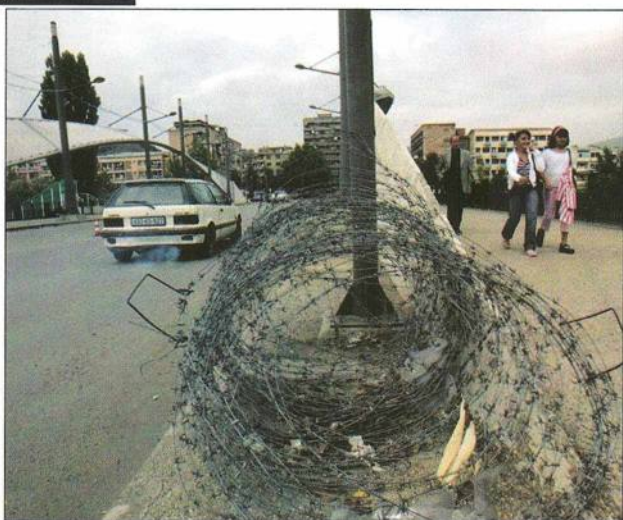
care încearcă să convingă Parlamentul kosovar să nu îl aplice.

Actorii internaționali implicați în soluționarea diferendului

În soluționarea diferendului sunt implicați mai mulți actori internaționali, a căror propunere diferă uneori de a celorlalți parteneri aflați la masa de discuții, blocând procesul de negociere:

Grupul de Contact (format din șase membri: Marea Britanie, Franța, Germania, Italia, Rusia și SUA) are un mandat bine definit, respectiv, de a sprijini planul formulat de fostul președinte finlandez Martti Ahtisaari, deci de recunoaștere a Kosovo ca subiect de drept internațional;

Rusia, prea puțin interesată de integritatea teritorială a Serbiei, în pofida susținerii pe care o acordă acesteia, urmărește în principal să-și afirme puterea în zonă și să dovedească faptul că are un cuvânt greu de spus pe scena politică internațională. De aceea, își menține poziția neînduplecată de susținere a deciziilor sârbe, amenințând de la întâlnirea de la Bruxelles, de la 20 iulie 2007, că va face uz chiar și de dreptul de veto în cazul când ar exista voci europene care ar sprijini separarea și ar bloca orice plan cu care Belgradul nu va fi de acord. Astfel, președintele francez Nicholas Sarkozy i-a transmis lui Putin că

Consecințele în plan regional ale declarării unilaterale a independenței

O declarație unilaterală este periculoasă din cauză că poate diviza UE și regiunea. Statele balcanice au nevoie de unanimitate în ceea ce privește planul Ahtisaari, astfel că nu mai au alte opțiuni, întrucât intenționează să adere la cluburile euro-atlantice:

Muntenegru, care are nevoie de relații bune cu Serbia, nu se va număra printre primii care vor recunoaște Kosovo;

Macedonia are mai puțin de pierdut și nu își poate permite să supere minoritatea sa albaneză;

Bulgaria și România vor fi într-o situație mai bună dacă se vor număra printre ultimele care recunosc independența, nu printre primele;

Bosnia nu va fi în măsură să ofere recunoașterea, dat fiind efectul destabilizator pe care acest lucru l-ar avea asupra federației sale slăbite;

Croația și Slovenia își pot permite să amâne luarea unei decizii cu privire la întreaga chestiune. Este posibil ca Slovenia să încerce chiar să convingă Serbia să recunoască independența provinciei Kosovo în schimbul unei șanse pentru aderarea la UE, intenționând să utilizeze președinția Sloveniei asupra UE din anul 2008 în acest sens;

Albania dorește să fie printre primele țări care își deschid reprezentanțe la Pristina, restul regiunii va trebui să examineze lucrurile cu mai multă atenție.

Rusia va trebui să facă unele concesii politice. Așadar, ca o reacție în semn de aparentă moderare, Rusia a cerut ca negocierile privind viitorul provinciei Kosovo să se desfășoare sub mediatizarea unui „negociator imparțial”, ceea ce, de facto, reprezintă o critică directă la adresa lui Ahtisaari – plan susținut de Grupul de Contact.

SUA depun eforturi diplomatice susținute spre a obține cu orice preț independența pentru Kosovo. Secretarul de stat american, Condoleezza Rice, a declarat că SUA sunt decise să obțină independența Kosovo „într-un fel sau altul”, fără a informa dacă sunt dispuse să recunoască o independență declarată unilateral de către parlamentul kosovar. Un alt mesaj transmis de SUA a fost adresat Serbiei, aceasta fiind avertizată să nu mai insiste asupra păstrării provinciei Kosovo și să aleagă în schimb un viitor în cadrul UE, care este calea pentru toți sârbii de a trăi într-o comunitate politică. Însă cu o astfel de susținere, este evident că guvernul de la Pristina nu va face nimic „fără un telefon de la Washington”, după cum a explicat un consilier al premierului Agim Ceku.

UE și-a intensificat în ultima vreme cererile de a nu mai amâna luarea unei decizii cu privire la statutul provinciei, comisarul UE pentru extindere Olli Rehn avertizând că Europa va plăti costul oricărui eșec în chestiunea statutului provinciei Kosovo, nu Rusia sau SUA. Javier Solana susține, de asemenea, că autoritățile de la Bruxelles doresc atingerea unui consens cât mai curând posibil, una fiind în favoarea adoptării rapide a unei noi rezoluții a Consiliului de Securitate al ONU bazată pe planul fostului reprezentant al ONU, Martti Ahtisaari.

Unii **membri europeni**, cu puternice minorități etnice (printre care și România, Slovacia, Grecia și Spania) se opun deciziei de acordarea independenței regiunii, accentuând astfel tensiunea în regiune. **Grecia**, care a susținut Belgradul din 1999, se opune deschis independenței Kosovo. **Spania și Slovacia** au și ele rezerve serioase, iar **România** a exprimat exact aceeași poziție ca a Rusiei, datorită unor precedente pe care le-ar crea independența Kosovo:

1. legalizarea unui act de violență, așadar, transformarea unui act de forță, de 78 de zile de bombardamente, într-un izvor de drept internațional;

2. consfințirea dreptului la autodeterminare teritorială pe criterii etnice, ceea ce prezintă teme de îngrijorare pentru țările cu puternice minorități maghiare, precum România sau Slovacia, și țări care se confruntă cu un naționalism

secesionist precum Spania în regiunea catalană sau bască.

Totuși, această opțiune ar putea atrage critici ale Bruxellesului la adresa României.

Întreaga situație creată pune Uniunea Europeană în fața celei mai mari provocări cu care s-a confruntat în momentul actual.

Proгноze

Deși comunitatea internațională preconiza ca problema statutului final al Kosovo să fie rezolvată până la sfârșitul anului 2006, după toate obstacolele și amânările din acest proces, este puțin probabil ca în cursul acestui an să fie adoptată o rezoluție ONU, în pofida a celor 120 de zile propuse pentru negocieri. Astfel, există posibilitatea ca discuțiile să se prelungească până în lunile premergătoare summitului NATO, care va avea loc în aprilie 2008 în România.

Stabilirea statutului provinciei este o chestiune care nu se va mai lăsa așteptată, astfel încât, luându-se în considerare încordarea ajunsă la maximum a albanezilor kosovari, este posibil ca, în cazul eșuării luării unei decizii, Pristina să-și declare independența de ziua Albaniei, zi serbată și de către albanezii din Kosovo. Totuși, în plan intern, guvernul de la Pristina privește statutul provinciei Kosovo ca pe o problemă care va fi soluționată pe plan internațional indiferent de capacitatea sau incapacitatea lor de a negocia.

Secesionism în extenso

Kosovo e doar una dintre multele scene pe care se poartă „noul război rece” dintre Rusia și marile puteri din Vest și unde tensiunea crește în ritm alert. Este imperios ca stabilirea unei soluții finale să fie luată cu cea mai mare grijă, întrucât ar putea avea efect și asupra altor regiuni secesioniste care urmăresc cu atenție situația din Kosovo. Nu trebuie să privim prea departe de această regiune (provincia bască, Abhazia, Osetia de Sud, Ciprul de Nord, Kurdistan etc.). Este suficient să ne punem întrebarea cu privire la exemplul pe care îl va da Kosovo ca regiune devenită independentă, regiunii Sandzak (bosniaci), vestului Macedoniei (albanezi), estului Sloveniei (sârbi) sau nordului Vojvodinei (unguri)?

text, **Ricarda Popa**

foto, **Rompres**

GOERU

Hotel 5*

de la **599** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu DEMIPENSIUNE / persoana

Hotel 4*

de la **489** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu DEMIPENSIUNE / persoana

Hotel 3*

de la **395** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu DEMIPENSIUNE / persoana

Hotel 2*

de la **299** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu MIC DEJUN / persoana

**PRESTIGE
TOURS**

Str. George Enescu nr. 31 (langa mag.EVA),
sector 1, Bucuresti - Romania
Tel: 004 - 021 - 319 77 94/95/96/97
Fax: 004 - 021 - 312 77 93

Love Cyprus

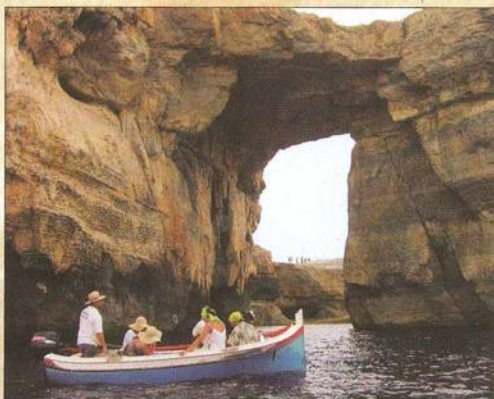
Cupon
reducere

5%

Reducere valabila pentru prezentarea revistei
cu acest cupon la agentiile de turism

Detalii pe: www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Patru destinații și un **Revelion de vis**

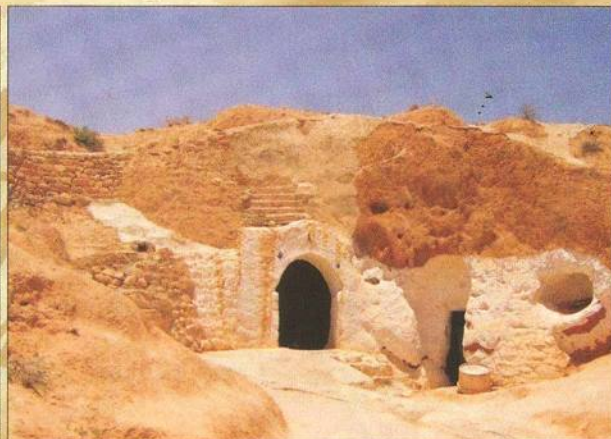
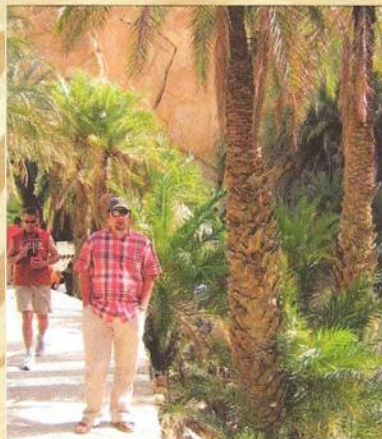
Malta – pentru cei care vor să simtă pe viu atmosfera medievală și să se distreze în cele mai tari cluburi europene, Tunisia – pentru o ambianță arabă ca-n 1001 de nopți, Egipt – pentru scuba-diving la Marea Roșie, Tenerife – pentru plajă și shopping cu mega-reduceri.

Totul e perfect, dar turiștii sunt mereu măcinați de o întrebare. Nu știu dacă Maltei i se spune insula de miere datorită tămurilor înalte și a zidurilor de culoare galbenă sau datorită gustului care persistă mult timp după o vacanță petrecută aici. Vechile locuri în care și-au dus traiul faimoșii cavaleri ioaniți sunt pline de secrete! Câteva dintre acestea, vechi sau noi, ies, însă, la lumină și o să vedeți asta pe oricare dintre străduțele ei înguste. Insula arată ca un muzeu în aer liber. Totul este aproape neatinș de 500 de ani. Ei, când simțiți nevoia să evadați din Evul Mediu și să vă întoarceți la civilizație, duceți-vă în St. Julian's. Aici găsiți cele mai tari cluburi și discotecă din întreaga insulă, pe o străduță de doi metri din dreapta hotelului *Intercontinental*. Cea mai frumoasă lagună din Europa se află în Comino. O insulă malteză cu doar doi locuitori (mamă și fiu, spun unii), care are o apă atât de frumoasă încât nu poate fi descrisă în cuvinte. Ceva foarte turcoaz. În Gozo, la biserica *Ta Pinu*, ai să vezi pe pereți mii de ofrande aduse de bolnavii care au scăpat de

boli incurabile, de scaunul cu roțile sau chiar de pe patul morții. Spectacolul uluitor de cărje, ghipsuri, proteze, aparate medicale și tablouri de pe înalte ziduri te poate convinge că Dumnezeu face minuni, indiferent de religie (maltezii sunt catolici). Dacă vă pică mai cu tronc vreo malteză, invitați-o la un pahar de *bajtra*. E un delicios lichior de cactus, cu floare galbenă, care are recunoscute proprietăți afrodisiace.

Tărâmul cavalerilor provoacă prin romantism și exotism

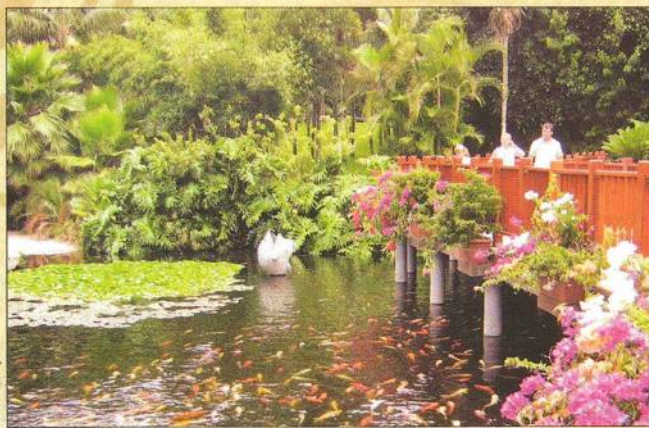
Primul lucru pe care trebuie să-l faceți când ajungeți în Tunisia este să vă înscrieți în opționalul pentru Sahara. Nu e de ratat. Excursia durează două zile. O să vedeți El Jem-ul, fratele mai mic al Colosseumului de la Roma, o să încercați să prindeți răsăritul pe lacul sărat Chot el Jerid, o să treceți prin locurile cu aspect selenar de la Matmata, unde s-au turnat *Star Wars* și *Pacientul englez*, o să intrați într-o casă troglodită, o să mâncați cus-cus cu miel într-un hotel care a fost platou de filmare tot pentru *Star Wars*. A doua zi, vă imbarcați într-un *Toyota*

**Căutându-l
pe
"Pacientul
englez"**

**Plajă și
shopping
cu mega-
discounturi**

**Scuba-
diving
și safari**

LandCruiser și, vreme de cinci ore, trăiți extrem, vizitând deșertul tunisian și o serie de oaze mega-spectaculoase. Plimbarea cu jeepul întrece de departe orice parc de distracții, șoferii oferind amatorilor de senzații tari o călătorie gen montaigne-russe, cu viraje adrenalinice, atât în deșertul stâncos cât și pe dunele de nisip. La câteva minute de Cartagina, în golful Tunis, o să găsiți un orașel andaluz, cu case albe și ferestre albastre, Sidi Bou Said. Singura lui străduță o să vă poarte către zona de sus, de unde se vede marina aglomerată de yachturi luxoase și golful cel albastru în toată splendoarea lui. Din golful Tunis până-n centrul capitalei (Cartagina este un cartier al Tunisului) ajungi cam în 20 de minute. Centrul orașului poate fi comparat cu oricare alt centru occidental. Este compact și ușor de străbătut, cu tot felul de chestii importante pentru un turist: medii, pe de o parte, și orașul nou, pe de alta.

Popularitatea insulei Tenerife este dată de fantasticele baruri și restaurante, de gălăgioasele water-park-uri și liniștilele terenuri de golf, și, evident, de o listă nesfârșită de activități, pe care englezii le numesc așa de sugestiv *fun in the sun*: sporturi subacvatice, închirieri de yacht-uri, plimbări cu vaporușul „cu fundul de sticlă” etc. Viața de noapte din Las Americas este legendară. În Puerto de la Cruz, al doilea mare oraș turistic al insulei după capitala Santa Cruz, o să vă răsfațați ochii cu grădinile luxuriante și frumusețea clădirilor coloniale, cu simplitatea bisericii *Nuestra Señora de la Peña* și arhi-

tectura castelului San Felipe. Încercați să ajungeți și în Santa Cruz, măcar pentru shopping. Banii puteți să-i cheltuiți foarte ușor și plăcut la Plaza de España, pe malul Oceanului Atlantic, sau ceva mai sus, în Plaza de Candelaria. Dacă mergeți pe Teide, vulcanul din centrul insulei, luați-vă o geacă de vânt și ploaie, rafalele reci și chiar ninsoarea se pot isca din senin. Pe anumiți versanți ai lui Teide se schiază, altfel, la malul oceanului e cald și bine (24-26 de grade), se face plajă cu succes.

Până-n Egipt, la Hurghada, faceți doar două ore și jumătate. Vă sfătuiesc să alegeți hoteluri de 4 sau 5 stele, în varianta *all-inclusive*. O să vă cazați într-un adevărat resort, întins pe câteva hectare, cu piscine bleu-ciel, așa cum probabil ați văzut în reclamele la cele mai exotice locuri, cu grădini luxuriante, baruri acvatice, plaje amenajate la Marea Roșie. Paleta de *entertainment* este foarte vastă. În fiecare seară e câte un spectacol la teatrul hotelului dumneavoastră, plus cel puțin o discotecă răsunătoare. În decembrie, aveți toate șansele să prindeți o vreme remarcabilă, cu temperaturi care vă vor permite, mai ales la prânz, să faceți plajă. Noaptea sunt ceva mai reci, și aveți nevoie de haine mai groase, dar în nici un caz de paltoane și cizme. Dacă sunteți pasionat de scuba-diving, o să vă convingeți de faptul că Marea Roșie este un paradis al scufundătorilor, oferind un spectacol acvatic magnific. Merită să încercați și aici un jeep-safari prin deșert. Scurtele opriri vă vor da

totuși răgazul să o vedeți pe Fata Morgana sau să vă minunați de liniștea impenetrabilă a deșertului. O să vizitați și o așezare beduină, unde veți fi întâmpinați cu chiote prelungi, cu cântece și dansuri arăbești. O să vedeți cum se face lipia pe un cuptor încins cu excremente de cămilă și o să serviți prânzul la umbra unui cort, în acordurile ritmate ale unor tobe.

text și foto **Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte de Revelion

Agencia Malta Travel

www.malta.ro, tel.: 021/318.59.92

● **Malta:** Hotel Intercontinental 5* – de la 573 euro/pers., transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 5 nopți cazare cu mic dejun, asistență turistică.

Agencia Tunisiana

www.tunisiana.ro, tel.: 021/311.32.92

● **Tunisia/Djerba:** Iberostar Mehari Djerba 3* – de la 689 euro/pers., transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

Agencia Prestige Tours

www.prestige.ro, tel.: 021/319.77.94

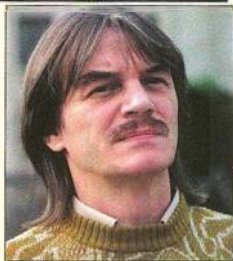
● **Tenerife:** Hotel Tropical Playa 3* – de la 1185 euro/pers., transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 6 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

Agencia Cocktail Holidays

www.cocktailholidays.ro, tel.: 021/317.84.55

● **Egipt:** Hotel Sultan Beach 4* – de la 629 euro/pers., transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

Tudor Călin Zorojanu

Despre ce vorbim

Din când în când, e bine să facem doi pași înapoi și – înainte de a deschide gura ca să mai spunem încă un lucru extraordinar de inteligent și de neașteptat – să ne gândim bine despre ceea ce vorbim.

Nu, nu vorbim despre Băsescu, Tăriceanu, Boc, Voiculescu, Geoană, Stolojan, și în nici un caz despre Gușă sau Miluț. Ar fi trist. Sigur, îi pomenim pe ei, îi scoatem la înaintare, îi puricăm, le tragem palme morale – și în același timp alergăm cu limba scoasă după ei să ne arunce o ciozvărtă de subiect. Dar, de fapt, nu despre ei vorbim.

Nu vorbim despre Mailat, Elodia sau crima din Primăverii. Firește, consumăm milioane de cuvinte și ani-lumină de talk-show-uri în care Mailat, Elodia sau crima din Primăverii par să se afle în prim-plan, dar de fapt despre altceva vorbim.

Nu vorbim despre ce-a mai zis Gigi, Gică sau Mitică – deși le cultivăm cuvântările mai ceva decât proslăveau și citau chinezii Cărticica lui Mao. Și cu toate acestea, fie că ne dăm seama, fie că nu, nu despre ei vorbim.

Vorbim despre poporul român. Vorbim despre un popor format din oameni dintre care – conform unui sondaj CURS – 52% nu citesc NICIODATĂ vreo carte, 86% nu merg NICIODATĂ la teatru, 29% nu

ascultă NICIODATĂ muzică, 43% nu merg NICIODATĂ la sărbători sau evenimente locale, 11% nu-și vizitează NICIODATĂ prietenii sau rudele și 73% nu au folosit NICIODATĂ internetul.

Europa, 2007, mileniul trei după Iisus Hristos.

Despre ASTA vorbim. Mailat nu este – cum se agită italienii – un EXPONENT al etniei lui, necum al cetățenilor români. Dar este un PRODUS al societății din care provine. Și nu este vorba neapărat de sărăcia materială – foarte discutabilă, de altfel, câtă vreme majoritatea românilor trăitori peste granițe au venituri care le-ar putea permite să trăiască măcar civilizat. **Sărăcia spirituală este cea care ne tarează.** Aș fi extrem de curios dacă s-a făcut vreodată o statistică din care să reiasă **ce procent dintre infractori au citit vreodată o carte sau au fost vreodată la teatru.** Rolul civilizator al culturii, rolul ei PRAGMATIC chiar, par ignorate de toată lumea. Mai mult, și subcultura are un rol pozitiv. Ne-am agitat atâta cu manelele și ne-a fost dat să vedem scris pe garduri „Maneaua ucide”. Ce prostie! Câți maneliști sunt infractori? A ști o poezie – fie și una infantilă, a-ți face plăcere să cânti – fie și manele, a te distra la un spectacol – fie el și unul de circ, sunt tot atâtea premise favorabile unui comportament normal și pașnic, tot atâtea piedici

în calea erupției instinctelor animalice.

Cine e vinovat? Cine e de vină că majoritatea românilor sunt ruși de cărți, teatru, muzică? Toți. Toți suntem vinovați – dar cu precădere cei a căror voce se aude, persoanele publice din orice domeniu, ca și cei care slujesc meserii vocaționale, în care preocuparea pentru spirit trebuie să se afle pe primul loc: educatorii, profesorii, preoții – ba chiar și medicii, căci degeaba vindeci o bubă câtă vreme viața pacientului e o bubă.

Guvernul, Parlamentul, Președinția, Ministerul Culturii și cel al Educației. Instituțiile de cultură și cele de învățământ. Bisericele diferitelor confesiuni. Organizațiile neguvernamentale. Familia. Societatea în ansamblul ei. Și, cu voia dv., prima pe listă, presa. Presa care nu satisface, ci CREEAZĂ nevoi. False nevoi. Presa care nu „dă ce se cere”, ci impune ce să se ceară. Presa minimei rezistențe. Toți suntem vinovați.

Câtă vreme peste jumătate dintre români vor continua să nu citească vreodată o carte, toate discuțiile sunt inutile și e de-a dreptul jenant să facem mișto de agramatismele sau gafele unui politician. De unde vine acel politician? Al cui e?

Al nostru e. Dintre noi, ca noi, pentru noi.

La mulți ani!

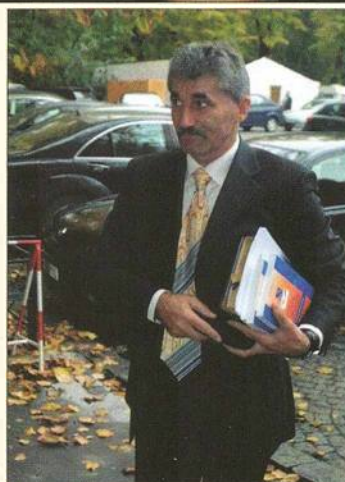
Alegeri pentru referendum...

...sau invers, nu preț contează. Interesul românilor pentru reprezentanții săi europeni nu are cum să concureze cu pasiunea pentru scandalurile din fotbal, de pildă. Mai ales că, atunci când vine vorba despre drepturile demnitarilor, dispar ca prin farmec diferențele de doctrină. Apropo, ați fost să votați?

Orice leu contează

Presa a descoperit că zeci de parlamentari, deși au declarat pe propria răspundere că locuiesc cu chirie în București, motiv pentru care statul generos le oferă câte o mie de dolari pe lună (sumă forfetară, a cărei cheltuielă nu trebuie dovedită), au apartamente, case și/sau vile în Capitală. Sunt reprezentate cu cinste mai toate partidele: PSD (Gabriel Oprea, Eugen Nicolicea și Victor Ponta), PD (Ioan Oltean – foto), PNL (Dan Motreanu), PRM (Lia Olguța Vasilescu). Luați la întrebări, au răspuns tăfnos: nu e treaba voastră, e dreptul nostru! Ca și în cazul lui Decebal Traian Remeș, șocantă nu e atât informația, cât dimensiunile sumei smulse. E trist.

Mai bine mai târziu...

Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, condus de istoricul Marius Oprea (foto) a depus la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție o sesizare penală împotriva

generalului de Securitate Nicolae Pleșiță și a cinci foști diplomați care au activat în cadrul Ambasadelor de la Bonn. Ei sunt acuzați că, în 1981, au plasat sau au înlesnit plasarea unor dispozitive explozive în colete expediate către Paul Goma, Nicolae Penescu și Șerban Oprescu.

Un parizian la Washington

Nicolas Sarkozy a cucerit America – este concluzia aproape unanimă a presei din Statele Unite, după vizita franceză la nivel înalt. Președintele francez i-a impresionat pe americani prin naturalețe și farmec personal. Ce efecte va avea acest moment asupra relațiilor franco-americane și mai ales asupra balanței diplomatice internaționale, rămâne de văzut. ■

SUA, ciocul mic!

Ambasadorul american la București, Nicholas Taubman, și-a manifestat îngrijorarea față de demersul Camerei Deputaților privind

modificarea Codului Penal în favoarea corupților (prescriere mai rapidă, sumă mult mai mare luată în calcul, filmări doar cu acordul „prota-

goniștilor“, percheziții anunțate etc.). Drept urmare, Bogdan Olteanu, președintele forului legislativ, a replicat în spiritul lui „ba p-a mă-tii“: diplomatul american și-a câștigat postul prin corupție! Scurt! Vă dați seama cât se bat polițenii SUA să ajungă pe malul Dâmboviței... ■

Impresionism

Decizia Sinodului Bisericii române de a înființa Episcopii pe teritoriul canonic al Patriarhiiei Moscovei a tensionat din nou relațiile dintre bisericele ortodoxe ale celor două țări și a inflamat (tot din nou) Chișinăul. Episcopul rus Egorievski Mark a declarat că prin această măsură „se creează impresia că Biserica română este o jucărie în mâinile politicianilor de orientare naționalistă“. Ehe, dacă vorbim despre impresii, câte impresii nu ne-a creat nouă Moscova în ultimii 70-80 de ani... ■

Bazil Ștefan

Rromii, încotro?

Paradoxal, atacurile antiromânești comise în Italia în urma crimei oribile a unui „român de etnie rrom“ au și o parte bună. Ele au făcut ca una dintre problemele noastre spinoase, integrarea rromilor, să intre acum masiv atât în dezbaterea publică, precum și în atenția guvernanților, cu șanse mai bune de a nu mai eșua în discuții academice lipsite de orice „follow-up“, ca de atâtea ori în trecut. Timpul ne cere să găsim rapid remedii la problemele rromilor. Și am putea începe prin a-i numi așa cum vor, rromi (cu dublu r, grafie corespunzătoare pronunției lor și recomandată de Consiliul Europei tocmai pentru că evită confuzii nedorite).

Adesea contestat, principiul „corectitudinii politice“ nu are nimic deranjant aici. Dimpotrivă, numai dacă ni-l vom autoimpune vom putea elimina din gândirea și conduita noastră acele note care au – sau ar putea fi interpretate ca având – conotații rasiste, inacceptabile în lumea din care facem parte. Or, din păcate, semne de persistență a unor reziduuri de rasism în mentalul nostru colectiv am avut destule în ultimul timp, inclusiv de la nivel înalt.

O bună parte dintre rromi nici nu mai insistă atât de mult asupra acestui aspect, pentru că

problemele lor cele mai grave sunt, în realitate, altele: sărăcia, analfabetismul, deficitul profesional, șomajul, marginalizarea, criminalitatea și delincvența juvenilă etc. Adică, în esență, probleme de natură economică și socială. Unele au rădăcini vechi în istorie (nomadismul, statutul de imigranți, apoi robia îndelungată), altele sunt de dată mai recentă, provenind din lovitura mortală dată profesiilor lor tradiționale, pe de o parte de către regimul comunist, care nu agreea ideea unui sector privat în economie, pe de altă parte de tehnologiile moderne.

Industria producând mai rapid, mai ieftin și mai bine aceleași bunuri de consum, rând pe rând zlătarii și căldărarii, cărămidarii și lingurarii, fierarii și rotarii au rămas fără obiectul muncii. Au supraviețuit parțial florăresele și lăutarii de odinioară, iar după 1989 și-au putut relua vechile îndeletniciri doar o mică parte dintre cei eliminați din viața de pe piața de marile întreprinderi industriale. Prea puțin pentru o etnie care, crescută enorm numeric, grație politicii nataliste forțate a regimului comunist, asistă acum, la fel de neputincioasă ca și restul națiunii române, la diminuarea locurilor de muncă, provocată de tranziția la capitalismul sălbatic.

După cum se vede, integrarea rromilor este în continuare foarte dificilă. Totuși, o abordare mai în adâncime și cu mai multe șanse de reușită este acum posibilă prin prisma următorilor factori:

- economia românească a redemarcat și poate susține financiar proiecte mult mai substanțiale (educaționale, de formare profesională, de locuințe sociale, în primul rând) decât, să zicem, cu zece ani în urmă;
- ca stat membru al UE, România poate propune oficial o rezolvare în cadru european a problemei integrării rromilor, printr-o abordare strategică, singura cu șanse de reușită.

O condiție a succesului este contribuția proprie a rromilor la implementarea unei asemenea strategii, care ar consta dintr-un efort de schimbare a mentalităților. Mai clar? Prețul va fi abandonarea câtorva obiceiuri și tradiții. Formulată brutal: dacă în loc să-și trimită copiii la școală îi vor trimite la cerșit sau furat, totul va fi în zadar; așijderea, dacă vor continua să-i căsătorească la 12-13 ani; idem, dacă nu vor renunța la viața nomadă sau nu vor accepta planificarea familială.

Ballantine's
vă recomandă

Un fenomen numit **Café Deko**

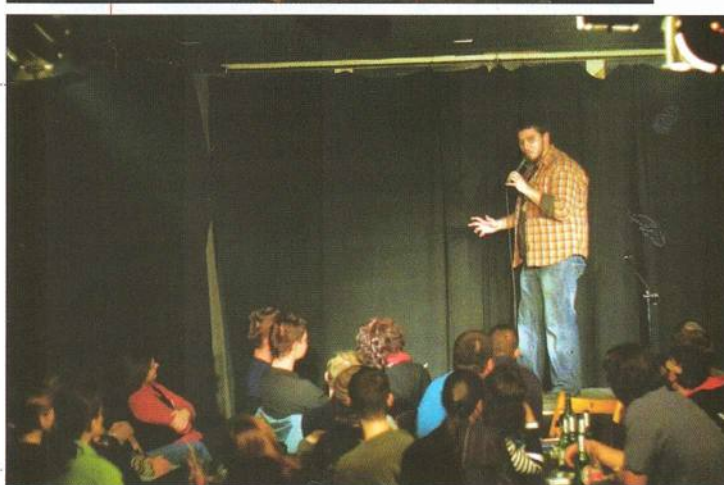
Prietenii îi spun *Deko*. Dar se numește **Café Deko**. Și e mai mult decât o cafenea. E un club de comedie. E *stand-up comedy*, distracție, antren, ceai de calitate, o șuetă cu prietenii într-un cadru intim. Dacă *stand-up comedy* s-a născut în SUA, ei bine, de când a apărut în București a sucit capul spectatorilor români. După **Café Deko** s-au luat și alte cluburi din țară, dar **Café Deko** a rămas etalonul. Vin în local tineri între 18 și 25 de ani, oameni între 25 și 35 de ani, însă, culmea, participă la spectacole și dintre cei între 40 și 50 de ani. Părintele și promotorul genului e Dan Chișu. Cei care îl mențin în viață sunt trupele: **Deko** respectiv **Trupa cealaltă**. Ei fac seriile speciale.

de cum se face aprovizionarea. Iar dacă nu agreeți ceaiul, puteți opta pentru o cafea ori pentru un cocktail *Blue Monday*, *Russian Roulette*, *Titanic* la 16 lei sau *Safe Sex*, *Virgin Piña Colada* la 10 lei ș.a.m.d. Fumătorii și nefumătorii sunt împărțiți în două tabere, așa că vă puteți așeza unde vă place, acces la spectacol aveți indiferent de locul ales.

Café Deko nu este un spațiu foarte mare, asemenea scenelor de teatru. La mese încap circa 120 de oameni, dar cum mai toate seriile sunt aglomerate, fiecare show strânge circa 170 de oameni. Nu de alta, dar, chiar și așa înghesuți,

mai mulți oameni nu încap. E bine, de obicei, să vă faceți rezervări cu două-trei zile înainte, mai ales pentru seriile când evoluează trupele **Deko** (Claudiu Teohari, Viorel Dragu și Constantin Bojog) respectiv **Trupa cealaltă** (Tiberiu Popovici, Tudor Țim Ionescu și Radu Isac). Prețul vizionării fiecărui spectacol variază în funcție de trupă și seara pe care o alegeți să vă petreceți timpul îmbinând întâlnirea între prieteni cu teatrul. Dacă e luni, la **Café Deko** e seara amatorilor *Open Mind*, mai exact, oameni din sală urcă pe scenă și fac *stand-up comedy* începând cu ora 21.00.

În decembrie trupa Deko va pleca în turneu la invitația Metropolis iar spectacolele vor fi înregistrate pe DVD.

comic experimentat trebuie să se raporteze cu rapiditate la dispoziția și gusturile oricărui tip de public și să își adapteze numărul în concordanță. Necesarul tehnic pentru un *stand-up comedy* nu e pretențios, doar un microfon wireless sau cu fir plus microfon de rezervă, un stativ pentru microfon, patru proiectoare, *intro-uri* de melodii între numere și scena clar delimitată. În rest, e talent. Subiectele atinse sunt în marea lor majoritate întâmplări de zi cu zi sau evenimente de actualitate. La **Café Deko** e cel mai bun *stand-up comedy* din București și din țară. Fără acest gen de spectacol, localul nu ar putea fi trecut pe harta *Unde ieșim* decât la capitolul încă o cafenea/club.

Totuși, dacă vreți să savurați, pe lângă spectacol, și un ceai deosebit în Bucureștiul acesta înțesat de cafenele, restaurante și ceainării, **Café Deko** ar putea fi o opțiune prin ceaiul de aici – *Demmer's*, un ceai exotic, la numai 6,50 lei, care de obicei se epuizează repede,

Costă 8 lei. Dacă e marți, atunci e karaoke și costă tot cam atât, 8 lei. Miercuria, de la 21.00, e seara *Improvizații*, „antrenor” Cătălin Neamțu. În această perioadă puteți viziona spectacolul *Premieră recitată*. Joi, de la aceeași oră, e *stand-up comedy* cu **Trupa cealaltă**, prețul biletului este de 15 lei, în timp ce vinerea și sâmbăta – cele mai pline serii de la **Café Deko** – e seara *stand-up comedy* cu trupa **Deko**. Prețul biletului este de 18 lei. Duminica e seara teatrului clasic. Puteți urmări de la spectacole dintre cele mai diverse, de pildă *Anunț: Vând femeii!* de Alina Păltineanu (un spectacol interzis minorilor sub 16 ani), *Tango*, *Mi-e frică de mama*, ambele spectacole semnate Diana Vlăseanu, interpretează trupa *Teatru nou* sau *Albă ca zăpada și cei doi* de Valentin Nicolau, un spectacol în interpretarea elevilor de la Colegiul *Gheorghe Lazăr* din București.

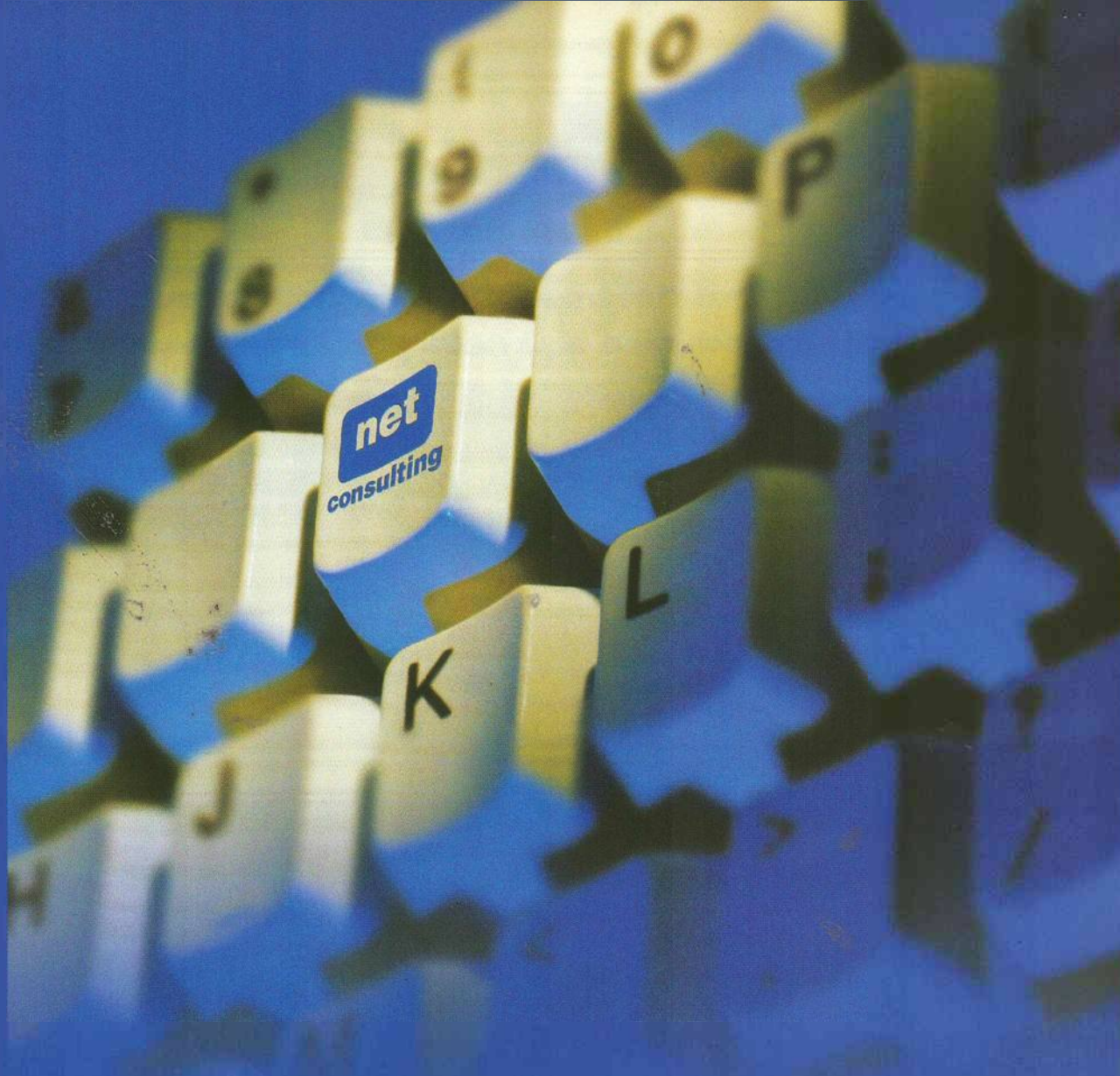
Text: **Alina-Claudia Gherman**

Foto: **Octavian Tibăr**

ncă o cafenea în centrul Capitalei?, s-au întrebat mulți când s-a deschis în incinta Teatrului Național București **Café Deko**. Da, numai că i-a înșelat cuvântul *café*. Sigur că, în localul deschis de la 12.00 la 2.00 noaptea, se poate servi pe

lângă o bere, un suc, un whisky, și o cafea. Ba chiar și un ceai aromat. Politețele sunt decorate cu samovare din argint și alamă, cu diverse cutii de ceaiuri bune și scumpe, aduse toate de Dan Chișu de peste tot din lume. Semn că aici găsiți ceva special de consumat. Dar atmosfera localului e dată de spectacolele *stand-up comedy*. Ele sunt liantul dintre ceea ce se servește la bar, ceea ce se discută în șoaptă sau tare la mese și scena din spatele încăperii. Un gen de *show* dificil de stăpânit, deoarece comicul se află în deplina putere a publicului, ceea ce este un element integrant al spectacolului. Un

Soluții integrate pentru afaceri

■ Continuitatea proceselor de afaceri

Tehnici de recuperare a datelor după dezastre și gestiunea resurselor IT.

■ Automatizarea proceselor de afaceri

Eficiențizarea introducerii datelor în sistemele de aplicații.

■ Proiecte de infrastructură

Servicii profesionale, aplicații mesagerie, soluții ERP, soluții de management de proiect.

■ Dezvoltare software

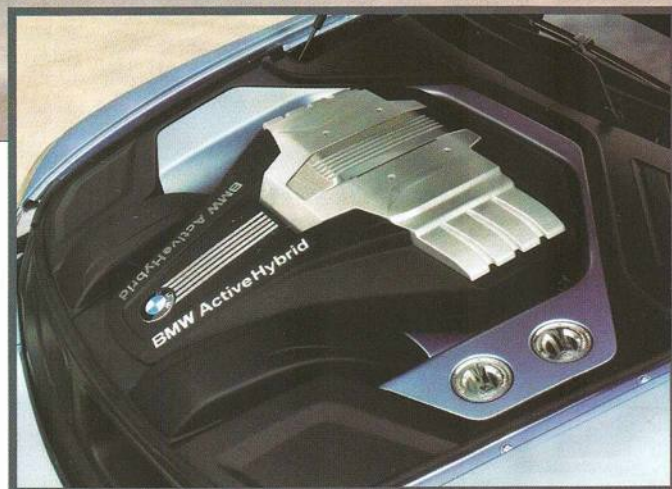
Expertiză .NET, XML, J2EE, dezvoltare baze de date, Content Management, Total Business Integration.

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București, Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

Evoluție 4x4

După ce și-a asigurat profituri importante de pe piața automobilelor de teren, **BMW** încearcă să deschidă o nișă nouă prin lansarea unui *coupe off-road*.

Acum ceva ani, ideea de a construi un 4x4 care să aibă alura unui coupe ar fi fost una de domeniul SF-ului. Da, existau unele concepte mai îndrăznețe, dar nimeni nu credea că vor trece de ochiul calculat al oamenilor de la marketing. **BMW** este însă hotărât și în vara anului viitor o să vedem pe șoselele uimitorul X6. Conform producătorului german, vehiculul cu patru uși și tracțiune integrală o să redefinească conceptul de automobil *off-road*.

Denumit *Sports Activity Coupé*, X6 dorește să aducă un plus de dinamism în lumea SUV care până în acest moment era definită de vehicule dure, greoaie, dar atractive pentru nivelul de siguranță promis. Acest *coupe off-road* tre-

buie să aibă toate calitățile de mai sus, și în plus, să fie mult mai apropiat de un automobil sport decât de un break de familie.

Conceptul în sine este destul de radical, iar la exteriorul unic se adaugă un sistem 4x4 inteligent și o motorizare hibridă.

Modelul ce va intra în fabricație anul viitor este aproape neschimbat față de conceptul prezentat în luna septembrie la Salonul auto de la Frankfurt. Producția se va face în Statele Unite, la o fabrică din Carolina

de Sud.

Prin comparație cu X5, modelul X6 este complet diferit. Caroseria nu împrumută decât imaginea de marcă a **BMW**, iar alura de

hatchback nu are nimic în comun cu celelalte modele *BMW* cu tracțiune integrală. Parbrizul este mai înclinat și rotunjit către laterale, geamurile sunt mai mici, iar farurile și stopurile sunt complet redeseinate.

Deși mai lung și mai lat decât *X5*, noul model nu oferă spațiu decât pentru patru persoane și are garda la sol ceva mai mică. Forma caroseriei garantează însă un portbagaj de dimensiuni generoase. Confortul interior este la standardele cu care germanii ne-au obișnuit. Spațiul pentru picioare este suficient și probleme ar putea să aibă doar pasagerii din spate unde înălțimea acoperișului este penalizată de forma caroseriei. Finisajele și materialele prototipului de la Frankfurt erau de cea mai bună calitate și modelul de serie o să fie tratat cu aceeași atenție.

Coupé-ul beneficiază de un tren de rulare similar cu cel de la *X5*, dar se bucură în plus de sistemul de control dinamic al performanțelor (DPC) pentru îmbunătățirea tracțiunii și stabilității. Trenul de rulare este același *xDrive* întâlnit și la alte modele ale grupului. Noutatea ține de capacitatea de a direcționa inteligent cuplul motor nu doar între cele două punți motoare, dar și către fiecare roată în parte, în funcție de necesități. Astfel, dacă sistemul detectează că una dintre roți pierde aderența, atunci trimite forța către roata care beneficiază de cea mai mare aderență. Roțile au un diametru de 20 inci și, având în vedere și lățimea mașinii, promit un comportament dinamic nemaîntâlnit pentru un SUV.

X6 va beneficia de aportul unei cutii de viteze automată cu opt trepte care se vor schimba opțional și prin intermediul clapetelor plasate în spatele volanului. Motorul de top este un per-

formant V8 de 4,8 litri, preluat de la *X5*, care dezvoltă 400 CP. Pentru cei care preferă mai multă economie va fi disponibil și un turbo diesel de 3 litri cu o putere maximă de 290 CP. Noutatea este însă motorizarea hibridă compusă din două motoare electrice: unul pentru oraș și altul pentru autostradă. Este bine de știut că motorul electric oferă maxim de forță încă de la cea mai joasă turație și aceasta ar

putea să fie una dintre cele mai sportive versiuni ale lui *X6*. Iar *BMW* are nevoie de cât mai multă forță în condițiile în care trimite noul model în luptă cu *Range Rover Sport* și *Porsche Cayenne*. Prețul de pornire pentru *X6* se va situa în jurul valorii de 65.000 de euro.

text: Mugurel Mărgărit

Navigație 3D

Mio a lansat sistemele de navigație GPS C620 și C620t care utilizează software-ul de navigație *MioMap 2008* și care oferă șoferilor posibilitatea de a urmări traseul într-un peisaj 3D. Astfel, noile hărți conțin în jur de 1.000 de obiective realizate în trei dimensiuni, dar și văi, dealuri sau alte caracteristici geografice care ușurează orientarea în spațiu și identificarea zonei pe hartă.

Cele două dispozitive, care diferă doar prin disponibilitatea funcției TMC (informații în timp real despre situația traficului – serviciu nedisponibil în România) se folosesc de hărți *Tele Atlas 2007.7* și aduc o interfață îmbunătățită care permite acces mai facil la o serie de funcții. Ecranul mare, cu o diagonală de 11 cm, permite o navigare facilă, dar și vizualizarea de imagini.

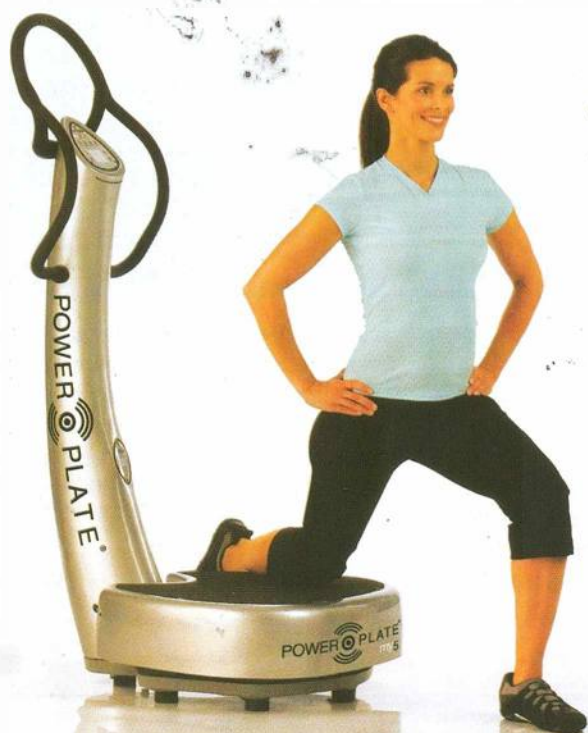
Noua serie de dispozitive PND C620 arată identic cu seria C520 disponibilă și în România și dispune și de aceleași funcții: MP3 player și hands-free Bluetooth integrat.

Mio Technology este printre primii trei comercianți de dispozitive GPS din Europa și este apreciat pentru numeroasele funcții oferite de PND-urile sale. C620 cu harta întregii Europe va costa 430 de euro.

POWER-PLATE

evoluție în sănătate, anti-îmbătrânire și frumusețe

Încă de la înființarea companiei în 1999, *Power-Plate International* s-a evidențiat prin inovație, dinamică și prin produse moderne, de calitate superioară, succesul actual fiind demonstrat, iar cel viitor garantat atât în domeniul sportului și recuperării, cât și în tratamente *anti-aging* și frumusețe, promovând tehnologia vibrațiilor ca fiind o metodă de tratament acceptată la nivel mondial.

Principalele beneficii oferite de *Power-Plate*

● **Tonifierea musculaturii.** *Power-Plate* activează cu 10% mai multe fibre musculare decât antrenamentul convențional pentru un sportiv de performanță, indiferent de utilizator. Acest fapt determină o creștere considerabilă a forței și rezistenței musculare pentru toți utilizatorii. ● **Eficiență în timp scurt.** Rezolvați eficient problema timpului insuficient folosind *Power-Plate* doar 10 minute pentru a obține efecte posibile ca după un antrenament convențional de aproximativ 60 de minute. ● **Îmbunătățirea mobilității.** Intensificarea circulației, activarea musculaturii și reflexele tendinoase vor îmbunătăți mobilitatea și vor intensifica eliminarea tensiunii, proceselor degenerative și rigidității tuturor țesuturilor. ● **Îmbunătățirea coordonării.** *Power-Plate* stimulează toți receptorii din corp simultan, îmbunătățind

coordonarea inter- și intramusculară. Viteza de reacție și menținerea echilibrului sunt de asemenea stimulate, determinând o imediată îmbunătățire. ● **Activarea circulației.** Prin antrenamentul cu *Power-Plate*, mușchii pompează sânge în toate regiunile organismului, crescând debitul sangvin cu până la 50%, asigurând astfel irigația corespunzătoare a tuturor celulelor. Rata metabolismului va crește contribuind la intensificarea proceselor de formare, regenerare sau eliminare ale organismului. ● **Creșterea metabolismului.** *Power-Plate* va îmbunătăți metabolismul, va intensifica arderile, reducând straturile subcutanate de grăsime. Exercițiile speciale de masaj pot fi folosite în „zone problemă”, greu abordabile prin alte metode. ● **Confort și echilibru.** *Power-Plate* stimulează producerea serotoninei, hormon cu efect neuro-protector și factor esențial în combaterea stresului, datorită stării generale de bine induse. Efectele benefice pot determina o îmbunătățire a relațiilor sociale, și chiar a activității sexuale. ● **Celulita și consecințele cosmeticele.** Exercițiile de masaj efectuate cu *Power-Plate* desfac aderențele și procesele fibrozante, distrug și diminuează celulele grase și îmbunătățesc mobilitatea țesuturilor. Celulita este distrusă și țesuturile conjunctive sunt refăcute. Pielea este de asemenea vizată de aceste schimbări, procesele de regenerare și calitatea acestora fiind amplificate.

Rușii folosesc tehnologia vibrațiilor pentru misiunile în spațiu

Tehnologia vibrațiilor a fost dezvoltată pentru programul de antrenament al cosmonauților sovietici, având ca scop menținerea și refacerea tonusului muscular și a densității osoase. Astfel se poate explica recordul absolut de 420 de zile petrecute în spațiu într-o vreme când astronauții NASA rezistau maxim 120 de zile. Ca dovadă, după căderea Cortinei de Fier, tehnologia vibrațiilor a fost adoptată și de NASA, partener *Power-Plate* din 2003.

Guus van der Meer adoptă tehnologia vibrațiilor

În 1998 antrenorul olimpic olandez, Guus van der Meer, dezvoltă o versiune mai avansată de antrenament pentru toate grupele de mușchi, care permite tuturor alegerea nivelului de fitness potrivit, numind această versiune: *Power-Plate®*. El adoptă ideea tehnologiei vibrațiilor și introduce tehnica lui în antrenamentele pentru sportivi de performanță, dar și în programele de întreținere corporală practicate de persoane neantrenate, chiar și supraponderali, și, nu în ultimul rând, în terapia medicală.

Primul *Power-Plate*

În anul 2000, primul prototip *Power-Plate* e întâmpinat cu mult entuziasm. Datorită imensului interes în *Power-Plate*, oamenii de știință își fac cunoscute cercetările și studiile și așa începe seria producțiilor *Power-Plate*. În mai puțin de un an vânzările depășesc

În anul 1960 au fost efectuate primele experimente și cercetări științifice în tehnologia cu vibrații, de profesorul Biermann în Europa de Est.

1.000 de aparate. Sălile de fitness, centrele de frumusețe și de recuperare cât și instituții medicale relatează că antrenamentul pe *Power-Plate* oferă rezultate impresionante. Rezultatul include o creștere în densitatea oaselor, stimularea circulației sângelui și îmbunătățirea coordonării, activarea metabolismului, îmbunătățirea mobilității cât și tonifierea mușchilor. *Power-Plate* ameliorează durerea și facilitează drumul către o recuperare mai rapidă.

Misiunea Power-Plate

De la înființare, în anul 1999, compania *Power-Plate* reprezintă inovație, dinamism și cele mai moderne produse la cel mai ridicat nivel de calitate.

Calitatea superioară și service-ul standardizat au contribuit la poziția de lider pe piața aparatelor cu vibrații, iar aceste atribute devin din ce în ce mai puternice. De aceea, succesul actual este realitate iar succesul viitor în domeniul sportului și recuperării, ca și în tratamentele anti-îmbătrânire și în frumusețe este garantat.

Power-Plate este un puternic și sigur partener pentru clienții săi, care înțelege să ofere un serviciu optimizat în plus față de conceptul în sine. Noi realizăm această relaționare prin oferirea de soluții individuale, garantarea unei excelente inițieri în antrenament și oferirea de soluții complete destinate fiecărui grup de persoane căruia ne adresăm.

Power-Plate

Aparatul a determinat o revoluție în industria frumuseții, sportului și *wellness*-ului. Nu este vorba de încă un aparat convențional de antrenament pentru îmbunătățirea condiției fizice, ci de un

concept nou folosind principiile terapiei bazate pe vibrații.

Din 2000, când aparatul a fost introdus prima oară pe piață în Olanda, și până azi, *Power-Plate* a cucerit lumea.

Azi e folosit în peste 40 de țări, de către oameni de diferite vârste și profesii, sportivi de performanță, dar și oameni obișnuiți pentru efectele lui multiple începând cu creșterea forței musculare și îmbunătățirea mobilității până la prevenirea și tratarea celulei, stimularea metabolismului și activarea circulației.

Secretul Power-Plate

Toată lumea poate realiza rezultate considerabile într-o scurtă perioadă de timp. Cu o simplă apăsare de buton pornești *Power-Plate*, o plăcută platformă cu vibrații.

Atingând nivelul de artă în tehnologie, utilizând cele mai recente sisteme și standarde optime de design și standarde optimizate de design sunt acțiuni care au conlucrat la crearea *Power-Plate*.

Pariază pe învingător

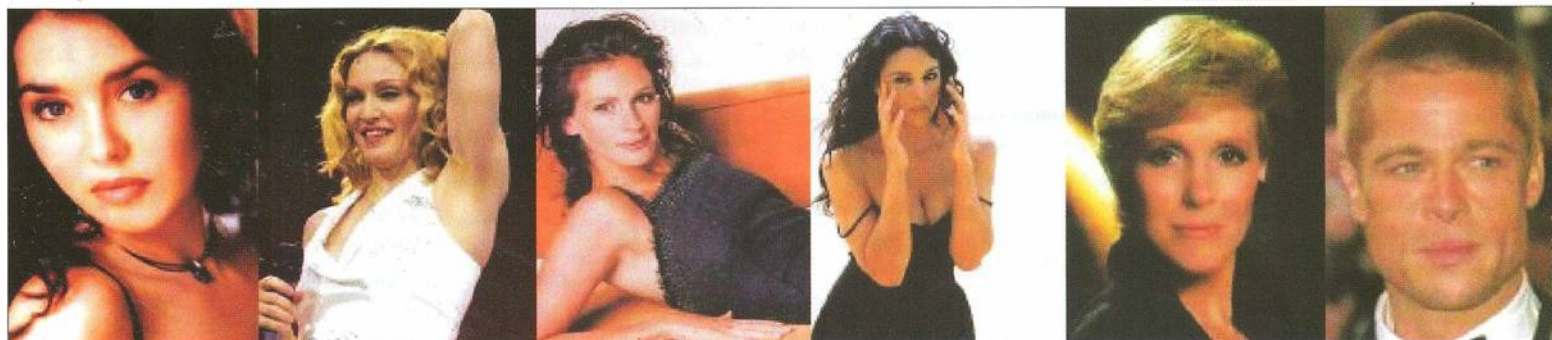
Power-Plate este lider de piață în domeniul tehnologiei vibrațiilor. Studiile științifice au demonstrat efectele extraordinare observate și în practică. Unele instituții din străinătate dezvoltă metode noi de antrenament și programe de tratament bazate pe conceptele *Power-Plate* pentru a demonstra potențialul implementării celor mai noi rezultate științifice folosind o bază solidă precum *Power-Plate*. *Power-Plate* International garantează cele mai înalte standarde de siguranță.

Datorită efectelor sale extraordinare, *Power-Plate* a câștigat mai multe premii. La FIBO 2002, cea mai cunoscută expoziție de fitness din lume, TÜV Rheinland/Berlin i-a acordat premiul „Innovation Award 2002” pentru echipamentul anului. De asemenea, conceptul *Power-Plate* a fost onorat cu premiile „Beauty Equipment of the year 2003” și „Pour les produits cosmétiques 2005” la expozițiile internaționale de frumusețe „Nouvelles Esthétiques” din Paris, premiul „For the best Anti-Aging Machine” în 2005, precum și premiul pentru „Cea mai atractivă idee de franciză” în 2007.

Acum *Power-Plate* se poate testa și achiziționa în România.
Pentru mai multe informații puteți contacta
POWER-PLATE ROMÂNIA
 Strada Pictor Rosenthal nr. 8, Sector 1
 București, România,
 tel: +40.212.310.310
 fax: +40.212.310.313
 e-mail: office@Power-Plate.ro
www.powerplate.ro
www.powerplate.com

CREIERE CARE NE

La scenă deschisă,

Radu Coșarcă:

„Prezentatorii de știri au ajuns să facă divertisment”

După trei ani de absență, Radu Coșarcă a revenit pe micile ecrane. De această dată, la *Kanal D*, unde ne propune o nouă emisiune – *La scenă deschisă*. Noua emisiune moderată de Radu Coșarcă nu caută atât să ofere răspunsuri la întrebări, cât mai ales își propune să ofere analize aprofundate ale cauzelor precum și soluțiile celor mai importante probleme cu care se confruntă națiunea. La fiecare ediție, Radu Coșarcă invită persoane reprezentative și autorizate spre a dezbate o anumită problemă arzătoare a momentului, prezintă cazistici similare din experiența noastră sau a altor țări, explică soluțiile adoptate de către alții.

▼ După o pauză de trei ani, v-ați întors la televiziune, care e miza acestei reveniri?

– Miza: a propune publicului o emisiune în care se dezbate subiecte importante într-o manieră interesantă. În România se întâmplă, de regulă, invers: se dezbate subiecte interesante cu aerul că ar fi importante (moartea Elodiei, o naștere în familia Columbeanu).

– De ce *Kanal D* și nu altă televiziune?

– S-a nimerit să fie cea mai tentantă ofertă: am putut începe imediat, am întâlnit câțiva amici buni profesioniști, iar un post aflat în expansiune este un loc efervescent.

– Din ce cauză ați absentat atât de mult din peisajul mediatic românesc?

– Am fost dezamăgit de degradarea știrilor în televiziunile generaliste sub presiunile comerciale și cu binecuvântarea unor șefi care nu au mândria de fi o voce importantă în societatea românească. Am condus afaceri în domeniul presei, dar nu numai.

– Care vă sunt planurile acum la *Kanal D*?

– Nu am planuri, am o emisiune de făcut. Sunt încă în faza definirii și înțelegerii publicului specific *Kanal D*.

– Povestiți-ne puțin din bucătăria emisiunii pe care o faceți – *La scenă deschisă*. Cine a avut ideea acestei emisiuni, al cui e proiectul? Cum s-a născut el?

– *La scenă deschisă* este o emisiune care își trage seva din actualitate și este, deci, deschisă oricărui subiect și oricărei teme. Irina Radu, directorul de producție, a avut ideea, curajul, viziunea și perseverența de a-mi propune un gen neabordat încă la *Kanal D*. Proiectul s-a născut din discuțiile noastre și considerăm că este încă în lucru.

– Dați-ne câteva amănunte despre echipa cu care lucrați!

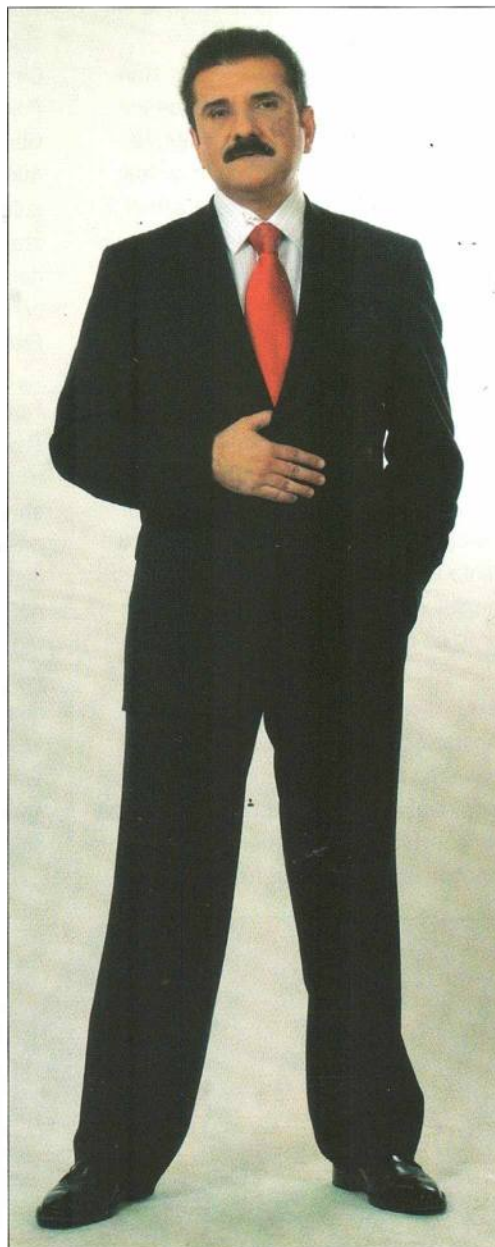
– Echipa nu e mare: producătorul Luminița Dona (cu experiență bună în domeniu – *Realitatea TV*, *Național TV*, *N 24*) coordonează un documentarist și câteva echipe de filmare. Colaborăm strâns cu redacția de știri.

– Ați simțit lipsa micului ecran cât timp ați stat departe de tv?

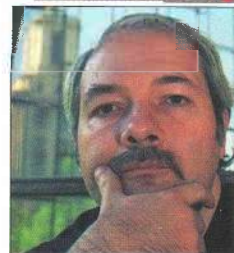
– După 17 ani de televiziune nu ai cum să nu-i simți lipsa. La început urmăream evenimentele majore ca și cum aș fi fost în mijlocul lor. Nu îmi venea să cred că nu trebuie să fac un sumar sau un concept de abordare a unui eveniment și, mai ales, că nu participam la un maraton în direct, așa cum a fost în 11 septembrie 2001, când am intrat în studio pentru zece minute și am stat *in live* timp de cinci ore!

– Acum, când v-ați întors în viața mass-media, cum o simțiți, e ea mult diferită de momentul în care ați decis să vă reîntoarceți? Mă refer în special la televiziuni.

– Sunt mai clare tendințele care mijeau încă de acum trei ani:

Radu Coșarcă a intrat în televiziune în 1990, iar până în 2004 a lucrat pentru TVR, Tele 7, Național TV și Antena 1. Radu Coșarcă, în vârstă de 44 de ani, revine pe sticlă, după o absență de trei ani, timp în care a stat departe de lumea presei și s-a ocupat de afacerile proprii.

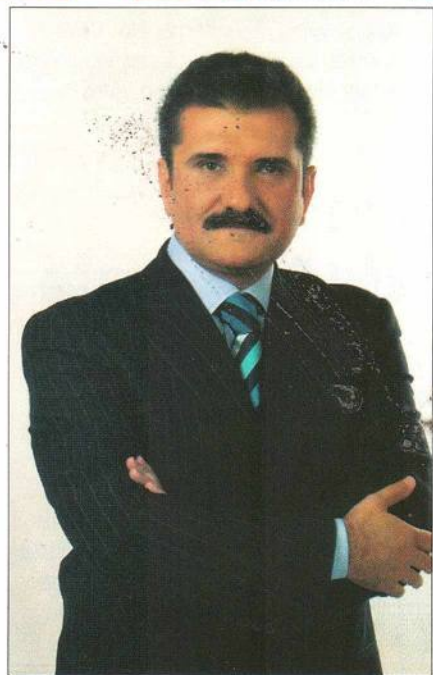

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistaflacara.ro

Aproape 10.000 de exemplare vândute!

Da, vestea ar fi că Revista *Flacăra* se apropie de cota 10.000 de exemplare vândute. Nu a atins-o încă, dar e pe aproape și, după cum duce trendul, o va atinge în câteva luni, ba chiar o va depăși. Pentru un lunar, și încă pentru unul care nu vinde senzații ieftine, nu e chiar rău. Targetul meu (personal) e de 15.000 vândute, din 20.000 tipărite – dar, sincer, m-aș mulțumi (și) cu 12.000. Deocamdată. Nimeni nu e mulțumit decât pentru moment. Targetul e o țintă în mișcare. Perpetuu aproximabilă. Oricum, *Flacăra* nu va fi niciodată o revistă *pop-corn*, precum astea de vedetute, din care mănânci o pungă la film, știri despre bikini, îndesate de-a valma în gură, cu pumnul. Ea rămâne revista-fanion a unui trust prosper care face, totuși, bani din divertisment. Ca să măsoři trusturile de presă de astăzi, de pe piață, eu cred că, la performanțele pecuniară (cele pe care le numără bob contabilii cu mânecuțe), ar trebui să mai adăugăm câteva lucruri. Alături de cifră de afaceri, tiraj, tiraj vândut, număr de cititori, audiență, publicitate încasată, *awarness*, *buzz*, *rumour*, eu aș mai pune influență în mediul socio-politic, cultural și de afaceri, dependență politică. Poate, chiar, și utilitate socială, deși aici n-aș fi sigur: tirajul măsoară deja o utilitate socială, poate, însă, nu întotdeauna cu acuratețe. Sunt o groază de mizerii de pe piață care trag tiraje apreciable vânzând subproduse sau încingând o porcăială de zile mari. Efect negativ, fără îndoială. Uluior e că-nu există, însă, un lunar ca în alte țări, care să tragă și să vândă nu atât cât o facem noi, ci dublul (cum ar trebui). Pentru că, dacă ar fi să ne luăm după alte considerente, aș putea să enumăr dintr-o suflare cinci trusturi de presă care vând (tiraje sau publicitate) mai bine sau mai prost decât *Flacăra*, oricum, pe acolo, dar nu au nici un cuvânt de spus în sfera social-politică și nici în zona cultural-economică. Dacă am pune și aceste considerente la socoteală, atunci eu sunt înclinat să cred că *Flacăra*, ca trust, este, printre cele mai cunoscute. Are tradiție și, bunăoară, ca un exemplu, toți cei trei președinți postrevoluționari au dat interviuri revistei noastre. În plus, majoritatea liderilor de partide politice. Ceea ce înseamnă, clar, că există un interes aici, care subîntinde o considerațiune în domeniu. Mai mult, *Flacăra* nu este dependentă politic. Și nu va face politica unui partid sau grup de partide. Transmite un mesaj politic nealterat. Și are și un mesaj cultural. Este sigur că la creșterea revistei ne-a ajutat însoțirea/înfolierea cu diverse cărți. Asociere cât se poate de naturală, atât timp cât *Flacăra* a fost făcută și este făcută în continuare de scriitori. Faptul că tot mai multe case de editură sunt de acord să se alăture *Flăcării* și să adverteze, într-un fel sau altul, cu/prin noi este semnul că revista, adică produsul nostru, are conținut, are o valoare adăugată. Altfel, de ce nu advertează cu revistute care au coborât *life-style*-ul la nivel de caterincă de cămin cultural...

creșterea concurenței, segmentarea pieței, apariția canalelor de nișă, degradarea emisiunilor de știri la posturile generaliste, scăderea rolului TVR, creșterea importanței CNA și păcălirea telespectatorilor cu mijloace subtile de pseudo-jurnalism.

– Care sunt, în opinia dv., principalele greșeli ale jurnaliștilor de televiziune actuali?

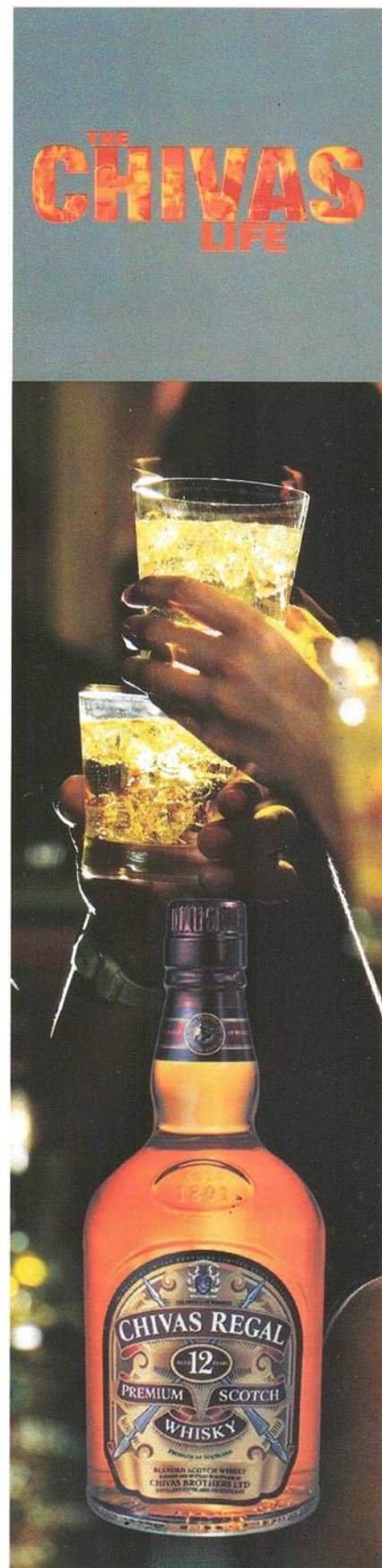
– Cea mai gravă este plasarea prezentatorilor de știri de la posturile generaliste în zona divertismentului: îi putem admira râzând, cântând și dansând în felurite emisiuni de „deconectare”, dându-se cu ATV-ul sau jucând în farse și prefăcându-se că nu știu nimic despre montarea aceluia mic spectacol. Se petrece o decredibilizare a lor. Nicăieri în lumea civilizată și cu tradiție în producerea știrilor de calitate nu se întâmplă așa ceva. De ce oare? Prietenii știu de ce.

– Cum s-a schimbat viața dv. în tot acest timp cât ați lipsit de pe micile ecrane?

– Am învățat să privesc detașat evenimente care cad în derizoriu peste câteva zile, am învățat că există și alte valori, am aflat că există o lume a oamenilor puternici și cu adevărat importanți, o lume care este mediatizată doar atât cât e necesar pentru că are lucruri mai bune de făcut.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: arhiva Kanal D

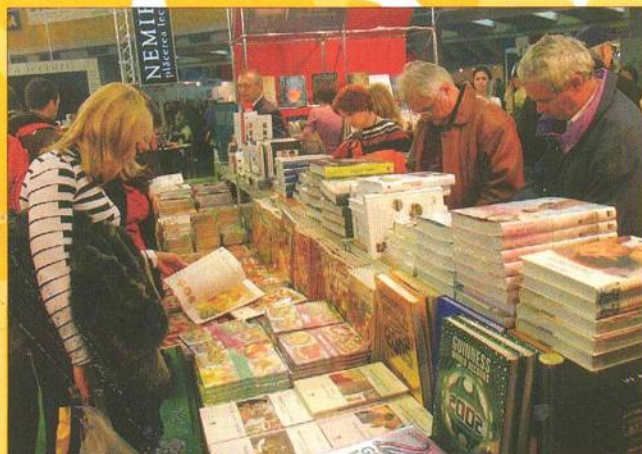

Târgul de carte **Gaudeamus**

Cea de-a XIV-a ediție a *Târgului de Carte Gaudeamus* a adus și în acest an noi titluri de carte și scriitori români și străini de mare valoare. Desfășurat, cum ne-am obișnuit de ani

buni, în pavilionul central de la Romexpo, ediția din acest an a târgului a făcut posibilă întâlnirea cu scriitorii francezi Philippe Claudel, Laurent Graff, Régis Jauffret, dar și românii Mircea Cărtărescu, Horia Roman Patapievici ori Ileana Mălăncioiu, prezenți la eveniment.

Editurile Polirom, Humanitas, Rao, Cartea Românească, Paralela 45 au expus cele mai recente titluri editate: romane premiate sau nominalizate la *Man Booker Prize*, *Independent Foreign Fiction Prize*, eseuri, cărți de publicistică, volume de dramaturgie, audio-bookuri. (A.G.)

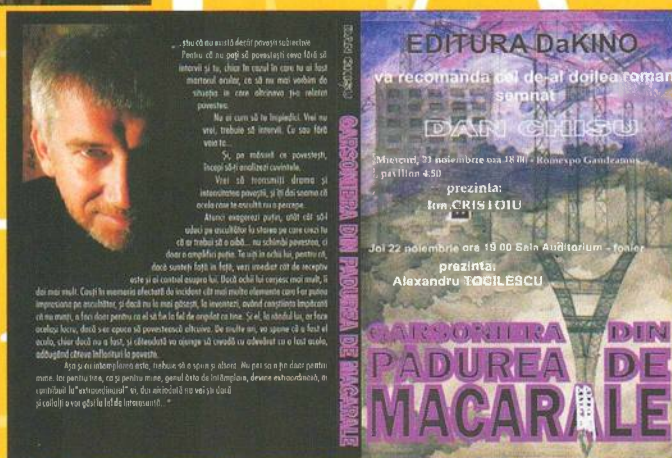
Cațavencu show

Bal la Cațavencu. Și noi fost. Cu Ioan T. Morar 'tâlnitu-ne-am, față în față, nas în nas. O groază de prostii sporovăitu-am. Personalități, academicieni, baroni ai spiritului, antren, sprîț, lăutari. Nebuneală, corazon. Bărfă, mai mult ori mai puțin subțire, ca melasa. Tocmai acuz, 'nainte de alegeri. Tăriceanu venit, Băse nema. Nix. Ceva miniștri, pontici, Ponta, ontici, orfici. Cu alură de ură privindu unii la alții. Pesedei vioi & naturei. A fost bine, ce mai, antren, sprîț, lăutari... (M.G.)

Dan Chișu în **Pădurea de Macarale**

Dan Chișu nu se dezice de una dintre pasiunile sale și continuă să ne stărneasă pasiunea pentru citit cu o nouă carte semnată de el: *Garsoniera din Pădurea de Macarale*. Cartea, editată de

DaKINO Publishing, reprezintă o poveste de ficțiune. „Să nu încerce nimeni să găsească vreo legătură cu realitatea. Este ficțiune pură.” Necrutător cu perioada postcomu-

nistă, romanul este primul din literatură în care un fost securist nu este un monstru. (A.G.)

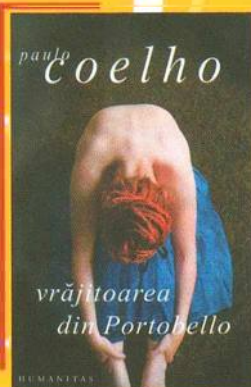
27, poezie, marfă

E meritul, mai întâi, al lui Dan Mircea Cipariu. Și, alături de al său, cu siguranță al primarului care este și el, Neculai Onțanu. Împreună cu Uniunea Scriitorilor din România și în parteneriat cu TVR CULTURAL, a fost lansată *Antologia 27. Poezie de București*, ce cuprinde 27 de poeți antologați, de felurite formule & maniere poetice. Fiecare dintre antologabili a primit o sticlă de șampanie de Panciu, inscripționată cu o imagine din vechiul, noul, eternul & fascinantul București. (M.G.)

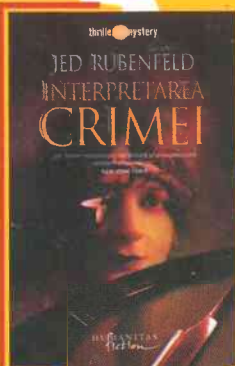
Constantin Noica
Jurnal de idei

HUMANITAS (CLASIC). Ediția a doua. Text stabilit de o pleiadă pătinișană: Thomas Kleininger, Gabriel Liiceanu, Andrei Pleșu, Sorin Vieru. Puternic. Fertil. Fecund. Noica, un adevărat monument. Care aici, între aceste pagini, se între-zărește cel mai bine. Da, pentru că el e zarea. Orizontul nostru. Al noilor generații de după. Cartea lui Noica e simplă, n-are jargon, dar are ceea ce face miezul filosofiei: forță a gândirii.

Paulo Coelho
Vrăjitoarea din Portobello

HUMANITAS (CLASIC). A evoluat sau n-a evoluat Coelho de la prima carte? Cine a citit prima carte a sa publicată în românește, *Alchimistul*, nu a avut cum să nu fie, dacă nu de-a dreptul entuziasmat, cel puțin plăcut impresionat. De menționat, neapărat, că, în acest ultim roman, eroina principală e din România, o transilvăneancă, aflată într-un periplu prin lume, care devine, până la urmă, *vrăjitoarea*.

Jed Rubenfeld
Interpretarea crimei

HUMANITAS FICTION, în Colecția RAFTUL DENISEI. O carte pe care (cu siguranță) v-ați dori să o vedeți și ecranizată. Două mari roluri stau pe trăgaci: Sigmund Freud & Carl Gustav Jung, ei înșiși personajii, ei înșiși autori de cărți, ei înșiși spirite care au marcat modernitatea și chiar, într-un fel, postmodernitatea. De ce nu i-a plăcut lui Freud America? Un lucru pe jumătate învăluit în *mystery*, deși amănunte de culise despre vizita lui în Statele Unite se cunosc...

Kurt Vonnegut
Sirenele de pe Titan

HUMANITAS FICTION, în Colecția RAFTUL DENISEI. De ce îmi place Vonnegut? Păi ar trebui să mă întorc mult în trecut, să pomenesc *Mama noapte* sau *Galapagos*. Un tip care știe cu adevărat să scrie. Lecție învățată, fără îndoială, de la generația lui Hemingway, anteriorii lui în literatura americană. Unul dintre cei mai buni stilști pe care îi cunosc și pe care i-a avut secolul XX. Mare scriitor. Unul de Premiul Nobel, pe care, e drept, nu l-a luat... Dar ce, Llosa l-a luat?

Malta

MALTA
travel

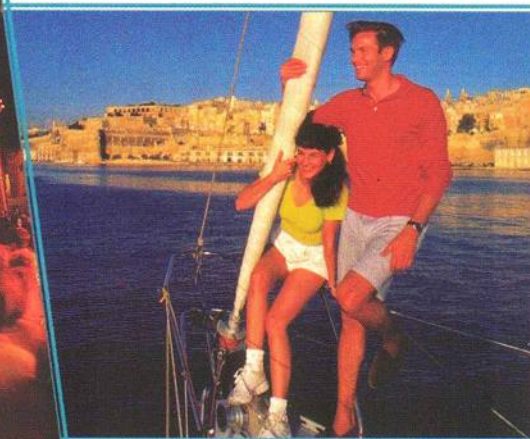
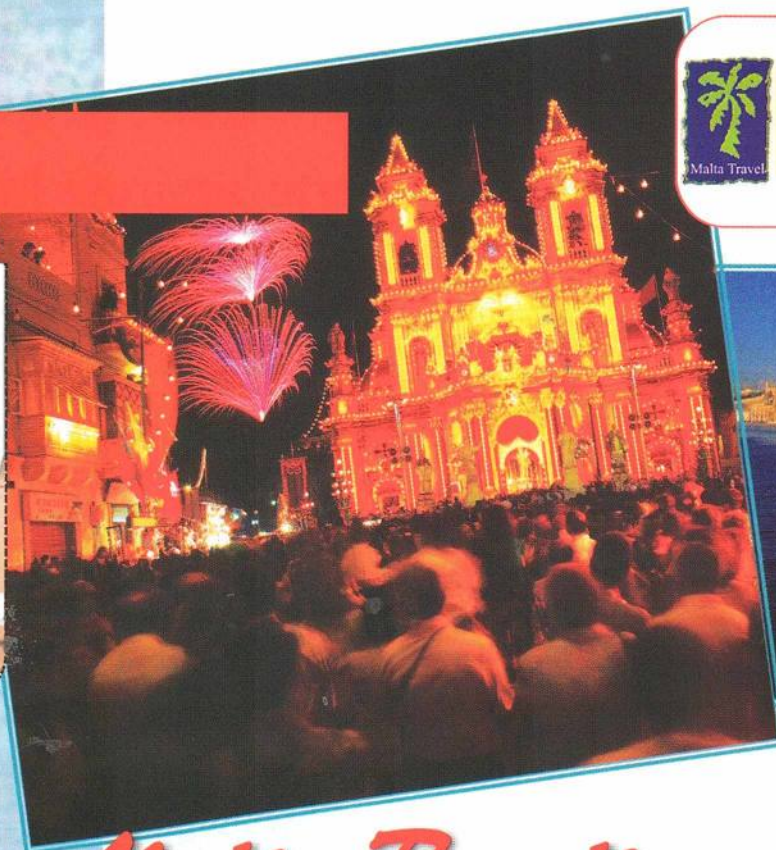
cupon
REDUCERE

**Croaziera
gratuita**

Pentru prezentarea la înscriere
cu revista ce conține acest cupon

Detalii pe

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Malta Revelion

- cursa charter Cluj si Bucuresti -

Revelion maltez

Va invitam sa petreceti un revelion cald (aprox 18 grade C si FARA zapada si ger). Sa explorati impreuna cu MALTA TRAVEL un taram al legendelor, unde magia prinde viata in acest colt de Mediterana, unde soarele si bucuria de viata sunt prezente permanent. Este randul dumneavoastra sa va lasati sedusi de acest imens muzeu in aer liber si sa participati la o fascinanta calatorie in timp, ce incepe cu una din cele mai vechi civilizatii, inca de acum 7000 de ani. Aventura continua in patria Cavalerilor Ioaniti unde forturi, palate, catedrale si biserici se imbină perfect cu imaginea secolului 21. Ca si cum geniul arhitectural maltez nu ar fi fost de ajuns pentru a va impresiona pe deplin, natura desavarseste un spectacol desprins parca din sufletul celor mai indraznete fantezii ale dumneavoastra. Acolo unde infinitul cerului se impreuneaza cu adancul de azur al marii, Fereastra Albastra ne provoaca sa cunoastem o alta lume. Minunatiile acestea le puteti savura prin participare la excursiile optionale.

Str. Pitar Mos nr. 29, et. 1 ap. 23, sect. 1
Bucuresti (in spatele cinematografului Patria)
Telefon: 021-318.59.92; 021-318.59.93
Mobil: 0722.626.903
e-mail: maltaid@malta.ro
www.malta.ro

249 euro = avion + cazare (Apartamente 2*)

APARTAMENTE 2*:

de la **249** euro/ pers. (fara masa)

HOTEL RELAX INN 2*:

de la **352** euro/ pers. (demipensiune)

HOTEL BELLA VISTA 3*:

de la **413** euro/ pers. (demipensiune)

HOTEL SOLANA 4* / PERGOLA 4*:

de la **414** euro/ pers. (mic dejun)

HOTEL VIVALDI 4*+:

de la **526** euro/ pers. (mic dejun)

HOTEL MERIDIEN 5*:

de la **559** euro/ pers. (mic dejun)

HOTEL INTERCONTINENTAL 5*:

de la **540** euro / pers. (mic dejun)

Servicii incluse:

- 5 nopti / 6 zile cazare cu tipul de masa specificat;
- bilet avion cursa charter (air malta) – airbus a319 sau boeing 733 (141 sau 144 locuri)
Bucuresti – Malta – Bucuresti sau Cluj – Malta - Cluj;
- transfer aeroport - hotel si retur;
- asistenta turistica;
- excursie gratuita – harbour cruise pentru rezervari facute pana pe 24 noiembrie.

Tehnica loviturii de stat

o carte semnată de Curzio Malaparte, apărută la Editura *Nemira*, Colecția *Biblioteca de politică*, în traducerea Mihaelei Gliga

Curzio Malaparte (1898, Prato – 1957, Roma) a fost scriitor, jurnalist și diplomat italian. A studiat la *Collegio Cicognini* și la *Universitatea La Sapienza*, din Roma. A luptat în Primul Război Mondial, apoi a urmat o carieră în diplomatie, pe care a abandonat-o în favoarea jurnalismului și a literaturii. În 1920 a aderat la Partidul Fascist și a devenit pentru un timp teoretician al fascismului.

În 1924 a înființat publicația *La Conquista dello stato*, apoi, în 1926, împreună cu

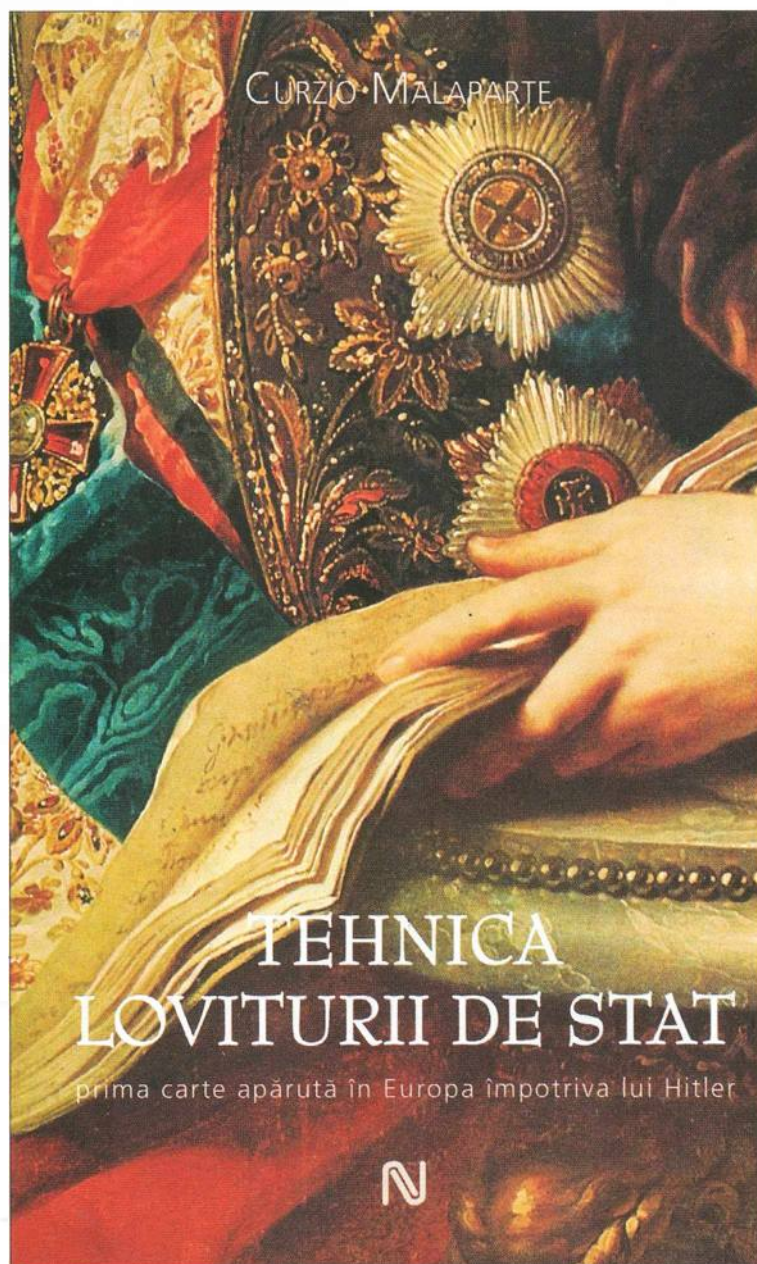
Massimo Bontempelli, revista *900*, publicație de avangardă, la care au colaborat Pablo Picasso, James Joyce sau dadaști, ca Soupault. În 1930 a fost directorul ziarului *La Stampa*. Conflictul dintre el și fascism a început în momentul în care a denunțat

abuzurile lui Mussolini, și a atins punctul culminant în 1931, când a publicat în Franța volumul *Tehnica loviturii de stat*, în care i-a atacat pe Hitler și pe Mussolini.

Această libertate de opinie va fi plătită scump, prin interzicerea publicării volumului în Italia și în Germania, apoi prin exilarea autorului în insula Lipari timp de cinci ani și alți câțiva la închisoarea Regina Coeli. Ca o ultimă provocare, în 1957, înainte de a înceta din viață, Malaparte a aderat la comunism. Dintre volumele publicate, amintim: *I custodi del disordine* (1931), *Kaputt* (1943), *Due anni di battibecco* (1955), *Journal d'un étranger à Paris* (1966).

Tehnica loviturii de stat – prima carte apărută în Europa împotriva lui Hitler.

Lovitura de stat nu este rezultaanta unei anumite conjuncturi politice sau sociale, ci este, în primul rând, o acțiune cu caracter „tehnic”: ea nu presupune declanșarea obligatorie a unei stări de necesitate sau intervenția maselor, ci existența unui grup de oameni decizi, capabili, chiar în condiții de normalitate, să paralizaze centrii nervoși ai vieții naționale. Modelele de urmat în această privință sunt, după opinia autorului, Troțki și Mussolini.

Geniala carte a lui Malaparte a

fost scrisă în 1930, la Torino, și interzisă în Italia până în 1948. A apărut prima dată în Franța în 1931, apoi în Germania în 1932, unde profetiile ei s-au adeverit curând: în ianuarie 1933, când Hitler a luat puterea, dar și mai târziu, în iunie 1934, când tot Hitler a exterminat aripa extremistă a propriului său partid. Iată așadar o lucrare de referință pentru orice lovitură de stat, trecută sau viitoare.

Profil

În 1990, Banca Comercială Română (BCR) a fost înființată prin preluarea operațiunilor comerciale ale Băncii Naționale a României (BNR).

BCR, membră a Grupului Erste, este astăzi cel mai important grup financiar românesc, cu activități naționale și internaționale diversificate desfășurate prin intermediul sucursalelor și agențiilor sale, fiind principalul operator pe piețele de capital, leasing, asigurări – generale și de viață, administrare de fonduri de pensii și asset management, prin companiile specializate ale Grupului BCR. Această structură integrată asigură o bună satisfacere a nevoilor clienților și o poziție favorabilă pentru BCR în procesul de consolidare a piețelor financiare din România.

BCR mai deține subsidiare bancare la Londra – Anglo-Romanian Bank Limited, cu un capital de 100 milioane EUR având sucursale la Frankfurt și București – și în Republica Moldova – sucursala BCR Chișinău, precum și o reprezentanță la Moscova.

BCR este cea mai mare bancă din România, administrând active care depășesc 16,5 miliarde EUR. Banca are, în prezent, 532 de sucursale și agenții în întreaga țară, având unități în majoritatea municipiilor și orașelor cu peste 10.000 de locuitori. Banca le oferă clienților întreaga gamă de produse și servicii bancare, inclusiv servicii de Internet banking, mobile banking și e-commerce, emite 23 tipuri de carduri de debit și credit și operează cea mai mare rețea națională de terminale electronice – peste 1.400 ATM-uri și 12.000 POS-uri.

Unul dintre punctele forte care sprijină excelența BCR îl reprezintă personalul bine pregătit și dedicat, implicat în toate activitățile și afacerile băncii. 60% dintre angajați sunt femei, bine reprezentate la nivel de top management (51%) și middle management (66%).

1998: Înființarea BCR Chișinău în Republica Moldova

2001: BCR face primii pași spre o nouă organizare – primul supermarket financiar-bancar: BCR Securities este înființată în ianuarie, BCR Leasing în martie și BCR Asigurări (o companie de asigurări non-viață) în decembrie.

2002: Înființarea BCR Asset Management

2003: BCR este prima bancă românească care obține certificarea ISO 9001:2000 pe baza auditului de calitate realizat de Moody International.

2005: În octombrie este lansată Universitatea BCR – prima universitate corporativă din România – și este înființată BCR Asigurări de Viață (o companie de asigurări de viață).

În decembrie, BCR devine prima bancă căreia îi este decernat Premiul Calității J. M. Juran, pentru implementarea cu succes, prin proiectul Managementul Calității Totale, a unor principii solide de afaceri, cum sunt concentrarea pe obținerea rezultatelor, pe satisfacția clienților și leadership, prin implicarea atât a angajaților, cât și a managementului, prin dezvoltarea de parteneriate și printr-un comportament social responsabil, dovedind astfel că întreaga comunitate BCR este direct și activ angajată în atingerea adevăratei excelențe.

În decembrie, a fost înființată BCR Asigurări de Viață.

2006: În octombrie s-a finalizat procesul de privatizare. Grupul Erste a devenit acționarul majoritar la BCR.

2007: În iunie 2007 a fost înființată BCR Administrare Fond de Pensii.

Obiective strategice

1. Consolidarea poziției Băncii în sistemul băncilor comerciale românești
2. Creșterea valorii Băncii pentru acționari, protejarea tuturor părților care au interes în bancă
3. Creșterea satisfacției clienților prin furnizarea de servicii de cea mai bună calitate
4. Restructurarea funcțională, prin adoptarea unei structuri organizatorice îmbunătățite a rețelei și centralei Băncii
5. Consolidarea bazei de capital
6. Reducerea profilului riscului și îmbunătățirea calității activelor
7. Consolidarea caracterului de bancă universală
8. Perfecționarea pregătirii, motivării și recompensării personalului
9. Guvernanta corporativă eficientă

Ratinguri:

Moody's		Baa3
S&P		BBB-
FITCH		A-

Cei mai mari jucători din România, după total active – cotă de piață (decembrie 2006, în %):

1	BCR	26,2
2	BRD	16,3
3	Raiffeisen	8,3
4	HVB – Țiriac	5,1
5	Banca Transilvania	4,7

Sursa: Banca Națională a României (BNR) și băncile comerciale

Cei mai mari jucători din România, după total credite – cotă de piață (decembrie 2006, în %):

1	BCR	26,6
2	BRD	20,2
3	Raiffeisen	7,6
4	HVB – Bank	5,4
5	Banca Transilvania	4,7

Sursa: Banca Națională a României (BNR) și băncile comerciale

Cei mai mari jucători din România, după total depozite – cotă de piață (decembrie 2006, în %):

1	BCR	23,9
2	BRD	19,1
3	Raiffeisen	10,2
4	Banca Transilvania	5,6
5	CEC	45,5

Sursa: Banca Națională a României (BNR) și băncile comerciale

Contact:

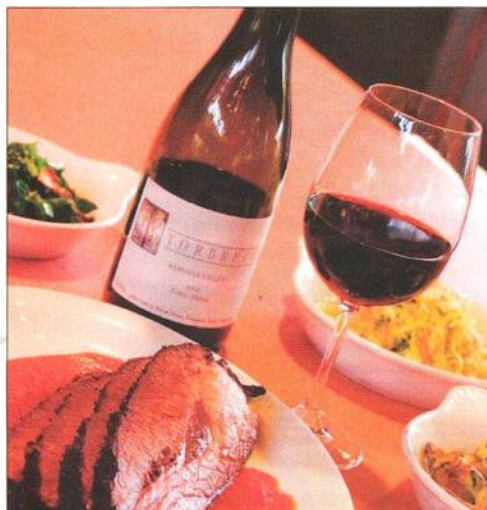
Banca Comercială Română, Bd. Regina Elisabeta nr. 5, București, 030016 România, www.bcr.ro
Relații cu presa – Tel.: 0040 (21) 312.00.56, Fax: 0040 (21) 313.01.17, e-mail: comunicare@bcr.ro
Relații cu investitorii – Tel.: 0040 (21) 313.98.93, e-mail: investors.relations@bcr.ro

Vin, inimă, sănătate

„Beți un pahar de vin zilnic!”, este îndemnul cardiologilor la simpozionul *Vinul și sănătatea* desfășurat în Aula Academiei Române și organizat de Academia de Științe Medicale și Oficiul Național al Denumirilor de Origine pentru Vin. Da, Zeul Bachus are dreptate când spune că un pahar de vin nu face rău. Urmașii lui Hipocrate au confirmat prin studii aprofundate aceasta. Medicul german Paracelsus afirma încă din secolul al XVI-lea că: *Dacă vinul este un aliment, un medicament sau o otrăvă e problemă numai de dozaj*, iar celebrul biolog francez Louis Pasteur a spus pe bună dreptate că *vinul este cea mai sănătoasă și mai igienică băutură*.

Afecțiunile cardiovasculare sunt principala cauză de mortalitate și morbiditate, ele reprezintă 65% din totalul deceselor în lume, afectând vârste din ce în ce mai mici (30–40 de ani) în lume. Hipertensiunea arterială, fumatul, obezitatea, diabetul zaharat, sarea în exces, lipsa efortului fizic și alcoolul în exces contribuie toate la apariția afecțiunilor cardiovasculare. Pentru evitarea tuturor acestor probleme există *un prieten*, iar dacă e consumat în exces *un dușman*, numit *vin natural din struguri 100%*. Profesor dr. Eduard Apetrei a evidențiat în cadrul simpozionului

Vinul și sănătatea că alcoolul provoacă două efecte principale în organism: efecte metabolice și efecte asupra organelor cum ar fi sistemul nervos central, inima și aparatul digestiv. Dacă e consumat în cantități excesive, alcoolul, deci inclusiv vinul, provoacă: tahicardie (acelerări ale bătăilor inimii), tulburări de ritm cardiac, hipertensiune arterială, cardiomiopatie dilatativă și insuficiență cardiacă. Nu mai vorbim că afectează SNC, poate duce la alcoolism și comă alcoolică, produce steatoză hepatică, ciroză. Pe de altă parte, în mediile medicale din lume

se vorbește despre așa-numitul paradox francez al vinului.

„Mortalitatea cardiovasculară în Franța s-a dovedit a fi în mod paradoxal și neașteptat mai mică decât în alte țări industrializate cum ar fi SUA,

Anglia, în ciuda consumului de alimente identice. S-a sugerat: consumul de grăsimi este contrabalansat de consumul moderat de vin. Dar HDL-colesterol era la fel și la francezi și la englezi și la americani. S-a demonstrat ulterior că, băut cu măsură, vinul scade reactivitatea trombocitelor responsabile de anghina pectorală, infarctul miocardic, are efect antioxidant și, mai ales vinul roșu, are efect pozitiv prin

carnitină (levocarnitină) asupra metabolismului miocardic”, a explicat prof. dr. Eduard Apetrei în cadrul simpozionului. Mai mult, în o serie întreagă de spitale din lume bolnavilor cardiaci, după un infarct miocardic, li se permite să consume la masă un pahar de vin. S-a constatat că vinul reduce riscul complicațiilor cu 52%, un procent important față de abținerea. Astfel specialiștii au întocmit un grafic, în care s-a creat așa numita curbă J potrivit căreia un consum ridicat de alcool/vin crește riscul de a face boli cardiovasculare, un consum moderat de vin duce la protejarea împotriva afecțiunilor inimii, iar abținerea presupune un risc mai mare în a avea probleme cardiovasculare. Sfatul medicilor este, așadar, să se bea zilnic câte 200–300 ml de vin, roșu de preferință. Sigur, cantitățile pot fi mai mari un pic pe perioada de iarnă. Se pare că nordicii beau mai mult alcool decât orientalii (fiindcă orientalii au gene mai puțin tolerante la alcool). Există o bază genetică diferită de la individ la individ privind toleranța la vin, prin urmare o diferență individuală de absorbție a vinului. De obicei persoanele care au probleme digestive – de pildă, suferă de o anumită afecțiune a ficatului – vor avea toleranță redusă, chiar zero la vin. În plus, dacă se bea vin pe stomacul gol va fi absorbit rapid față de consumarea vinului după masă, când efectul vinului e progresiv.

Text: Alice-Claudia Gherman

Sfatul cardiologilor este:
controlați factorii de risc, tratați hipertensiunea și diabetul, nu fumați, consumați vin natural din struguri în cantități moderate și veți vedea că el face minuni pentru sănătatea dumneavoastră.

Eu voi dona, dar tu?

Proiectul *Eu voi dona, dar tu?*, inițiat de către Fundația Donatorilor Benevoli de Sânge, în parteneriat cu Primăria Sectorului 2 și Societatea Națională de Transfuzie Sanguină din România, s-a desfășurat în perioada ianuarie-noiembrie 2007. Scopul proiectului a fost să informeze și să motiveze tinerii spre a dona benevol sânge și totodată să cultive spiritul voluntar. Proiectul a cuprins 23 de licee din Sectorul 2, în care au fost ținute prelegeri și s-au împărțit materiale promoționale.

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bielei. *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitaminol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.01.2008

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Abonează-te la REBUS
Cuvintele te premiază!
peste

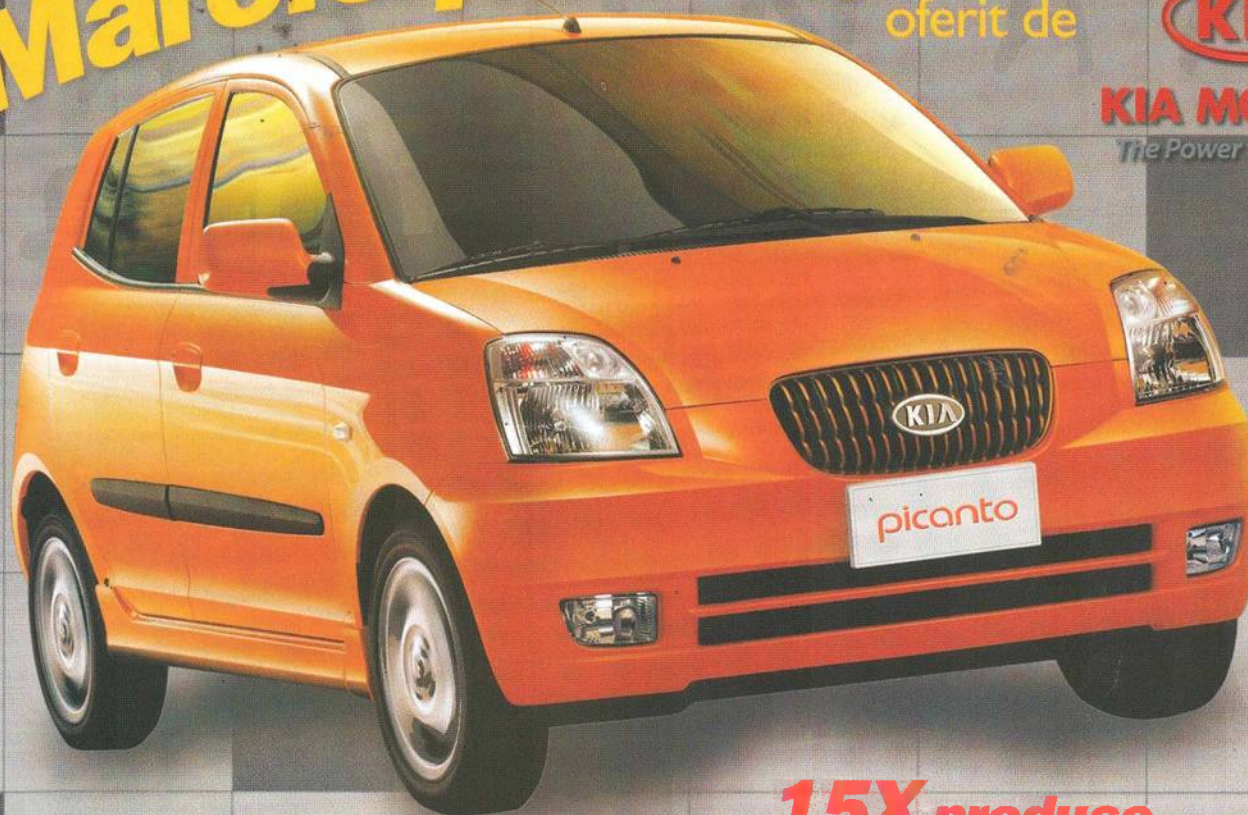
2000 DE PREMII

Marele premiu

oferit de

KIA MOTORS
The Power to Surprise

2X excursii

în Tunisia oferite de

**15X produse
electrocasnice**

oferite de

ZANUSSI

Thinking of you

Electrolux

AEG

Electrolux

1000X cărți

oferite de

HUMANITAS

și încă 1000 de alte premii

REBUS

o revistă editată de

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Meli Melo

Preț 59,99 lei

Preț 79,99 lei

Preț 79,99 lei

Preț 39,99 lei

Preț 99,99 lei

Preț 49,99 lei

Preț 19,99 lei

Preț 29,99 lei

Preț 39,99 lei

Preț 49,99 lei

Preț 49,99 lei

Câștigătorii
concursurilor
din Flacăra
nr. 11/2007:

Europa Travel
Bilau Valentina
Timișoara, jud. Timiș

Tritonic
Filip Aurelia Gabriela
Ploiești, jud. Prahova
Nanu Valentina
Călărași, jud. Călărași
Ștefănescu Yasmin
Adriana
București
Dogaru Angelica
Călărași, jud. Călărași

La Marque
Tucanu Ovidiu
București
Tiulescu Ana-Maria
București
Babonete Diana-Alina
București

La Bastille
Lucianu Veronica
București
Jeleanu Corina
Ploiești

Europa Travel
Botină Patricia-Larisa
Călărași, jud. Călărași

Laropharm
Terneșiu Maria
Ploiești, jud. Prahova
Coman-Kund Liviu
Călărași, jud. Călărași
Timișoara, jud. Timiș

Laropharm
Balogh Ileana
București, jud. București
Măndreanu Iliana
Ploiești

LA MARQUE

hand made shoes & bags

STR. LUTERANĂ NR. 3

La Marque este un atelier de creație de genți, încălțăminte și accesorii din piele. Toate produsele sunt lucrate manual, din materiale de cea mai bună calitate, aduse din Italia și Franța, iar accesoriiile sunt spectaculoase. Gențile sunt fabuloase, lucrate în regim UNICAT. Show-room-ul se găsește în str. Luterană nr. 3, vizavi de Biserica Luterană, în București. Răspundeți corect la următoarea întrebare și puteți câștiga produse La Marque:

Unde se găsește magazinul **La Marque**?

Trimiteti taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.01.2008

Premiile constau în două perechi de pantofi și o poșetă, toate din colecția de seară.

Vă rugăm să specificați în plic ce măsura de pantofi doriți.

VAL DUNA

Carl Reh

Carl Reh vă propune să savurați gama de vinuri VAL DUNA, pentru consumul imediat. Cele 12 sortimente oferă o paletă generoasă care satisface toate gusturile! Vinurile VAL DUNA sunt primele vinuri din România ambalate la Bag-in-Box! Vinul, ambalat de mulți ani în Bag-in-Box (BIB) de trei litri, oferă consumatorului final următoarele avantaje: după deschidere, pentru minimum șase luni, vinul nu își schimbă calitățile deoarece aerul nu poate pătrunde în interiorul pungii (bag); prețul/litru este net mai avantajos față de cel pentru sticlă; este ușor de transportat și depozitat, datorită formei cutiei (box); ambalajul este reciclabil. Din gama VAL DUNA fac parte Fetească Neagră, Blanc de Roumanie, Rose de Roumanie, Noir de Roumanie, Chardonnay etc. Soiul Fetească Neagră este unul dintre puținele soiuri dacice care se mai întâlnește astăzi în cultură. Longevitatea lui se poate explica și prin calitatea bună a vinurilor roșii obținute. VAL DUNA Fetească Neagră are toate caracteristicile tipice soiului, de la culoare (roșu purpuriu cu nuanțe pământii) până la gustul tipic de prună afumată. Răspundeți corect la următoarea întrebare:

Cum se numește ambalajul la trei litri sub care se pot achiziționa vinurile VAL DUNA?

Trimiteti taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.01.2008

Puteți fi unul dintre cei patru fericiți câștigători ai unui BIB - VAL DUNA Fetească Neagră!

oriflame

natural swedish cosmetics

Un ten frumos și sănătos este cartea de vizită a fiecărei femei. Dar ce ne facem atunci când vremea nefavorabilă ne afectează negativ tenul, uscându-l și provocând roșeața atât de inestetică? Cu atât mai mult este agresat tenul uscat, senzația de disconfort fiind considerabilă.

Soluția vine de la specialiștii Oriflame, prin produsele de îngrijire a pielii din gama Cranberry. Acestea au la bază extract din merișor, ale cărui proprietăți de protejare a tenului, în special celui uscat, sunt recunoscute. Acesta întărește sistemul lipidic natural de apărare a tenului, menținându-i nivelul optim de hidratare. Noutatea adusă de către Oriflame constă în faptul că merișorul este cultivat organic, ecologic special pentru a-i fi păstrate nealterate toate beneficiile naturale. Gama Cranberry este compusă din cremă abrazivă, loțiune tonică, lapte demachiant și cremă hidratantă pentru față, asigurând astfel îngrijire completă tenului pe timpul iernii.

Cranberry Winter Scrub

Cremă abrazivă

Cremă abrazivă, special concepută pentru anotimpul rece, cu extract natural din merișor. Exfoliază delicat tenul, conferindu-i un aspect strălucitor chiar și iarna. Testată dermatologic. Pentru toate tipurile de ten, în special pentru cel uscat. 75 ml

Cranberry Winter Toning Water

Loțiune tonică

Loțiune tonică, cu extract natural din merișor. Îndepărtează impuritățile catifelează pielea și o pregătește pentru aplicarea cremei. Testată dermatologic. Pentru toate tipurile de ten, în special cel uscat. 150 ml

Cranberry Winter Milk Cleanser

Lapte demachiant

Lapte demachiant cremos, cu extract natural din merișor. Îndepărtează machiajul și curăță delicat tenul fără a-l usca. Testat dermatologic. Pentru toate tipurile de ten, în special cel uscat. 150 ml.

Cranberry Winter Face Cream

Cremă hidratantă pentru față

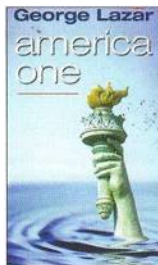
Cremă protectoare pentru față, special concepută pentru anotimpul rece cu extract natural din merișor.

Protejează tenul de frigul iernii prin întărirea sistemului lipidic natural de apărare. Testată dermatologic. Pentru toate tipurile de ten, în special cel uscat. 75 ml

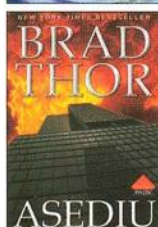
Autorul, Cătălin Moșoia ne propune în volumul *Jurnalism de știință*, apărut la editura Tritonic, să aruncăm o privire asupra ziariștilor care scriu despre domenii greu accesibile publicului larg: matematică, biologie, fizică, genetică etc. Sunt puțini ceretătorii care comunică rezultatele cunoașterii lor, și asta adesea la insistențele ziariștilor.

Louise Boni, comisar-șef al poliției din Freiburg, secția Criminalistică Delicte capitale, ea trebuie să găsească un călugărul japonez care bănuiește rănit, numai în sandale și sutană, prin peisajul de iarnă de la nord-est de Freiburg. *Crima Zen*, un roman de Oliver Bottini.

În 2051, datorită Tratatului de eliminare a poluării, de la New Washington, schimbările climatei – fenomen cunoscut drept *Pre-facerea* – s-au încheiat. A rămas în urmă o lume dezbinată, în care fiecare luptă pentru propria supraviețuire. Trecută prin distrugătoare Războaie de Secesiune, America a reușit reunificarea. *America One*, un roman de George Lazar.

Scott Harvath este agent anti-tero sub acoperire al Departamentului Securității Naționale. În roman *Aseidiu* el îl aduce din Montreal un algerian, constructor de bombe, în timp ce o altă echipă aduce din Somalia pe șeful celor care se ocupă cu armele de distrugere în masa din Al-Qaeda. Aceste mișcări atrag reacția organizației teroriste care lansează un atac asupra New York-ului. Un thriller de Broad Thor, unul dintre cei mai în vogă scriitori americani de azi.

Care sunt titlurile Tritonic propuse pentru concurs luna aceasta?

Poți obține unul dintre cele trei premii (constând în câte două titluri de carte) propuse la concurs.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1,
cod 013701, sector 1, București până la data de
24.01.2008

Premiile se vor acorda prin tragere la sorți.

Carol Fashion

Fustă Preț 60 lei,
Compleu Preț 195 lei
Palton Preț 250 lei
Jachetă Preț 200 lei

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristica lunii decembrie

Conjunctura din această perioadă va favoriza activitățile casnice și schimbările în cămin. Călătoriile vor fi și ele avantajate, indiferent că este vorba de afaceri sau de divertisment.

Berbec (21.03 - 20.04)

Dorința de a călători se va concretiza mai ales în a doua jumătate a lunii. N-ar fi exclus nici să primești vești de la prietenii de pe alte meleaguri. Unele dintre neplăcerile cu care v-ați confruntat până acum în cămin își vor găsi o rezolvare. Investițiile pe care le veți face în această perioadă nu vă vor aduce rezultate imediate.

Taur (21.04 - 20.05)

Veți avea o mulțime de cheltuieli, dar veți reuși să vă descurcați foarte bine. Nu vă implicați în activități financiare riscante, căci ați putea avea surprize foarte neplăcute. Stresul și excesul de activități ar putea genera probleme de sănătate pe fond nervos. Spre sfârșitul lunii este posibil să finalizați un proiect mai vechi.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Nu sunteți într-o formă nemaipomenită, așa că nu este cazul să vă implicați în activități care v-ar putea supra-solicita. Evitați discuțiile în contradictoriu. Colaborările nu vă sunt avantajoase; traversați o perioadă în care ar fi mai bine să faceți totul de unul singur. Relația cu prietenii vă va ajuta să depășiți cu bine greutățile.

Rac (22.06 - 22.07)

Comunicarea cu cei din jur va fi ceva mai dificilă, îndeosebi în primele zile ale lunii. Chestiunile profesionale vor fi prioritare pentru dv., mai ales că vor fi foarte multe de făcut. Acordați ceva mai multă atenție sănătății, altfel veți avea ceva neplăceri. Un prieten va avea un succes de care vă veți bucura împreună.

Leu (23.07 - 23.08)

În anturajul dv. apropiat vor exista unele animozități. N-ar fi exclus ca un prieten să aibă nevoie de ajutorul dv. De cheltuieli nu veți scăpa, dar nu are de ce să vă pară rău, mai ales că veți avea ocazia să vă satisfaceți unele mofturi. Unul dintre planurile dv. mai vechi va fi sprijinit de o persoană cu funcție.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Sunteți agitat, neliniștit și aveți tendința să vă implicați în mai multe activități odată. Cel mai bine ar fi să o luați mai încet, altfel nu veți reuși mare lucru. Acasă veți avea multă treabă. Nu este exclus să se deterioreze ceva, ceea ce va determina un consum suplimentar de bani și de nervi.

Balanță (23.09 - 23.10)

Este posibil să primești bani sau un cadou mai consistent. Dacă vi se propune o colaborare, nu stați pe gânduri, căci vă va aduce cu siguranță câștiguri peste așteptări. Proiectele pe care le aveți pentru timpul liber vor suferi unele modificări, dar acest lucru nu vă va deranja câtuși de puțin.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Vă cam nemulțumește situația financiară, dar nu există soluții, cel puțin pentru moment. Cheltuielile vor fi peste așteptări, dar cum veți reuși să găsiți soluții, nu aveți de ce să vă faceți griji. Din punct de vedere sentimental, situația dv. are toate șansele să se îmbunătățească în mod vizibil.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Nu este un moment favorabil pentru a vă asuma riscuri de orice fel. Dacă veți fi mai prudent, veți avea multe de câștigat. Activitățile de divertisment vor fi prioritare pentru dv. în această perioadă, iar propunerile de distracții nu vor lipsi. La începutul lunii ar trebui să fiți mai atent cu problemele de la serviciu.

Capricorn (22.12 - 20.01)

La serviciu vă veți confrunta cu situații care mai de care mai dificilă. Veți munci din greu, mai ales că nici colegii nu se vor arăta prea dornici să vă ajute. N-ar strica să vă faceți un program care să cuprindă ceva mai multă odihnă. Pe acasă ați rămas în urmă cu multe treburi, care au devenit urgente și nu mai pot fi amânate.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Veți avea unele neînțelegeri cu ființa iubită legate de proiectele pentru timpul liber. Nu are nici un rost să vă încăpățânați pentru că nu veți reuși decât să vă enervați inutil. Dacă doriți să plecați într-o călătorie, aveți toate șansele să obțineți o aprobare sau actele necesare.

Pesti (19.02 - 20.03)

Agitația de care dați dovadă vă împiedică să realizați ceea ce v-ați propus. Orientați-vă energia spre o singură activitate. Nu prea veți avea spor la treburile din gospodărie, de aceea apelați la sprijinul celor apropiați. O sumă de bani care vi se datora de mai mult timp vă va intra în buzunar.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobantilor 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

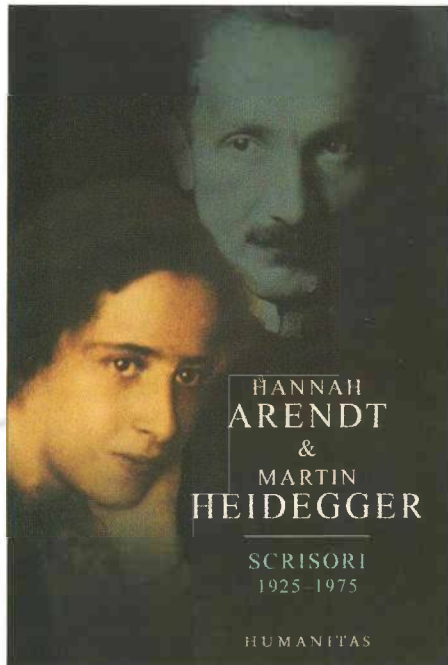
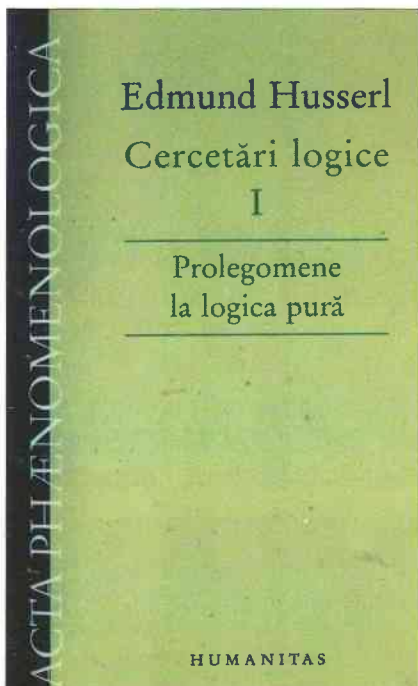
Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

UN TRIUNGHI FILOSOFIC & LIVRESC: HEIDEGGER, HANNAH, HUSSERL

LOVE STORY CU HANNAH & MARTIN

„Ți-am mai spus cândva, scrie Martin Heidegger – că mi se întâmplă să uit cât de greu trăiești, voi, tinerii, în ziua de azi – ceea ce nu înseamnă că aș vrea să fiu considerat bătrân. Însă epoca, mediul și structura generației voastre vă împovărează viața încă de foarte devreme, astfel încât voi obosiți mai ușor și mai des, și asta într-o epocă neavând nimic de oferit”. Are, într-adevăr, epoca de oferit ceva pentru studenții lui Heidegger? Este deja începutul modernismului. Și mai este chiar „la belle époque”. *Pas tres belle, pour Martin.* Este și epoca în care se naște Constantin Noica, iar pentru Noica, indiscutabil epoca a avut ceva de oferit. A fost *trebnică*. În ciuda faptului că a avut și o aspră porție de detenție. Însă Heidegger se referă, cumva, și la ritmul timpurilor moderne. Nu mai puțin la *timpul social*. Dar, se ridică întrebarea, are, cu adevărat, ceva de oferit „epoca noastră”? Da, cea în care trăim. Nu cumva procesul de *împovărare* a tinerilor nu numai că a continuat, dar s-a și amplificat? „E o epocă, mai apucă să continue Heidegger, în care totul se perimează rapid, în care doar cei foarte puternici și capabili să lucreze în tăcere se mai pot angaja în ceva adevărat, fără să atragă privirile și fără prea mult tam-tam”.

Cartea (apărută și ea la Editura HUMANITAS), care include în sine corespondența lui Martin Heidegger cu Hannah Arendt, mai are cel puțin un personaj ilustru, Edmund Husserl. De curând, tot la Editura HUMANITAS, a apărut volumul I din *Cercetări logice, Prolegomene la logica pură*. Despre ambele cărți, acum împreună.

mod de a fi pe care să le trăiești în comun și cât de mult le căutați.” Ceea ce lipsește este comunitatea.

DASEIN-UL ȘI LUMEA ÎNCONJURĂTOARE

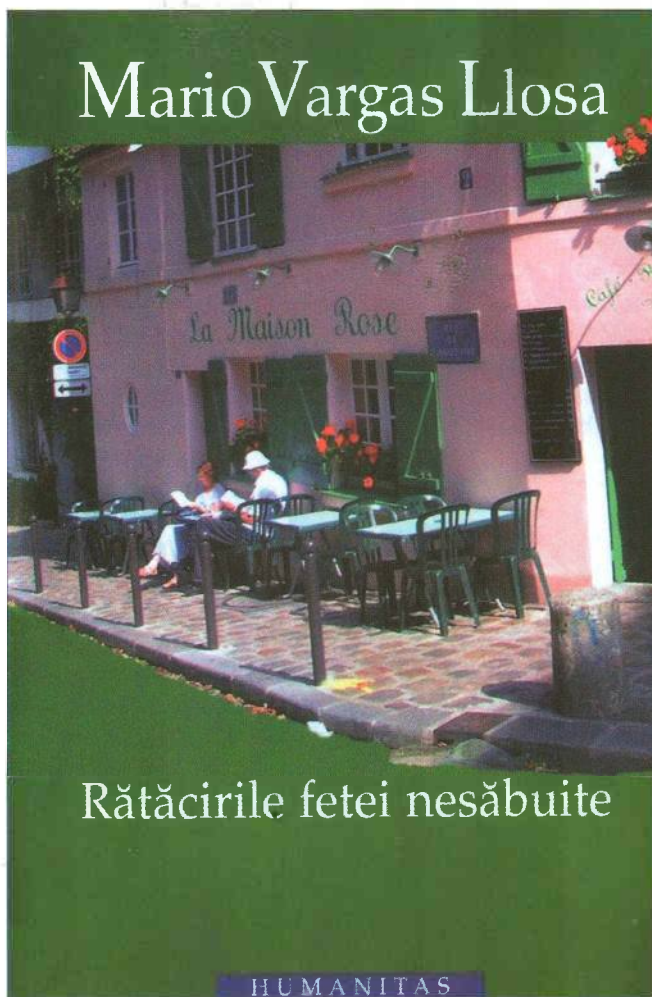
„Însă faptul că un fenomen precum *Dasein*-ul este trăit de lumea lui înconjurătoare, amăgindu-se doar că trăiește el însuși, lucrul acesta este pus în evidență cu o asemenea măiestrie încât deocamdată mă concentrez exclusiv asupra acestui aspect. Sunt un cititor foarte greoi și, în plus, sunt foarte chinuit și slăbit de *cornul* meu din frunte.” Sinea, trăită de lumea înconjurătoare. Și jocul Mayei: atunci când nu știm cine pe cine trăiește. Ne trăiește *cornul* din frunte? Agya Chackra? Sau noi trăim durerea? Suferința? Cine ne trăiește? Agya, durerea, *cornul* inorogului cel cu un singur corn? Și, deja, apare o distincție occidentală: eu, sinele și lumea înconjurătoare – cu care un gânditor *metafizic*, precum Guenon, probabil nu ar fi de acord. Către Hannah, Martin o și spune, pe mai departe: „Viața ta va fi bogată și nu va putea fi niciodată un eșec. Această credință valorează mai mult decât tot ceea ce reușim să obținem în viață prin simplele noastre performanțe.” Credința valorează mai mult decât performanța. Să fie o supraperformanță ea-însăși?

SERIOZITATEA AUTENTICĂ ȘI SERIOZITATEA FALSĂ

Tot Heidegger este cel care spune: „Teologia te-a acaparat cu totul. Nici nu e de mirare. Asta face parte din natura ei. Și nu e neapărat semnul cel mai rău dacă ai ajuns să crezi că toată strădania de până acum a fost zadarnică. Rămâne doar întrebară dacă ți-ai dozat corect seriozitatea, ceea ce, desigur, este o *artă*. Poate că ar trebui, vrând să te apropii de cunoaștere, să mizezi mai mult pe entuziasm. Însă asta nu înseamnă nici să te lași în voia *curiozității*, nici să te mulțumești cu o asimilare superficială, ci să rămâi pur și simplu deschisă pentru tot ce înseamnă posibilitatea de a înțelege.” Și adaugă: „Dacă mă uit la tinerii din ziua de azi, am mereu senzația unei închegări premature, senzația că își iau prea în serios *seriozitatea* lor. Nu au nimic din temeritatea pe care o aveam noi și pe care continuăm s-o avem, ce-i drept, într-o formă modificată.” Nu este seriozitatea autentică. Ci e una falsă, născută „prin imitația a ceea ce este considerat îndeobște ca serios”. Nu o seriozitate obținută la capătul unei trăiri, a unei convingeri. Nu prin jubilație.

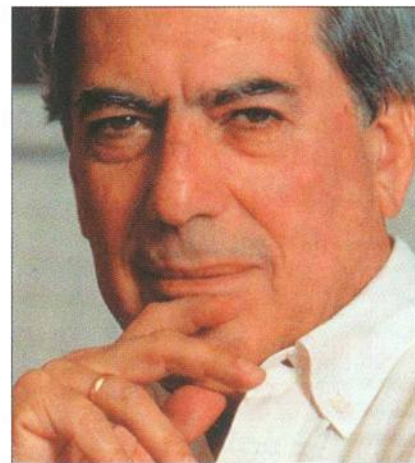
HUSSERL. Personaj important în viața și, prin consecință, și în corespondența lui Heidegger, Edmund Husserl este obsedat de logica pură precum poezii de poezia pură. Cum a ajuns el dedicat *logicii & demersului* aferent? „...Deveneam, spune el, în *Prefața la prima ediție*, tot mai conștient de faptul că logica timpurilor noastre nu se ridică la înălțimea științei actuale pe care este chemată să o clarifice”. În *Introducere*, el expune premisa: „O divergență de opinii la fel de mare în legătură cu definiția logicii, ca și în privința tratării acestei științe.” Plastic, Husserl pune problema astfel: „Există o știință a numerelor, o știință a figurilor geometrice, una a regnului animat etc., însă nu există științe distincte despre numerele prime, trapeze, lei, nici despre toate astea luate împreună.” Edmund Husserl reia problema și de la o mai veche aserțiune a lui Immanuel Kant: „În special cu privire la logică a formulat Kant celebra sentință, pe care ne-o însușim și noi aici: *Nu avem o sporire, ci o deformare a științelor atunci când facem ca granițele lor să se întrepătrundă*. Ceea ce definește condiția științelor interdisciplinare, a materiilor de graniță.

LLOSA: RĂTĂCIRILE UNEI FETE...

Am citit cu sufletul la gură cartea peruanului. Nu că nu mi-ar cădea în mână cărți bune. Dar, uneori, se întâmplă ca, o vreme, să uiți gustul artei. Nu al literaturii de bună calitate. Nu al filosofiei. Ci al artei adevărate, pur și simplu. OK, dar dând peste Llosa (cartea mi-a făcut-o cadou un prieten apropiat, de ziua mea), plonjezi din nou în spațiul fermecător al artei pure, ca heroina. Și, de fapt, e singura heroină pe care o gust: arta e singurul drog legal, oriunde & pretutindeni, amin & de-a pururi. Cartea e un fel de *Madame Bovary*, varianta Llosa. Personajul central, cel care pulsionează epicul, e unul feminin, forte, figură memorabilă. Micuța Lily cunoaște multe travestiuri peste vreme, de altfel, în spaniolă, volumul poartă chiar un nume sugestiv: *TRAVESURAS DE LA NIÑA MALA*. Așa se și întâmplă:

„fata rea”, nume sugestiv, ales dintru început, „traversează” epoci, stiluri, orașe, mode, vârste. Dar rămâne, esențială, *fata rea*. Iar băiatul, ca de basm, cel care și narează, rămâne *băiatul bun*. Rolurile sunt, astfel, distribuite. Editura HUMANITAS a dat lovitura: estetic, cartea mi se pare capabilă să concureze la una dintre cele mai bune cărți apărute în românește, pe 2007 (deși, în spaniolă, ea a apărut în 2006, traducerea noastră fiind executată, cu acuratețe, de Luminița Voina-Răuț). Scrisă la un nivel aproape de impecabil, sigur, cu decoruri și butaforii de carton (asumate), pentru că numai povestea de dragoste contează, una clar cu ochii întorși spre ideal. Cu un conținut sado-mazo, de telenovelă nu sud-americană, ci, mai degrabă, rusească, story-ul se ridică la artă, din contingent, prin intensitatea sentimentului. Prin sacrificiul aproape „religios” pe care personajul masculin îl face, așa cum scriitorul se „sacrifică” pentru artă. Lily e muza, doar, Lilith, femeia dinaintea Evei, acea *mala mujer*, datorită căreia suferim noi influența negativă a astrelor. Personajul masculin, cu un caraghios nume de Ricardito Somocurcio, este torturat efectiv de micuța Lily, cu arderea cu care Dmitri Karamazov este chinuit de Grușenka. Un roman de dragoste cu adevărat orbitor, dus până la incandescență. De mult nu am mai citit o asemenea nebulie amoroasă, care să fie, până la capăt, acablantă: și, semn al unei opere memorabile, confundarea lectorului cu personajele, distribuirea lui în roluri masculin-feminine, indignarea în fața unor scene este deplină. Llosa reînviază amorul, e drept, în forma lui desuetă, romantică, dar cu un parfum atât de puternic. Rețeta poate părea banală, dar nu este. O poveste de dragoste în Paris. Dar care, culmea, se reîncarcă, la Londra. *Reloaded, again, in Japan*. Și care mai zvâcnește, încă o dată, în Madrid. De fiecare dată, ea este „sub timp și sub mode”. Sau, dimpotrivă, deasupra. De fiecare dată, apare un prieten care moare. Și epocile se schimbă, așa, precum decorurile din actele unei piese. Vremea hippioților. Globalizarea în Țara Soarelui Răsare. Cu parfum de curse hipice, tipic englezești. Evident că decorul cel

mai fastuos e Parisul, dar fiecare secvență din celelalte capitale seamănă cu o fugă, un declic existențial pentru cele două personaje. Incompatibilitatea lor rămâne aceeași și este dată de caracterul „imposibil” al *fetei rele*. Semnificativ, fiecare dintre capitole poartă un nume care punctează povestea, aparent fără legătură cu ea – sau colateral. *Micuțele chiliene* se referă la „deghizajul” celor două surori adolescente. *Luptătorul de gherilă* e cu totul altceva, introduce în sceneta pariziană un personaj, Paul, care, mai târziu, va fi caracterizat în absență. *Pictor de cai în swinging London* lansează în scenă un alt prieten al lui Ricardo, care își încheie existența la capătul „perioadei londoneze”. *Tălmăciul de la Chateau Meguru*, poate cel mai pasional (după cum anteriorul este „cel mai tragic”), parcurge o altă poveste de dragoste, pe același fundal nipon. *Copilul fără voce* își găsește în Yilal expresia perfectă pentru sufocarea îndrăgostitului care nu își poate împărtăși iubirea. *Arhimede, constructor de diguri*, este chiar întâlnirea cu tatăl iubitei. Povestea începe să amestece tot mai multă mizerie, dramă și strălucire, pe măsură ce avansează în fir epic și al vârstei. Epilogul, Marcella în Lavapies, este coda tragediei, atinge cinelul dramei efective. „Fata îndărătnică” moare așa cum a trăit, vindecată doar (pe termen scurt) de boală. Ia năravul, cu ea, în mormânt. Iar „băiatul bun” ajunge, din tălmăci, autor.

text: Mihail Gălățanu

Leul înaripat înseamnă SIGURANȚĂ

**Interviu
cu
Gabriela
Casapu,
director
de marketing
Generali**

▼ Este imaginea importantă pentru o companie care acționează în domeniul asigurărilor?

– Imaginea este vitală pentru orice organizație, fie că este vorba despre construcții, sănătate, politică sau asigurări. S-a demonstrat științific faptul că, de cele mai multe ori, consumatorii/clientii fideli ai anumitor produse/servicii nu le deosebesc de altele similare-competitoare. Ei consumă/mănâncă/se îmbracă/ beau... imagini. Situația este cu atât mai delicată în cazul asigurărilor și serviciilor. Dacă în cazul produselor de larg consum, care sunt tangibile, consumatorii le pot încerca, gusta, mirosi, vedea, în cazul asigurărilor vorbim doar despre o hârtie, pe care o înmănăm clienților contra unei sume de bani. Însă aceștia înțeleg importanța majoră a respectivei „hârtii” în cazul producerii riscului asigurat. Astfel, imaginea pe care o au despre noi se traduce în primul rând prin încrederea în companie. O imagine bună a organizației are o influență decisivă asupra reușitei în afaceri. Și invers, o imagine negativă afectează, uneori într-o manieră incredibilă, succesul unei organizații. Există mai multe categorii de imagini care trebuie construite și întreținute: imaginea instituției, imaginea produselor sau serviciilor oferite, imaginea managerilor instituției sau autoimaginea personalului instituției. În cazul companiilor care acționează în domeniul asigurărilor, am observat că funcționează foarte bine efectul Halo – imaginea de marcă sau imaginea organizației se extinde de cele mai multe ori asupra imaginii de produs.

– Care sunt coordonatele unei campanii de PR la Generali România?

– Termenul de „campanie” (la fel ca și cel de „strategie” sau „tactică”) provine din domeniul militar și desemnează totalitatea acțiunilor întreprinse de o armată a unei țări într-un interval de timp bine determinat și într-un scop strategic. În mare parte, sensul s-a păstrat și în domeniul relațiilor publice. Astfel, o campanie de PR presupune implementarea unor strategii de comunicare, având ca scop atingerea anumitor obiective ale organizației. În cazul Generali, au fost implemen-

tate de-a lungul timpului mai multe tipuri de campanii de PR: de poziționare, de informare publică, de educare a publicului, de consolidare a reprezentărilor etc. Orice campanie de PR adoptată de Generali presupune parcurgerea unor etape standard obligatorii: definirea problemei de soluționat, stabilirea scopului și a obiectivelor, analiza situației, precizarea categoriilor de public-țintă, programarea strategiei de acțiune (eventuale schimbări în organizație sau în oferta de produse oferite,

schimbări în atitudinea și comportamentul angajaților) și de comunicare (conținutul mesajului, mijloacele de comunicare etc.), stabilirea bugetului și a calendarului, evaluarea planului de comunicare și, eventual, corectarea lui, în funcție de rezultate. Dar am încercat ca, pe lângă respectarea etapelor logice ale unei campanii de comunicare, să nu facem rabat de la valorile Grupului Generali și să fim, totodată, pe cât de creativi și „out-of-the-box” posibil.

– Ce canale de comunicare ați folosit pentru campaniile Generali?

– În ceea ce privește canalele de comunicare internă, ne-am folosit de newslettere interne sau buletine informative, e-mail, scrisori sau notificări, circulare, site www.generali.ro, team-building-uri sau petreceri interne corporate. Mesajele către exterior le-am transmis printr-un mix de mijloace de comunicare: conferință de presă, interviuri, apariții TV, intervenții radio, comunicate sau informații de presă, fotografii, pliante, broșuri, cataloage de prezentare, e-newslettere, direct mailing, călătorii de presă, prezentări și documente electronice, declarații de poziție, târguri de specialitate, prelegeri, seminarii, site etc. Considerăm că, inclusiv sigla companiei, sediul Generali și chiar angajații Generali reprezintă purtători de mesaje corporate. Poate că folosim canale de comunicare clasice, dar cred că diferența este dată de modul în care sunt ele folosite. Ne place să credem că am reușit să fim strategii și, totodată, să aducem o notă personală, creativă, tuturor acțiunilor de comunicare inițiate.

– Campaniile din România sunt influențate de campaniile Grupului?

– În mod clar, ținem cont de valorile Grupului și de declinarea lor în campaniile de la nivel internațional. Dar planificarea și implementarea campaniilor din România depind în principal de specificul realității locale și de problemele cu care se confruntă Generali Asigurări în România. Ne adresăm unor clienți cu un profil socio-demografic și psihologic diferit. Obșnuințele de consum sunt altele.

De asemenea, realitatea economică și financiară din România este particulară și își spune cuvântul. Toți acești factori își pun inevitabil amprenta asupra campaniilor desfășurate în România.

– Care au fost produsele promovate cel mai mult în 2007?

– Obiectivul principal la nivel de comunicare a fost consolidarea brand-ului în rândul target-ului din România și, ca atare, am ales să nu desfășurăm campanii de produs.

„Timp liber? Sinceră să fiu, nu prea am. Când ajung acasă, îmi place să urmăresc știrile zilei și să mă răsfaț cu beletristică. Deși nu s-ar zice, îmi place să gătesc și să pregătesc tot felul de surprize culinare. Weekend-ul este dedicat de obicei prietenilor. În schimb, mi-ar plăcea, de exemplu, să merg mai des la teatru.”

„De multe ori sunt întrebată de ce sloganul companiei este «Sub aripile leului».

Mă bucur că am această ocazie să expun exact semnificația siglei și a sloganului companiei. Pentru aceasta trebuie să ne întoarcem puțin privirea spre trecut, în sec. IV î. Hr. În acea perioadă leul înaripat era utilizat de cuceritori pentru a simboliza «conducătorul pe pământ (leul) și în cer (vulturul)». Mai târziu, în sec. IX d. Hr., venețienii au adus moaștele Sf. Evanghelist Marcu din Alexandria în Veneția, și au transformat leul înaripat, din simbol militar într-unul religios – simbol al sfântului Marcus Evanghelistul –, iar Sfântul Marcu a devenit astfel protectorul Veneției. Simbolistica leului înaripat care își ține laba pe o carte inscripționată cu textul «Pace ție, Marcus, Evanghelistul meu» este una a păcii, fapt ce a determinat Generali să adopte ca siglă, în anul 1848, Leul Sfântului Marcu, pe care îl păstrează și astăzi. Pentru Generali «Leul înaripat» trimite la valorile de siguranță și orientare către client a companiei noastre. Conform studiilor realizate la jumătatea acestui an, sloganul Generali este cel mai cunoscut dintre toate cele ale competitorilor locali, iar leul înaripat este, de asemenea, foarte bine cunoscut ca emblemă a companiei.”

Această decizie se explică prin faptul că, deși Generali este unul dintre cei mai mari jucători la nivel mondial, în România brand-ul nu era foarte cunoscut, din cauza faptului că, până în 2004, strategia companiei a fost mai mult „Business 2 Business”, și mai puțin retail. Prima campanie de comunicare către retail a fost la sfârșitul anului 2005. De atunci, comunicăm încontinuu în primul rând brand-ul Generali. Avem nevoie de notorietate. În prima parte a anului 2007, am mers pe o campanie de imagine. Am dorit să fixăm în mintea consumatorului puterea de clienți care au avut încredere în noi și faptul că, și în România, suntem pregătiți să oferim aceleași servicii de calitate. Am dorit să ne poziționăm ca un mare jucător, atât la nivel mondial, cât și local, o companie cu lungă tradiție, dar, în același timp, modernă, orientată în primul rând spre client. În a doua parte a anului a venit marea provocare: pensiile private obligatorii. În luna septembrie am lansat campania de promovare a Fondului de Pensii Administrat Privat Aripă – „Semnături importante în viața ta”. Ținând cont de succesul înregistrat până acum de Generali Fond de Pensii, care a reușit în aproximativ două luni să înregistreze la fondul său 200.000 de participanți și să se situeze pe locul 3 în topul fondurilor de pensii, precum și de reacțiile din partea partenerilor și a clienților Generali, campania „Semnături importante în viața ta” este una reușită, contribuind substanțial la realizarea obiectivului Generali Fond de Pensii.

– Cât de important este site-ul în comunicarea cu clienții?

– Site-ul www.generali.ro asigură o interfață atât cu clienții, partenerii de afaceri și angajații actuali, cât și cu potențialii clienți și angajați. Site-ul reprezintă unul dintre principalele canale de comunicare, prezentând informații despre oferta de produse, legislație, rețea teritorială și informații corporate: istoric companie, date financiare, capital și acționariat, management etc. Site-ul este actualizat în permanență cu noutăți din domeniul asigurărilor. Pe de altă parte, pe orice adresă de internet Generali din lume ai intra, veți vedea același corporate-design. Așadar, site-ul este considerat a fi o componentă esențială în imaginea Generali. Conform trafic.ro, www.generali.ro ocupă locul 47 în categoria Companii/Firme, având un record de vizitatori/zi de 1.427.

– Ați obținut un premiu pentru calitate. Ce a însemnat acest lucru pentru dumneavoastră?

– În luna decembrie a anului trecut am primit din partea unei cunoscute reviste specia-

lizate de asigurări „Premiul special pentru calitatea serviciilor”. De asemenea, în 2002 am obținut Premiul „Steaua internațională de platină pentru calitate”, iar în 2000 „Premiul Internațional de Excelență și Calitate”. Toate aceste premii reprezintă pentru noi recunoașterea profesionalismului echipei și a portofoliului de produse oferite pe piața româ-

nească. Corelând premiile cu rezultatele excelente obținute de Generali (de exemplu, în primele nouă luni ale anului 2007 am subscris cu 34% mai mult comparativ cu aceeași perioadă a anului 2007), pot spune că facem treabă bună și asta ne motivează să fim și mai competitivi în continuare.

– În materie de CSR ce proiecte aveți?

– La nivel global, Grupul Generali este în permanență atent la nevoile comunităților locale și își îndeplinește datoria morală față de acestea prin susținerea cercetărilor științifice, în special a celor medicale. Avem inițiative caritabile, promovăm evenimente culturale și artistice, susținem inițiativele educaționale și sportul, în încercarea de a spori calitatea vieții. Nu în ultimul rând, Generali se implică în protejarea mediului înconjurător. Există chiar un comitet Generali responsabil cu ecologia, care implementează în prezent strategii de informare a angajaților și de încurajare a unui comportament benefic mediului înconjurător. În România, Generali Asigurări a desfășurat mai multe proiecte, începând cu un program ecologist intern, numit „De natură responsabili”, care presupune colectarea hârtiei folosite în vederea reciclării. Cu banii obținuți pe hârtia colectată se cumpără copăcei care sunt plantați în București, în locurile unde nu există verdețură. De asemenea, sunt o mulțime de alte proiecte cu caracter social, cultural și sportiv pe care Generali Asigurări le sprijină și le va sprijini și în viitor.

– Bănuiesc că în departamentul de marketing al Generali este vorba de o echipă care pune în practică toate aceste proiecte pe care le dezvoltați. A fost greu/ușor să construiți această echipă?

– Nu este ușor să găsești și să păstrezi în echipă specialiști în marketing, care să se pleze perfect domeniului asigurărilor și să îndeplinească, totodată, standardele de profesionalism impuse de Generali. Dar, zic eu că am reușit să formăm împreună o echipă încheagată, bine pregătită din punct de vedere profesional și foarte implicată în consolidarea și dezvoltarea companiei.

– Sunteți responsabilul de marketing al unei importante companii de pe piața românească de asigurări. Vă considerați un exemplu de succes?

– Sunt în această industrie de mai puțin de doi ani. Despre mine, ca un „exemplu de succes” în această piață, cred că putem să vorbim abia după încă 5 ani, când rezultatele companiei vor reflecta acest succes. Putem vorbi despre mine doar din prisma experienței și a profesionalismului acumulate de-a lungul unei cariere de aproape zece ani în domeniul comunicării.

– Cum colaborați cu alte femei manager din această zonă de activitate?

– Încerc să învăț de la alte femei manager care activează în România, cu atât mai mult cu cât unele sunt adevărate „exemple de succes”.

Text: Raluca Șeinoiu

Testamentul de ciocolată

Imaginează-ți o carte. O carte mare, de ciocolată. O carte ale cărei pagini cu miros de migdale, de cacao și unt de arahide freamătă când sunt atinse. O carte vie suspendată la granița dintre realitate și fantastic, dintre viață și moarte, dintre dragoste și ură. O carte ca o poartă miraculoasă între aici și dincolo. Poți să muști din paginile ei și o să călătorești într-o altă lume.

„Da, Mile zicea că are o carte. Spunea că are o carte de ciocolată. Zău că așa spunea. Și că fiecare pagină a acestei cărți e un bilet spre o altă lume. Că lumea asta a noastră devine transparentă când folosești cartea și că poți pași prin ea fără să o atingi. Că poți trece prin uși fără să le deschizi, că poți zbura ori că poți umbra pe sub pământ, că poți să vezi lucruri pe care în mod normal nu ai cum să le întâlnești. Și că poți să privești direct în sufletul oamenilor. Că acolo vezi dacă sunt buni sau răi. Și că-ți spune cartea de-i alb sau de-i negru, că fiecare om are un semn care-ți arată dacă e făcut de Domnul sau de diavol. Că, spunea Mile, a învățat și necuratul să facă oameni. Și, mai zicea Mile, eu fusesem făcut de Domnul. Eu, Axinte, Leo și Bănică. Și Mile, firește. Dar că toți ceilalți sunt răi. Că-s mânați de diavol. Că-s stricați, așa, ca merele căzute din copac. Și că pata lor se întinde până-i cuprinde cu totul. Putregaiul.”

(Testamentul de ciocolată)

Imaginează-ți o femeie. Nu, nu o femeie. Imaginează-ți cea mai frumoasă femeie din lume. O femeie atât de frumoasă încât, dacă ar putea, Dumnezeu însuși și-ar vinde sufletul pentru o noapte alături de ea. Doar că, ce necaz, ce mare necaz, femeia este îndrăgostită. De diavol.

„Avea ochi negri-tăciune Cala. Și gene lungi, și părul lins, întunecat. Și pielea albă și fără nici un rid, fără nici un por mai deschis decât trebuie, fără nici un coș răătăcit în deșertul fin al obrazilor, fără nici o cicatrice pierdută pe frunte. Pe Cala o curtaseră toți bărbații care o văzuseră. Măcar în gând o curtaseră. Măcar în vis îi mângâiaseră sânii. Măcar în șoaptă o ceruseră în căsătorie. Să fi fost zeci ori poate sute de doctori, de măcelari, de tâmplari vâjnoși ori cadre militare puse la patru ace, zeci de ofițeri de miliție tâmpiți ori barmani spilcuiți, o mulțime de crescători de albine, de

vânzători la alimentara ori de pictori cu părul nepieptănat. Când o vedeau, bărbații începeau să bâzâie, să chițăie ori să nechez. Se bălbăiau, se-nroșeau ori se-mpiedicau. Iar Cala plutea ca o zână brunetă pe lângă mesele din restaurantele în care mâncau, pe lângă mașinile pe care le conduceau, peste plaja pe care ei își întindeau cearșafurile pentru a se întinde la soare, plutea prin orașul acela micuț aruncat la malul mării, așa cum un copil aruncă o piatră în baltă, dar piatra se oprește în noroiul de pe marginea ei. De frumoasă ce era, Cala plutea printre clădirile orașului acela stămind șoapte, gemete și lacrimi. Cala rupea inimi așa cum un copil își rupe hârtiile, neștiind că în mâinile lui sunt ferfenițe bancnote albastre de sute de lei.”

(Tinerețea doamnei Cala)

Imaginează-ți o fetiță. O pustoaică albă într-o șatră de țigani. O fetiță frumoasă cu o carte de ciocolată, grăbită să-și îplinească destinul.

„O chema Cala și era albă. Alde ta'su spuneau că-i fata lor. Că au făcut-o pe malul unui lac cu lapte în loc de apă, că a nins în vara când s-a născut și că un cal alb cu un corn în frunte i-a urmărit tot timpul. Că nouă luni s-a ținut după ei, dar că nimeni nu a reușit să-i vâre zăbala în gură. Și că după ce Cala s-a născut, calul a dispărut. Spuneau că-i fermecat, că face vorbește cu păsările, că face stelele să cadă, dar că nu...”

(Copilăria doamnei Cala)

Marian Coman s-a născut pe 21 mai 1977 la Mangalia. În prezent locuiește în Galați și este redactor-șef al cotidianului Obiectiv – Vocea Brăilei. A publicat prima sa povestire în 1995, la vârsta de 17 ani, fiind laureatul mai multor premii de creație literară, printre care premiul de încurajare al Convenției Europene de Science-Fiction 2006 și premiile KULT pentru „cel mai bun volum de debut” și pentru „activitate literară de excepție” în 2006, respectiv 2007.

Marian COMAN a publicat proză în mai multe reviste și antologii. Volumul său de debut, Nopti albe, zile negre a apărut în 2005 la Editura TRITONIC.

Fiindcă autorul a mâncat în timpul elaborării textului foarte multă ciocolată, volumul poate conține urme de arahide, alune, migdale etc.

Imaginează-ți că o voce îți șoptește cele mai înfricoșătoare secrete. Că știi felul în care a murit vecina ta și că nu poți face nimic. Să fie sângele de pe mâinile tale lucrul care te oprește să vorbești?

„Nu știu când am început să le aud întâia dată. Am impresia că prin liceu. Făceam seralul și ajungeam mai mereu mort de somn la ore. Și într-o seară de-asta, în timp ce o profesoară plictisită ne predă nu știu ce porcării despre Constituție, m-am întors să aud mai bine ce-mi șoptește colegul din spate. Însă eram în ultima bancă și în spatele meu se aflau doar paltoanele colegilor de clasă, spânzurate în cuier.

Șum-șum-șum, mi-a părut că fac paltoanele, însă nu, sub ele nu se ascundea nimeni. Din altă parte veneau zgomotele alea.

DIN CAPUL TĂU!!!, a bubuit vocea, și-am căzut din bancă, ținându-mă cu mâinile de tample.”

(Amnezia mov)

Imaginează-ți acum că ții în mână o carte de ciocolată și că în fața ta stă cea mai frumoasă femeie din lume. Nu, nu este nici un miracol, nu este nici un blestem. Ai intrat în lumea cărții pe care tocmai o scriu. Dacă este suficient de senin și privești cu atenție în sus ai putea să vezi cum apăs tastele din care se nasc personajele din jurul tău.

(Marian Coman)

America One sau America No 1

Dacă au început să apară thrillere românești la Tritonic sau la Rao, înseamnă că, totuși, cititorii noștri au început să depășească prejudecățile!

Nu l-am cunoscut pe George Lazăr. Am vorbit la telefon. Mike Hăulică mi-a arătat un print al romanului său. Era cam târziu pentru GAUDEAMUS. Mi-au spus că e deja redactat și corectat. Că

poate încercăm totuși...

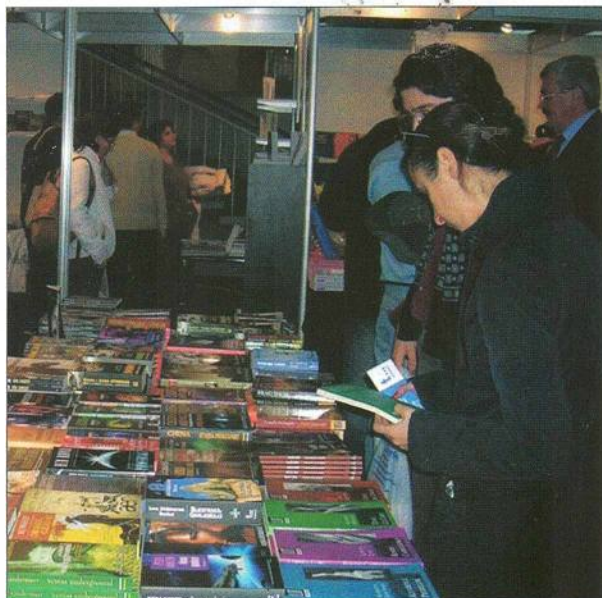
Am luat printul într-o seară și m-am așezat la birou. Primele pagini m-au nedumerit – multă știință, aparate complicate, un science-fiction clasic. M-am

mutat pe un fotoliu, vădit incomodat de dimensiunea colilor – A4 – și de faptul că nu reprezentau o carte legată – la fiecare câteva minute pierdeam o foaie pe covorul din sufragerie.

Apoi am uitat de toate astea și m-am lăsat prins de acțiune.

Pe la două noaptea, cu ochii plini de cioburile oboselii, m-am întrebat unde sunt și ce fac...

Prin Autarhia

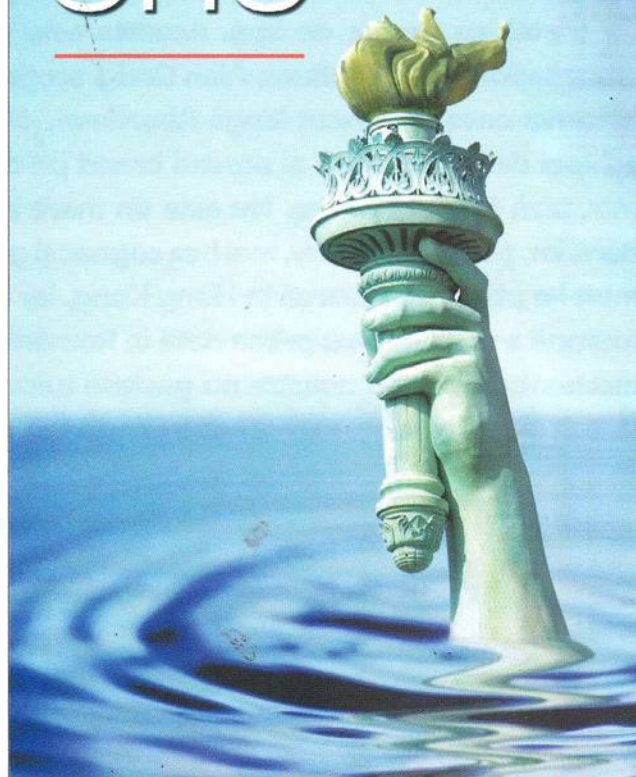
George Lazăr a absolvit facultatea de electrotehnică, specializarea automatizări și calculatoare, la Iași, în urmă cu douăzeci de ani. A urmat facultatea din dragoste pentru electronică, pasiune pe care o avea de la zece ani și care i-a adus mai multe premii județene, universitare și naționale.

În studenție, a fost membru al cenaclului QUASAR din Iași, condus de regretatul Dan Merișca, și a publicat mai multe schițe SF în *Opinia Studențească*, povestiri în suplimentul ARGONAUT al CONVORBIRILOR LITERARE, în *Cronica* și în revista *Magazin*. Una dintre povestiri a fost selectată și inclusă de Alexandru Mironov în antologia *Cosmos XXI, Întâmplări într-un Univers al Păcii* iar o alta a fost inclusă în antologia *Quasar 001*, apărută în 2000, la Iași, cuprinzând cele mai bune povestiri din existența cenaclului. A obținut o mențiune – înmănată de Vladimir Colin – și un premiu la Convențiile Naționale ale Cenaclurilor SF de dinainte de Revoluție. Locuiește în Botoșani unde, de mai bine de doisprezece ani, conduce trustul local de presă format din cotidianul MONITORUL DE BOTOȘANI, RADIO FIX, tipografia Mediator și o rețea de difuzare presă, cărora recent li s-a adăugat revista lunară SCI-FI MAGAZIN care este distribuită în toată țara.

George Lazăr este căsătorit și e tatăl a doi băieți de care este foarte mândru. În prezent lucrează la un alt roman din categoria Hard SF construindu-l în ritmul lui lent și meticolos, atent la detalii, care amintește izbitor de bestseller-urile anglo-saxone. *America One* se află la tradus, fiind deja inițiate tratative cu agenți literari pentru publicarea romanului în Statele Unite.

George Lazăr america one

Europeană sau în New Washington?

Cu arma în mână într-un dirijabil de luptă?

În tunelul transatlantic?

Sau poate în Estul Sălbatic?

(Această noțiune m-a amuzat cel mai mult! Mai ales că o bucată substanțială de roman își are acțiunea la o fermă – orașel din Muntenia-Oltenia, nu se spune clar, dar ar putea fi o localitate de pe lângă Dunăre!)

M-am trezit teleportat din Balta Albă a lui 2007, într-o Europă aflată într-o decadentă dictatură a anului 2051...

Ce are acest roman, în opinia mea, thriller și mai puțin SF?

Are de toate!

Aventuri și confruntări armate, iubiri imposibile, politică și ecologie, ritm și un buchet de elemente de suspans!

Deși autorul se încapătănează să-și zică SF, eu aș zice că este un foarte bun eco-thriller!

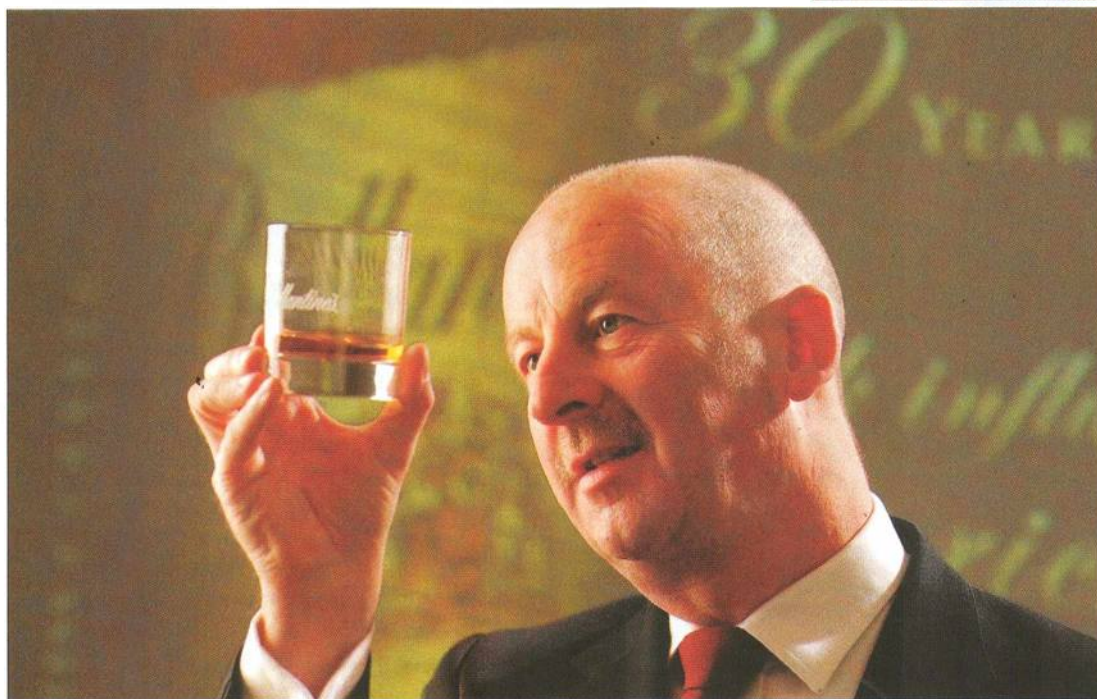
La mai multe, colegă Lazăr!

P.S. Evident America și dragostea înving!

(Bogdan Hrib)

Ambasadorul *Ballantines*, Alan Greig: **D** **cel mai bun whisky**

Îi place să bea *Ballantines* vechi de 17 ani dintr-un pahar de cristal, cu un pic de apă. Aceasta este preferința ambasadorului *Ballantines*, Alan Greig, scoțian până în măduva oaselor, născut lângă Aberdeen. Este liderul echipei de ambasadori ai acestui brand pe care îl promovează în toată lumea. Nu este un mare amator de bere, iar, pe lângă whisky, mai bea cognac și gin. Cel mai mult i-a plăcut să meargă în Hong Kong, iar în această toamnă a venit pentru prima dată în România. Până la momentul discuției noastre nu gustase țuica, dar l-am sfătuit călduros să nu rateze această ocazie.

▼ **Poziția dumneavoastră în compania Pernod Ricard se numește Head of Ballantines Heritage. O denumire somptuoasă, aș zice, dar ce înseamnă acest lucru mai exact?**

– Aș vrea să știu și eu! (râde) Whisky-ul scoțian este un produs de primă clasă, destul de scump, iar oamenii, când cumpără așa ceva, vor să știe ce îl face să fie diferit de produsele concurenței. Pornind de la această premisă, responsabilitatea mea este să îi educ și să îi inspire pe oameni. Lucrez în această companie de mult timp, am început în 1971 și o bucată bună de timp am lucrat în seg-

mentul de producție al whisky-ului. Acum folosesc această experiență pentru a le explica oamenilor de ce este *Ballantines* așa de special. Principala mea misiune este să vorbesc despre istoria și tradiția acestui brand. La fel face întreaga echipă condusă de mine.

– **Ca ambasador al brandului, spuneți povestea acestuia peste tot pe unde mergeți prin lume. Care este cea mai importantă parte a poveștii sau întreaga poveste este importantă?**

– Cred că lucrul cel mai important care trebuie transmis când vorbești despre acest brand este că *Ballantines* este un

blended whisky foarte special, foarte complex, elegant, sofisticat. Este maturat într-un anumit fel, ceea ce îl face să fie subtil, dulce și *soft*. Acestea sunt principalele lucruri pe care încerc să le comunic: ce îl face special și diferit față de produsele concurenței.

– **Ați vorbit despre echipa pe care o conduceți și care alături de dumneavoastră vorbește lumii întregi despre *Ballantines*. A fost greu sau ușor să construiți această echipă?**

– Toți avem *background*-uri diferite. Eu am lucrat în producție, altcineva a lucrat în marketing, altul în PR, altul la vânzări. Deocamdată căutam încă un membru pentru echipă. Cel mai important este ca oamenii să fie pasionați de whisky-ul scoțian și să comunice acest lucru. Un membru al acestei echipe are o viață ocupată și trebuie să fie capabil să facă munca în echipă. Nu a fost ușor să construiesc această echipă. Este un job unic.

– **Faptul că ați lucrat în producție vă ajută în ceea ce faceți acum?**

– Mă ajută enorm și îmi dă mult mai multă credibilitate atunci când vorbesc. Pe de altă parte, am o colegă care a lucrat în PR și asta o ajută în ceea ce face acum. Fiecare a făcut altceva înainte și acesta e un lucru pozitiv pentru toți, deoarece fiecare poate aduce câte ceva nou echipei. Ar fi ideal ca și acest nou membru al echipei noastre să fi lucrat în producție.

– **Sunteți încă atașat de partea de producție?**

– Sigur că da, însă nu m-aș întoarce acum. Munca în partea de producție

în punctul meu de vedere, este făcut în Scoția

Înseamnă să lucrezi într-o lume mică, într-o distilerie. Este un proces mecanic, iar atunci când făceam asta îmi imaginam că fac cel mai important lucru. După ce am acceptat jobul de ambasador, mi-am dat seama că producerea whisky-ului este partea cea mai ușoară. Vânzarea produsului pe o piață unde concurența își face simțită prezența mereu este adevărata provocare. Mi se pare mult mai interesant. A fost perfect pentru mine faptul că am trecut de la producție la vânzare. Întoarcerea mi s-ar părea ceva restrictiv, deși biroul meu este încă la o distilerie.

– **Știu că ați fost numit *Keeper of the Quaich*. Ce a însemnat acest lucru?**

– Un *Quaich* este asemeni unei căni cu toarte de ambele părți. Scoțienii beau dintr-o astfel de cană care este un simbol al prieteniei. În zilele noastre este folosită pentru a servi whisky. În Scoția avem o asociație foarte exclusivistă numită *Keepers of the Quaich*. Nu poți aplica pentru a fi membru al acestei asociații, ci ești invitat. Oamenii invitați sunt considerați a fi contribuit semnificativ la continuarea tradiției whisky-ului. Eu am fost invitat să fiu membru în 2000 și a fost o onoare. Membrii se întâlnesc de două ori pe an la un banchet ce are loc într-un castel din Scoția. Există membri și din afara Scoției, acum asociația numără aproape 20.000 de membri și cred că doar 250 sunt scoțieni.

– **Cum devii membru al asociației?**

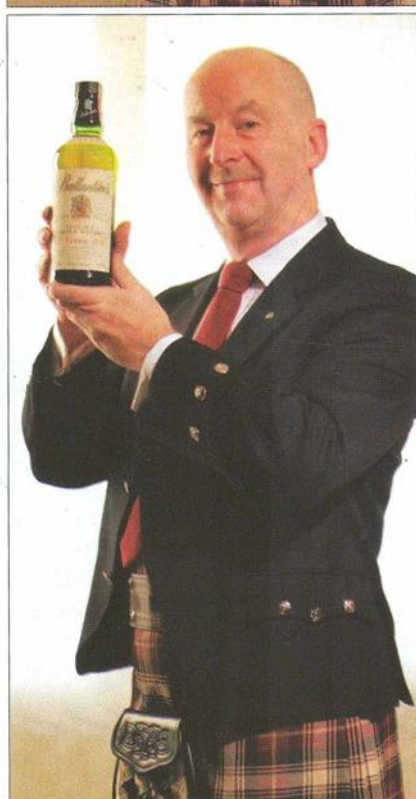
– Există un comitet care face invitațiile la propunerea membrilor. Trebuie să vă spun că membrii nu sunt doar oameni din industrie, ci și scriitori, jurnaliști.

– **Care sunt principalele teme ale comunicării pe care o aveți cu consumatorii?**

– În primul rând, vorbim despre cum este făcut whisky-ul, despre ingrediente și procesele de fabricație. Apoi vorbim despre brand, ce îl definește și ce îl individualizează. Trebuie să transmitem mesajele cheie despre brand. Jobul meu este să vorbesc despre educație, inspirație și relaxare. Câteodată îi invităm pe clienții noștri la un *shooting* sau la o cină scoțiană tradițională.

– **Care este publicul țintă al *Ballantines*?**

– Există cinci tipuri de *Ballantines* și tocmai de aceea și prețul este diferit.

Fiecare sortiment are un public țintă diferit. Cel vechi de cinci ani este unul care se amestecă foarte ușor, iar publicul său țintă este tânăr. Cel vechi de doisprezece ani este destinat celor cu vârste între 30 și 35 de ani, iar cel de 17 ani vechime, fiind și mai scump, este pentru persoanele de peste 35 de ani. Cel de 30 de ani vechime este consumat de persoane mai în vârstă, cu venituri mai mari.

– **Aveți un sortiment preferat?**

– Cel vechi de 17 ani. Este foarte echilibrat și are o aromă dominată de esența de stejar a butoaielor.

– **De ce ar alege cineva să bea un whisky scoțian în loc de un altul produs în altă parte a lumii, unul american, de exemplu?**

– Irlandezii au făcut primii whisky. Acum această băutură este produsă peste tot în lume. În Scoția, whisky-ul este o băutură spirtoasă produsă din cereale și păstrată în butoaie de stejar. În alte țări, sunt folosite alte cereale și licoarea este maturată în altfel de recipiente. Din punctul meu de vedere, cel mai bun whisky este cel făcut în Scoția, pentru că aici sunt cele mai bune ingrediente. Japonezii au încercat să copieze whisky-ul scoțian, însă nu au reușit și nu cred că va putea cineva vreodată. Și apoi tradiția este foarte importantă.

– **Când beau oamenii *Ballantines*?**

– În timpul zilei, *Ballantines Finest* este excelent, deoarece nu te amețește, se amestecă ușor și este proaspăt. Dacă dorește cineva să bea whisky după masă, atunci îi recomand *Ballantines 30*. Iar dacă este vorba despre un fumător de trabuc care vrea să guste ceva bun, îi recomand *Ballantines* vechi de 21 de ani, deoarece este mai *spicy*. Nu există reguli, bei așa cum îți place și ce îți place.

– **Există o regulă pentru modul de servire?**

– De obicei se servește într-un pahar larg și nu prea înalt, de cristal. Acesta aduce un plus băuturii, poate că este doar în mintea mea, dar eu așa recomand. De obicei, eu beau cu puțină apă și sunt împotriva folosirii unei cantități mari de cuburi de gheață. Gheața este bună, dar trebuie utilizată cu moderație. Dar fiecare poate bea așa cum dorește.

text: **Raluca Șeinoiu**

Între două trageri la sorți

Sortii „mondialului” sud-african ne-au hărăzit ca adversare în preliminarii Franța, Serbia, Austria, Lituania și Insulele Feroe
● România a încheiat conturile în preliminariile C.E. 2008 încă dinaintea ultimelor două runde ● **Germania – prima calificată și primul blat (0-3 cu Cehia)** ● **Înfrângerea cu Bulgaria ne-a aruncat în grupa a treia valorică pentru sortii grupelor de la turneul final din Austria și Elveția** ● **Va „ierna” CFR Cluj în fotoliul de lider?** ● **Walter Zenga – „divorț italian” – după Steaua, acum și de la Dinamo** ● **În 2007, sportivii români n-au câștigat nici o medalie de aur la Campionatele Mondiale**

„Nu-mi convine când presa scrie că naționala României este dependentă de Mutu! La mine, cel mai mult contează forța grupului. Prima reprezentativă nu stă într-un jucător sau altul.” (Victor Pițurcă).

În ultima duminică din Brumar, International Convention Complex din Durban (Africa de Sud) a găzduit operațiunea tragerii la sorți a grupelor preliminare pentru C.M. 2010. S-a înregistrat un prim record: 200 de națiuni înscrise. Celor 53 de federații din Europa li s-au rezervat 13 locuri la turneul final. (În America de Sud și Oceania preliminariile sunt în plină desfășurare.) În ceea ce ne privește, se putea și mai bine, dar și mai rău, știți cum se spune. Un prim efect: nu mai putem disputa amicalul programat cu Franța în 2008 (rămân, probabil, cele cu Israel și Italia, iar oferta Argentinei este prea costisitoare). Am ezitat să spunem „turneul final din Africa de Sud” întrucât greviștii refuză să mai lucreze la construirea stadioanelor, constatându-se o mare întârziere în realizarea acestora. Ca atare, FIFA gândește o variantă de rezervă, favorite fiind Spania,

Germania, SUA și Japonia. Cât privește șansele noastre de calificare, credem totuși că e prematur să ne pronunțăm.

Să vedem mai întâi ce ne vor rezerva sortii de la Lucerna, din prima duminică a lui Undrea, privind grupele de la turneul final Euro 2008. Realist ca de obicei, selecționerul Victor Pițurcă apreciază că, dintre celelalte 15 calificate, cel puțin zece echipe sunt mai valoroase decât România (*sic!*). Jucătorii noștri sunt tehnici, dar lipsiți de forță fizică, spre deosebire de cei din Italia, Germania, Olanda ș.a. Ca o concluzie a campaniei încheiate cu succes, Pițu consideră că victoriile din „dubla” cu Slovenia au constituit „cheia” calificării întrucât este foarte greu să motivezi jucătorii ca pe parcursul a numai patru zile să joace cu același adversar și să învingă. Un deziderat al taciturnului antrenor este acela să aibă posibilitatea de a alcătui

două-trei echipe, spre a nu se mai întâmpla ca în Armenia (*n.n.* – atunci ne-au lipsit, din diverse motive, vreo 15 jucători!). Ca atare, Pițurcă a avut o listă cu 46 de jucători, dintre care a apelat la 39. Și în prezent este preocupat de lărgirea lotului, jucători ca Torje sau Keșeru fiind în vizorul său, mai ales în perspectiva C.M. 2010. În funcție de minutele jucate, fiecare component al naționalei va primi sume substanțiale (maxim 265.000 de euro).

Începând din 2009, UEFA a decis ca ocupantele locurilor 3 în grupele *Champions League* să nu mai continue în *Cupa UEFA*, acestea fiind eliminate. De asemenea, campioanele celor mai bine clasate 12 țări în ierarhia coeficienților UEFA vor juca direct în grupe. O veste bună pentru noi, deoarece România se va situa oricum între pozițiile 6 și 12.

Cum-necum, *Liga 1* s-a apropiat de finalul turului. Dacă *Steaua* a pierdut în fața lanternei roșii *U. Cluj*, nici *Rapidul* nu s-a lăsat mai prejos, eșuând pe malul Mureșului (0-1 cu *UTA*, penultima clasată). În schimb, derby-ul *Steaua – Dinamo* (*il classico*), încheiat cu victoria la limită, dar meritată, a „roș-albaștrilor”, prin golul ex-coreeanului Rică Neaga (*foto*), a avut ca deznodământ demisia antrenorului Walter Zenga, cel care fusese mazilit cândva și din tabăra militarilor. *CFR Cluj* va „ierna” probabil în fotoliul de lider, dar continuă să fie favorizată de către arbitri (pentru a noua oară în acest sezon!), care apoi își pun cenușă în cap, ultimul fiind băimăreanul Cristian Balaj. Din Timișoara, Șoseaua Ștefan cel Mare, Ghencea și din Giulești, oficialii au pornit tir încrucișat împotriva ardelenilor care, totuși, mai și joacă fotbal de calitate. Nu este exclus ca, din 2009, FIFA să interzică folosirea a mai mult de cinci strănieri într-o echipă. De asemenea, cluburile nu vor mai putea să-și cumpere locul de promovare, iar antrenorii nu se vor mai putea transfera decât în aceleași perioade cu cele ale jucătorilor.

După ce atleta Marion Jones a recunoscut că a luat substanțe interzise, FIA a decis suspendarea acesteia pentru doi ani.

Handbal. „Urma scapă turma” sau ultima speranță la o medalie mondială printr-o comportare pe măsura valorii a reprezentativei feminine la C.M. din Franța (2-16 decembrie). În plus, câștigarea titlului ne-ar oferi și calificarea directă la J.O. 2008. Oricum, obiectivul este o clasare

între locurile 1 și 4, care să permită țării noastre organizarea unei grupe preliminare (în luna martie).

Jocurile Olimpice 2008. Dacă în 2006 am contabilizat două medalii de aur la C.M. (prin gimnastul Marian Drăgulescu), în 2007 consemnăm una singură, la canoe-4 1.000 m, deci într-o probă neolimpică! Dezamăgit, președintele ANS, Octavian Belu, nu mai crede că a fost un „an de acumulare” sau că „se va produce saltul” în 2008. Situație obiectivă: sunt „sportivi în pragul retragerii, alții cu probleme de sănătate, iar speranțele încă prea crude”. Totuși, secretarul general al COSR, Ioan Dobrescu, speră că totalul medaliilor va fi din două cifre. Până în prezent, 64 de sportivi aveau baremul A îndeplinit. Deși banii nu au lipsit, federații precum cele de atletism, box, haltere, înot, scrimă, tenis de masă au bătut pasul pe loc.

Box. La C.M. de la Chicago, dintre cei opt reprezentanți, șase au fost învinși în primul meci, unul în turul II, doar Ionuț Gheorghe a ajuns în „optimi”. Astfel, s-a ratat calificarea *in corpore* la J.O.

Baschet. Iată o disciplină în care stabilim record după record: la C.E. de la Madrid, naționala de juniori a fost învinsă de Serbia cu 145-37! A fost consemnată, astfel, cea mai categorică victorie din istoria competiției. Și acum, atenție: precedentul „record” data din 2004, când tot

Serbia a dispus de România cu 123-21. Dar, poate că se vor ivi talente și în jocul cu mingea la coș.

Maraton. În cea mai dură probă a atletismului, atleta britanică Paula Radcliffe (foto, alături de fiica sa, Isla) a câștigat întrecerea de la New York, repetând performanța de aici din 2004 și înregistrând a șaptea victorie personală. Mai înainte, într-o altă cursă, la Chicago, pe o căldură excesivă (un mort și 350 de persoane spitalizate), Adriana Pirtea, la debut într-o probă de maraton (este campioană națională la 5.000 și 10.000 m în 2007), mai avea 65 m până la finish, dar a „găsit-o” să sărbătorească triumful cu fanii. Inevitabilul s-a produs a fost ajunsă (și întrecută cu trei secunde!) de etiopiana Berhane Adere. „Costul”: a primit 65.000 de dolari în loc de 125.000!

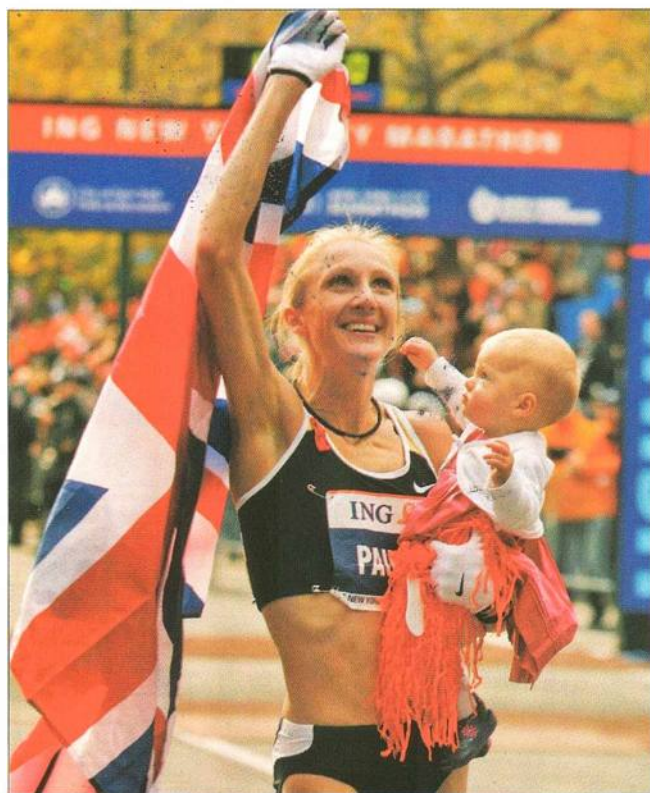
Futsal. La C.E. din Portugalia, reprezentativa României (debutantă la un turneu final) s-a clasat pe locul 6.

Tenis. Justine Henin și Roger Federer conduc autoritar în clasamentele respective. Ultimele „isprăvi”: și-au adjudecat Masters-ul de la Madrid, respectiv Shanghai. La Portland, Cupa Davis a programat finala SUA – Rusia.

Punct final și vă urăm **CRĂCIUN FERICIT** și **LA MULȚI ANI!**

text: **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto: **Rompres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end, în ianuarie, la Sinaia. Fii pregătit să te cazezi în zona rezidențială a Sinaiei, la **Vila Camelia**. Înconjurată de o grădină cu mulți copaci seculari, la câțiva pași de zona istorică a orașului, **Vila Camelia** are parcul cald și atmosfera magică a caselor cu veche istorie dar care oferă confort și servicii moderne. Puteți vizita Mănăstirea Sinaia, Castelul Peleş, Castelul Pelișor iar mai jos gara regală, dar și zona comercială modernă. Pe lângă aceasta vă așteaptă pârtia de schi ori derdelușul pentru săniuș.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:
Care este destinația concursului Europa Travel în luna ianuarie?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

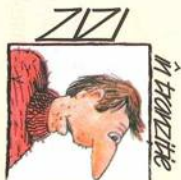
Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.01.2008

Concurs
EUROPA TRAVEL

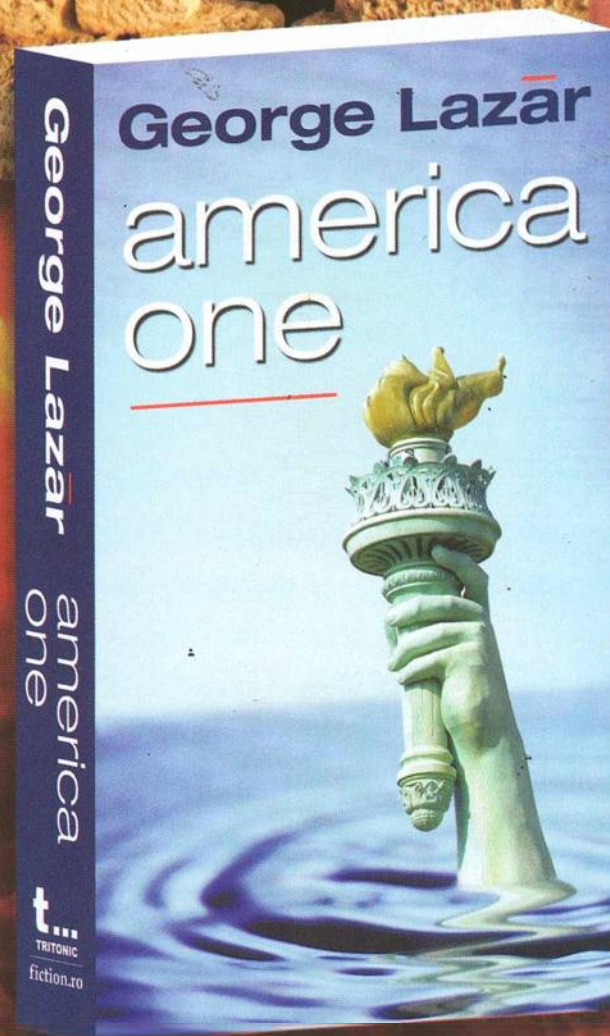
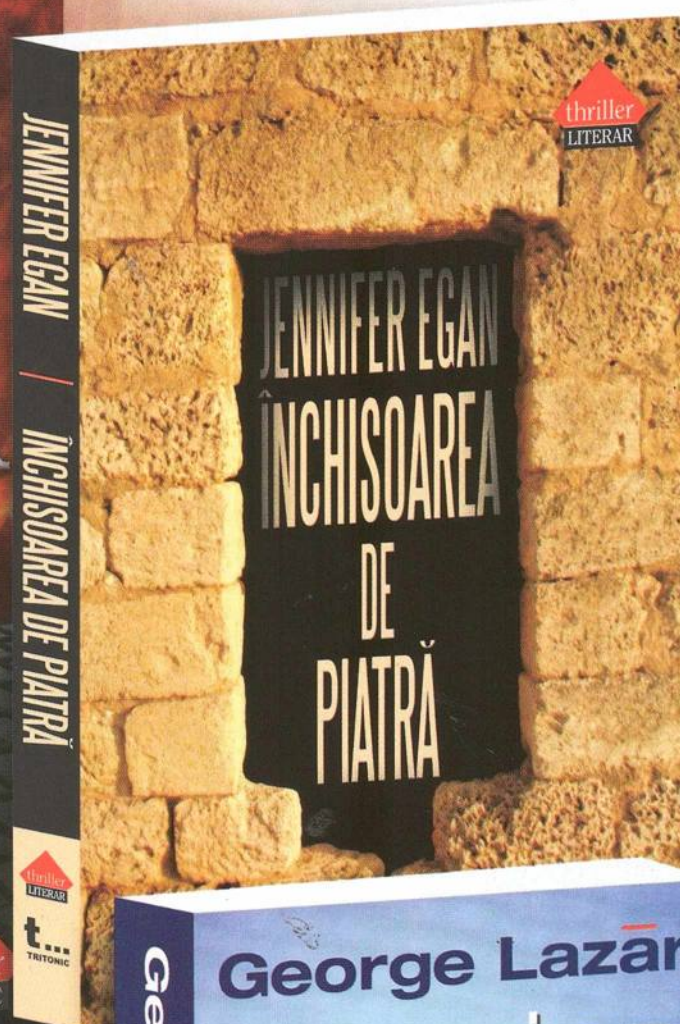
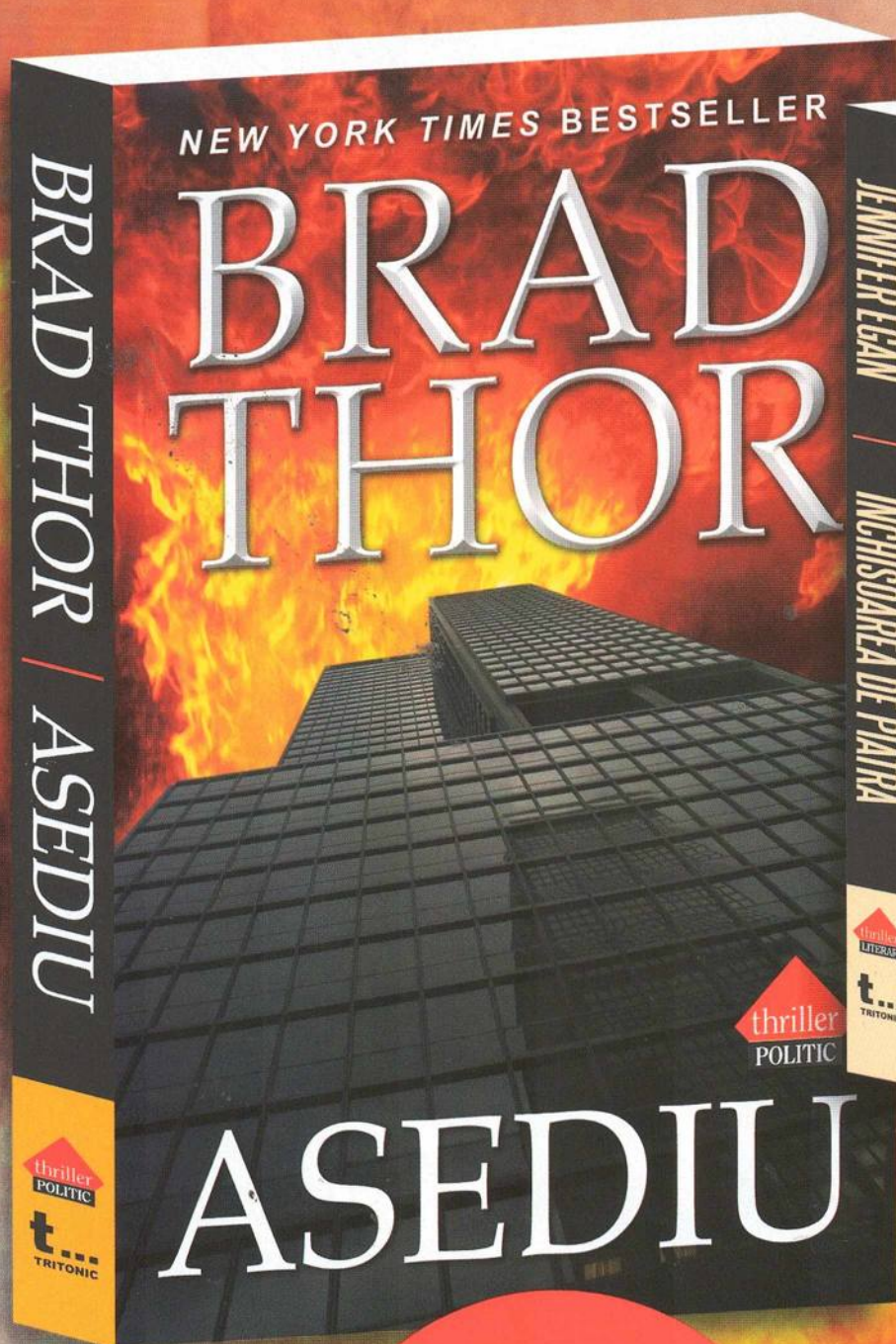
Expulzarea

în tranziție

41. 61

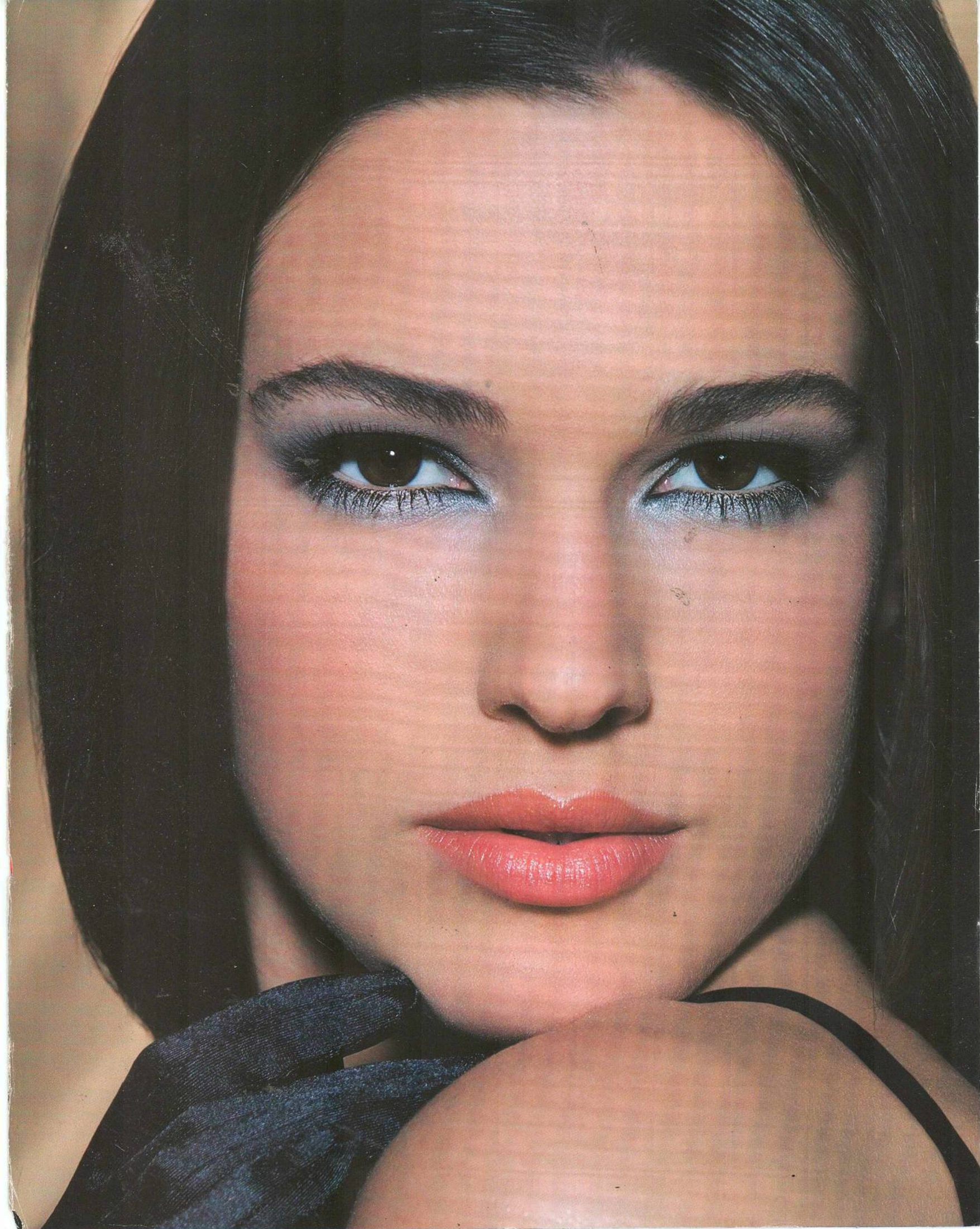

comandați
direct de pe
www.tritonic.ro

t...
TRITONIC

Cititul nu dăunează sănătății. <http://tritonicnews.blogspot.com>

oriflame

natural swedish cosmetics

GIORDANI GOLD

Semnează pentru viitorul tău!
Sub aripile leului.

GENERALI

Fond de Pensii

Fond de Pensii Administrat Privat ARIPI

Sunt câteva semnături importante în viața ta. Semnătura pentru pensia ta privată este una dintre ele. Este o semnătură pentru viitorul tău. **Priveste** cu seninătate spre bătrânețe alături de Generali. Semnează contractul pentru pensia ta privată la Generali Fond de Pensii.

www.generali.ro; **Infoline: 021-207.00.37**